

BİZ NEYİ İLAN ETTİK?

Aysel Tuğluk Aşiti/Barış'a Demokratik Özerkliği anlattı:

sayfa 12-13

KOŞULSUZ GENEL AF

Süreçteki tıkanmanın önünü açacak tek yol koşulsuz aftır.
Ragıp Zarakol'un yazısı

sayfa 9

BARIŞI ARARKEN...

"Barış sürecinde masaya ön şartlar sürmeden oturmalı"
Ayhan Bilgen'in yazısı

sayfa 7

BARIŞ, ŞİMDİ

- Ülke adım adım bir iç savaşa sürükleniyor. Savaş yıkım getirir. Savaşların mutlak galibi olmaz.
- Savaşa değil artık barışa bir şans vermek zorundayız. Şimdi tam da barıştan söz etmenin zamanıdır.

Koray Düzgören'in yazısı sayfa 2

Toplu mezarlar Türkiye gerçeği

Bugün Kürdistan'ın neresine giderseniz gidin halk birçok toplu mezarın yerini bilir ve gizli bir şekilde duasını da eder.

Eren Keskin'in yazısı sayfa 18'de

OKURLARIMIZA DUYURU

AŞİTİ/BARIŞ'a gönderilecek her türlü banka havalesi, destek, ilan ya da gazete paralarını yanda ayrıntıları verilen yeni hesaba iletebilirsiniz.

ENGİN ERKİNER
Konto Nr: 492531
BLZ 500 502 01
IBAN DE96 5005 0201
SWIFT-BIC: HELADEF1822
Almanya

1 Eylül Dünya Barış Günü

BARIŞÇILARIN SAYISI GİDEREK ARTIYOR

1 Eylül 2011'de, Dünya Barış Günü'nde bizde ve dünyada savaş seslerinin yükselerek yaklaştığı bir ortamda bulunuyoruz.

yazısı sayfa 2

AKP 'Gözaltında Kayıplar Sözleşmesi'ni imzalamıyor

Cumartesi Anneleri, sözleşme imzalanıp tüm kayıpların akıbetleri açığa çıkıncaya kadar eylemlerine devam edecekler.

Mehmet Atak'ın incelemesi Sayfa 16-17'de

1.yıl

Aşiti Barış

Aşiti/Barış ülkemizin, bölgemizin ve dünyanın belki de en fazla barışa hasret olduğu şu günlerde elinizde tuttuğunuz 5'inci sayısı ile birinci yılını dolduruyor. İlk sayımızı geçtiğimiz yıl yine Avrupa Kült Festivali'nde yayınlamış ve Dünya Barış Günü'nü selamlamıştık.

Gazetemiz Türkçe-Kürtçe yayınlanan ilk ve tek barış gazetesi olma onurunu sizlerin de desteği ile sürdürüyor.

Yayınladığımız dört sayıda Aşiti/Barış'ın içerik ve teknik anlamda sürekli düzeyini yükseltmeye çalışırken bir yandan da sadece barışseverlerin destekleriyle ayakta kalmayı başarabildik.

Bu desteğin sürmesi durumunda önümüzdeki dönem gazetemizi hem daha sık periyodlarla yayınlatabilmeyi hem de içerik ve sayfa sayısı açısından zenginleştirmeyi amaçlıyoruz.

Bütün bunları ancak sizlerin destek ve ilgisi ile yapabileceğimizi de biliyoruz. Eleştirilerinizi, önerilerinizi ve desteklerinizi bekliyoruz.

Ülkemiz, bölgemiz ve dünyamız için acil barış diliyoruz.

Avrupa Barış Meclisi

BU SAYIDA....

- Barış mimarı iki kavga adamı için.....**Doğan Özgüden'in yazısı sayfa 3'te**
- Özlediğimiz barışın gerçekleşebilmesi için.....**Günay Aslan'ın yazısı sayfa 5'te**
- Çatı Partisi ya da Kongre**Fuat Kav'ın yazısı sayfa 6'da**
- Kürt meselesinde senaryo yazarı.....**İrfan Cüre'nin yazısı sayfa 8'de**
- Aşiti bê statü pêk nayê!.....**Memo Şahin'in yazısı sayfa 10'da**

- Barış için söylenmiş en güzel söz**Halil Savda'nın yazısı sayfa 11'de**
- Londra'da isyan günleri.....**Armağan Kargılı'nın yazısı 19'da**
- Alt emperyalizm ve Türkiye**Engin Erkiner'in yazısı 20'de**
- Amed'de buluşmak dileğiyle.....**Gülnaz Bilge Duman'ın yazısı 22'de**
- Kandil medyatik bombardımanı.....**Ragıp Duran'ın yazısı 24'te**

BARIŞ HEMEN ŞİMDİ ÇÜNKÜ YARIN ÇOK GEÇ

Koray Düzgören

Türkiye, 12 Haziran genel seçiminin ardından hızla, şimdiye kadar yaşananların da ötesinde bir savaş ortamına girdi. Yeni bir döneme girdiğimizi başta AKP Hükümeti olmak üzere herkes söylüyor.

Bu yeni dönemin hedefi barışı gösterecekken maalesef şimdi herkes savaşı ve şiddeti konuşuyor. Hem de tam, yeni ve özgürlükçü bir anayasayı, barışın ve çözümün geliştirilmesi için atılacak adımları konuşacakken...

Ülkemizin barışa düşman; çatışmaya, şiddete ve savaşa tapan medyası Kürt meselesini barışçıl yöntemlerle değil, 30 yıldır-80 yıldır uygulanan ve başarılı olmak bir yana ülkeyi ekonomik ve sosyal bir yıkıma sürükleyen askeri yöntemlerle çözmek isteyen Hükümetin militarist politikalarına da uyum göstererek bu ortamı körüklüyor. Gazeteler, televizyon ekranları adeta silah ve ölüm tacirlerinin propaganda araçları gibi çalışıyor. Bu arada da Kürt ve Türk gençlerinin cenazeleri gelmeye devam ediyor.

Anaların, babaların ailelerin yüreklerini yakan cenaze törenleri, bu törenleri tiraj ve reyting malzemesi yapan medyanın sormusuzluğu bu ortamı daha da içinden çıkılmaz bir şiddet sarmalına sürüklüyor.

Adeta ülkenin ve son seçimde yüzde 50 oy alıp devlet mekanizmasına, silahlı kuvvetler ve yargı olmak üzere sisteme iyice yerleşen AKP Hükümetini yönetenlerin akılları tutulmuş gibi.

Seçim sonrasında Kürt meselesinde çözüm ve barış adımlarının atılması beklenirken ülke bir çatışma ortamına savruldu.

Barışa, barışı konuşmaya ve barış için birşeyler yapmaya en fazla muhtaç olduğumuz bir dönemde ülkeyi yönetenlerin ağzından ve ülke mediasından Kürtlere ve barış isteyen, özgürlük isteyen herkese yönelik savaş tehditleri ve gözdağı cümleleri duyuyoruz.

Başbakan sınır ötesi hava bombardımanlarının emrini verdiği gün gazetecilere ‘Sözün bittiği yerdeyiz’ demişti. Bu, politikacının kendini inkarı anlamına

Silahların karşılıklı olarak derhal susturulması ve ortamın sakinleşmesini sağlamak gerekiyor.

gelir ki ülkeyi yönetme iddiasında olan hiç bir lidere yakışmaz.

Prof. Mithat Sancar geçtiğimiz günlerde yazdığı bir yazıda bu sözün anlamsızlığına ve içerdiği tehlikelere işaret ederek:

“Çok melun bir tekerleme bu, baldıran zehrini andırıyor! Bunu kabul etmek, o zehri içmek gibidir. Sözün yerini bombaların, kurşunların alacağı belliyse, susmak tükenmeye razı olmaktır!” diyordu.

Gerçekten de böyle zamanlarda susmak, ana akıma kapılıp şiddeti kutsamak, barışı ve insani değerleri unutmak ölüme yürümek demek.

Avrupa Barış Meclisi olarak bu tehlikeli gidişin durmasını, silahların karşılıklı olarak derhal

susturulmasını talep ettiğimizi açıkladık.

“Önce herkesin sakinleşmesi gerek. Çözüm ancak bunun ardından konuşulabilir.” dedik.

Çünkü dökülecek kanda kimin boğulacağını hesabını yapmak kimseyi bir yere götürmeyecek.

Bu nedenle hemen çift taraflı ateşkesin gerçekleşmesi için bazı adımların atılması gerekiyor. Aklı-selimin galip gelmesi için aklı başında birilerinin cesaretine ve başiretine ihtiyaç var.

Bu çatışmayı bitirmenin savaştan başka bir yolu olmadığını savunanlara şunu söylemek gerekir: İnatla savunduğunuz şiddete, baskıya, sindirmeye dayalı çözüm iç savaştır. Ve “bütün iç savaşların ortak paydası, yıkım ile

öz yıkım arasındaki ayrımın ortadan kalkmasıdır”.

Yine Mithat Sancar’ın sözleri ile : “İç savaşların galibi olmaz; bir ‘Pirus zaferi’ bile mümkün değildir.” Sözün bittiği falan yok, hatta daha henüz söze başlamadık bile.

Önce karşımızdakileri bir dinleyelim bakalım. Böylece herkesin konuşup kendisini özgürce ifade edebileceği bir ortam oluşabilir.

Sözün değil aklın, mantığın, insani değerlerin bittiği yerdeyiz.

Barışa bir şans vermek lazım.

Ama hemen şimdi. Çünkü yarın çok geç olabilir.

1 Eylül Dünya Barış Günü

Savaş sesleri yükseliyor ama barışçıların da sayısı artıyor

1 Eylül 2011 Dünya Barış Günü’nü bu yıl Türkiye ve dünya savaş seslerinin artarak yükseldiği bir ortamda kutluyor.

Türkiye ve Kürdistan yine bir savaşın içine çekiliyor. Bu savaşın İran’a ve Irak’a kadar yayılabileceği endişesi giderek büyüyor.

Libya’daki iç savaş bitti gibi görünüyor, ardından başkasının başlaması bekleniyor.

Suriye’de ise iç savaş şiddetlenerek sürüyor. Afganistan’daki savaşta can kayıpları yükseliyor. Fransa, Afrika’daki bazı eski sömürgelerine paraşütçü indirerek düzeni sağlamaya çalışıyor. Kaç kişinin öldürüldüğünü duymuyoruz bile...

Dünya çapında silah satışları da gittikçe yükseliyor.

Çok sayıda ülkede savaş var ya da savaşın eşiğinde duruyorlar. Buna karşın anti militarist, savaşa karşı

Dünya Barış Günü’nde çok sayıda ülkede savaş var ya da savaşın eşiğinde duruyorlar. Buna karşın anti militarist, savaşa karşı olan, barış isteyen güçler de çoğalıyor. Bunlar, barış istemekle yetinmiyorlar, bu isteklerinin gerçekleşmesini zorlayacak eylemliliklere de yöneliyorlar.

olan, barış isteyen güçler de çoğalıyor. Bunlar, barış istemekle yetinmiyorlar, bu isteklerinin gerçekleşmesini zorlayacak eylemliliklere de yöneliyorlar.

Türkiye ve Kürdistan’da da büyük bir savaş yaklaşıyor, ama barış isteyen güçlerin sesi es-

kisinden daha güçlü çıkıyor. Değişik eylemler düzenliyorlar. Sesleri, savaş kışkırtıcısı medyayı aşarak kamuoyuna ulaşıyor. “Silahların susması, çift taraflı ateşkes” talebinin barışın ilk

adımı olacağı gittikçe daha fazla anlaşılır duruma geliyor.

Dünya çapında ise, insanlığın barıştan yana küresel bir otoriteye, güce sahip olmamasının eksikliği sürekli hissediliyor. Halkını katleden diktatör bir kliğe karşı ne yapılacak? “Herkes başının çare-

sine baksın” mı denilecek, yoksa barış gibi önemli bir insanlık değerinin bir ülkede hayata geçmesi, başka ülkelerde yaşayanların da mı sorunu olacak?

Bir ülkede barıştan yana sivil toplum örgütlerinin güçlenmesi, farklı ülkelerdeki aynı tür örgütlerin birlikte çalışması, insanlığın ortak değerlerini temsil etme ve savunma konusunda seçeneği olmayan Birleşmiş Milletler’in otoritesinin güçlenmesini sağlayabilir.

İkinci Dünya Savaşı’nın başladığı 1 Eylül’ü Dünya Barış Günü seçmenin mantığı da bu olsa gerek... Savaşın başladığı barış gününde savaşçılar her zamanki gibi var, ama artan oranda biz de varız...

Aşitî / Barış Sayı 5

Yayınlayan:

Avrupa Barış Meclisi
www.barismeclesi.com

Yayın Kurulu

Günay Aslan,
İrfan Cüre, Koray Düzgören,
Engin Erkiner,
Bihterin Okan Saraç,
Memo Şahin

Editör

Koray Düzgören

Grafik tasarım

Just Design N Print

Baskı

Newsfax

Adres:

Melchior Str. 3 - 50670 Köln

Tel: 0049/221 72 4077

Fax: 0049/221 73 92424

Banka Hesap No:

Engin Erkiner

Konto Nr: 492531

BLZ 500 502 01

IBAN DE96 5005 0201

SWIFT-BIC: HELADEF1822

Almanya

En kalıcı barışın ancak kavganın başını çekenlerce sağlanabileceğine inanıyorum.

BARIŞ MİMARİ İKİ KAVGA ADAMI İÇİN

Doğan ÖZGÜDEN

17 yıl önceydi. 12-13 Mart 1994 tarihlerinde Brüksel'de Kürt sorunu üzerine uluslararası bir konferans düzenlenmişti. Normal olarak bu konferans Brüksel'in merkezindeki Sheraton Otelinde yapılacaktı. Ama Saint-Josse Belediye Başkanı sosyalist Guy Cudell son anda Türk Devleti'nden gelen baskılara direnmemiş, toplantının bu otelde yapılmasını yasaklamıştı.

Yasaklama her bakımdan skandaldı. Kısa bir süre önce MHP lideri Alparslan Türkeş aynı otelde Bozkurt'larıyla toplantı yapmış, Türkiye'deki demokratların protestosuna rağmen bu provokatif toplantıya herhangi bir yasaklama getirilmemişti.

Dahası, aynı bozkurtlar birkaç ay önce Almanya'dan Brüksel'e gelen Kürt özgürlük yürüyüşçülerine saldırmıştı. Saldırıyı takbih edenlerin başında ise aynı Guy Cudell vardı. Şimdi saldırganların toplantısına ses çıkartmazken mazlumların toplantısını yasaklıyordu. Ne olmuştu da Belçika makamları iki ay içinde yüzseksen derece dönüş yaparak saldırgan Türk faşistlerinin kentten göbeğinde toplanmasına göz yummuşlar, buna karşılık saldırıya uğrayan Kürtlerin aynı yerde toplanmasını engellemişlerdi?

Engellemişlerdi, çünkü o zamanki Belçika Dışişleri Bakanı sosyalist Willy Claes, Mart 1994 sonunda Türkiye'ye gidecek, iki ülke arasındaki ticari ve askeri ilişkilerin geliştirilmesi pazarlığını yapacaktı.

Claes'in pazarlık masasında Belçika'nın Türkiye'ye yeni silah ve askeri malzeme satışı da vardı.

Belçika'nın geçmiş iki yılda, 9 Şubat 1991 ile 27 Mart 1993 arasında Türkiye'ye 51 uçak, 2 gemi ve 808.235 Kilo askeri malzeme ve mühimmat sattığı biliniyordu. Satılan askeri malzemenin önemli kısmının Kürt özgürlük hareketinin ezilmesi için kullanıldığı da dünyanın malumuydu.

ABD'nin barış düşmanı politikalarının başlıca destekçilerinden biri olan Willy Claes, bu ziyaretten kısa bir süre sonra hizmetinin karşılığını görerek Türkiye'nin de desteğiyle NATO Genel Sekreterliği'ne getirilecekti. Ne ki Claes bir yıl geçmeden, ekonomik

işler bakanıyken Agusta helikopterlerinin satın alınmasına ilişkin yolsuzluklara adı karıştığı için NATO'daki görevinden istifa etmek zorunda kalacak, Belçika Yargıtayı tarafından da üç yıl hapse, beş yıl süreyle de kamu hizmetinde çalışma yasağına mahkum edilecekti.

Brüksel'in merkezinde yapılamayan konferans öngörülen tarihlerde Belçika'nın uluslararası Zaventem Havaalanı'nın yanbaşındaki bir otelin salonunda açıldı.

kitabında Türkiye komünist hareketinin geçmişine damga vuran bazı isimlere, örneğin Mihri Belli'ye yönelttiği eleştiriler polemiklere yolaçmıştı.

Bir masada Türkali'yle başbaşa tam da bu konuda konuşuyorduk ki salona Mihri Belli'nin girdiğini gördük.

1971 Darbesi'nden önce Belli'yle solun stratejik tercihleri ve Kürt sorunu konusunda görüş ayrılıklarımız vardı. Örneğin Ant Der-gisi'nde "Türkiye halkları" ifadesini

dayanışmanın öncelikli görev olduğunu vurgulardı.

1994 konferansı sabahı Belli'nin salona girdiğini görünce sevinçle Türkali'ye "Kendisini hemen masamıza davet edeyim," dedim. Tam da konferans öncesi kitabından ötürü tatsız bir tartışma çıkmasını istemediği için olmalı, önerimi önce pek sıcak karşılamadı. Israrım üzerine de, "Mihri'yi severim, oldu, görüşelim," dedi.

Belli beni görünce çok sevindi, kucaklaştık. "Ama sizi görünce

"(...) Daha sonraki yıllar boyu, Parti'de çeşitli kişilerle illegal işler yaptım; bütün bunlar içinde kendimi en mutlu duyumsadığım dönem, Mihri ile birlikte çalıştığımız o günler olmuştur. Ara sıra, işten kaynaklanmış kaçınılmaz sürtüşmelerin yarattığı hırlaşmalarımıza karşın, Parti'de tanıdığım öteki kişilerden çok ayrı, çok yakın bulduğum biriydi Mihri.(...)"

Belli'nin cenaze töreninde Türkali'nin onu fotoğrafını öperek uğurladığını gazetelerde görünce, düşündüm: Yaşamları işçi sınıfının davasına, ezilen halkların özgürlük mücadelesine adanmış iki büyük kavga adamı. Ama kavga etmesini olduğu kadar barışmasını, barışı yapmasını da bilen iki erdemli kişi.

En kalıcı barışı ancak kavganın başını çekenlerin sağlayabileceğine inancım pekişti.

Ama barış konusunda denecek bir şey daha var.

Bizim 60'larda örgütlenmeye başlayan, 70'lerde bu uğurda kimi zindanlara, kimi idam sehpasına, kimi sürgüne giden kuşağımızın beklediği barış hangi barış?

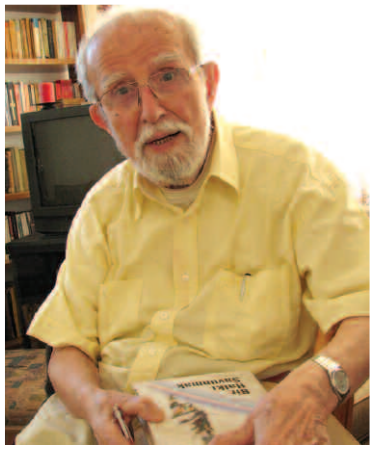
Halkların eşitlik ve karşılıklı saygı temeli üzerinde onurlu barış mı, ezilen halkların haklı kavgalarını küllendirmek için dayatılan "çakma" barış mı?

Yıllar yılı SSCB'nin dayattığı, protokollerle ve görkemli törenlerle göz boyayan barış politikalarının 70'li, 80'li yıllarda devrimci direnişimiz üzerindeki çökertici etkilerini de unutmuş değiliz.

Hele bazı sol parti liderlerinin, sırf SSCB'nin Türk faşist cuntasıyla iyi ilişkiler sürdürebilmesini sağlamak uğruna örgütlerini "barış" söylemlerine endekslemelerini, 1980 darbesine faşist diyenleri tasfiye etmelerini... Hele hele, faşist baskının doruğuna çıktığı yıllarda barış adına Evren'le Brejnev'in yanyana fotoğraflarını bayraklaştırmış olmalarını...

Evet, barış... Hemen şimdi...

Ama 21. yüzyılın en haklı özgürlük mücadelelerinden birini yürüten Kürt halkının meşru temsil kurumlarıyla ve eşit koşullarda masaya oturacağı, istemlerini ön koşulsuz tartışarak çözüme bağlayabileceği bir barış.

Mihri Belli

Vedat Türkali Mihri Belli'nin cenaze töreninde

Konferans açılmadan önce girdiğimiz kahvaltı salonunda sevindirici bir karşılaşma... Türkiye komünist hareketinin yorulmaz militanı, edebiyat ve sinema dünyamızın üretken kalemi Vedat Türkali de katılımcılar arasındaydı.

17 yıl önce 1994 yılının Mart ayında Brüksel'deki bir Kürt konferansında Mihri Belli ile Vedat Türkali'nin buluşmasına, barışmasına aracı olmak sürgün yaşamımın unutulmaz anıları arasındadır.

Türkiye'de gerçekçi sinemanın gelişim dönemi olan 60'lı yıllarda Ertem Göreç'in yönettiği Karanlıkta Uyananlar filminin senaryosu Vedat Türkali'nin kaleminden çıkmıştı. Bu film üzerine İstanbul'da 1965 yılında Çetin Altan, İlhan Selçuk, Beklan Algan ve Ayperi Akalan'ın da katıldığı bir açık oturumu ben yönetmiştim.

90'lı yıllarda ise Türkali'nin adı bir yandan Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek veren yazı ve konuşmalarıyla, öte yandan Türkiye komünist hareketinin geçmişine ışık tutmak amacıyla yazdığı Tek Kişilik Ölüm'le ön plana çıkacaktı. Bu

kullandığımız için bizi "devrimci güçbirliğinin bölünmesine yolaçmak"la suçluyordu.

1973'te yıldızı parlayan Ecevit bir konuşmasında Belli'yi CIA ajanlığıyla suçladığında, o sırada bizim

gibi yurt dışında mücadele sürdürmekte olan Gencay Gürsoy, Bülent Tanör, Yücel Sayman'la birlikte bu iğrenç saldırıya karşı çıkmıştık.

1974'te Brüksel'de konuğumuz olduğunda Belli'yle ilişkimiz sıcak bir dostluğa dönüşmüştü.

Darbeden sonraki sürgün yıllarında Kürt realitesini daha yakından tanıyarak Kürt özgürlük hareketinin yanında yeralan Belli, Brüksel'den geçişlerinde ya da başka ülkelerdeki karşılaşmalarımızda bize bu hareketin gelişimini büyük bir coşkuyla anlatır, bu mücadeleyle

sevinecek başka kişiler de var," dedim. İlerideki masada oturan İnci'yle Türkali'yi gösterdim.

İnci'yi görünce o tarafa doğru bir hamle yaptı. Ama Türkali'yi farkedince duraklayıp kafasını çevirdi, "O kitabı yazan kişiyle görüşeceğim bir şey olamaz," dedi.

Israr ettim: "Bakın bugün Kürt halkının haklı mücadelesine destek vermek için buradayız. İki eski kavga arkadaşı, iki yoldaş arasında görüşmezlik olmaz."

Gülümsedi, "Madem öyle, görüşelim" diyerek tekrar masaya yöneldi...

İki seçkin insanın buluşmasına, barışmasına, yeniden dostluklarını pekiştirmesine aracı olmak sürgün yaşamımın unutulmaz anıları arasında.

Sanırım 2002 yılıydı, İnci'yle birlikte sevgili Türkali'yi Londra'da ziyarete gitmiştik. Komünist adlı anı kitabı yeni çıkmıştı. Kitabı hemen orada, bir solukta okudum. Belli için şunları yazıyordu:

BBM seçimlere iki gözlemci gönderdi

Türkiye'ye gönderilen gözlemcilerden Ali Has (soldan ikinci) ve Margareth Owen (sağdan birinci) dönüşlerinde gözlemlerini anlattılar

12 Haziran seçimlerinde olası seçim ihlallerini yerinde gözleyip rapor etmek üzere oluşturulan Britanya heyetine Britanya Barış Meclisi de iki gözlemciyle katıldı. Britanya Barış Meclisi sözcüsü Avukat Ali Has ve Londra Barosu İnsan Hakları Komitesi üyesi Margaret Owen seçimleri Britanya Barış Meclisi adına izlediler ve Diyarbakır'ın ilçeleri ile Bingöl ve çevresinde görev yaptılar.

Britanya heyeti, seçim ihlallerine ilişkin gözlemlerini bir rapor haline getirdi ve bu raporu da seçim-

lerin hemen ardından Londra'da Kürt Toplum Merkezi'nde düzenlenen bir basın toplantısıyla duyurdu.

Heyet, polisin sandıklara 15 metreden fazla yaklaşmama kuralına genel olarak uymadığını söylerken blok oy kullanma girişimleri ile karşılaştıklarını anlattılar. BBM sözcüleri ve Kürt Toplum Merkezi yöneticileri de heyete seçim ihlallerini yerinde tesbit edebilmek için gösterdikleri çaba nedeniyle teşekkür ettiler.

Stuttgart Barış Meclisi

“BARIŞÇIL ÇÖZÜM YOLLARI VE YENİ ANAYASA” YI TARTIŞACAK

Stuttgart Barış Meclisi nisan ayında çalışmalarına başladığı ancak 12 Haziran seçimleri nedeniyle ertelediği “Kürt Sorunun Demokratik, adil barışçıl çözümü ve yeni demokratik anayasa” konulu paneli, ‘Kürt sorununda çözümün neresindeyiz’ başlığı ile 24 Eylül 2011 de gerçekleştiriyor. Panele Mardin Bağımsız Milletvekili Ahmet Türk, Milliyet Gazetesi yazarı Hasan Cemal ve Akit Gazetesi yazarı Ab-

durrahman Dilipak katılıyor.

SBM'den yapılan açıklamada, “savaş, şiddet, ırkçı, milliyetçi saldırıların tırmandırıldığı, metropollerde Kürdistanlılara karşı faşizan linç olaylarının yaygınlaştığı bir dönemde tüm bunların panzehiri olan demokratik ve barışçıl çalışmalar, barış ve diyalog çağrıları her zamankinden daha fazla bir görev, bir ihtiyaç olarak kendini dayatmak-

tadır.” deniliyor. Ve sorunun kalıcı bir barışa dönüşebilmesini sağlamaya yönelik adımları desteklemek amacıyla bu panelini düzenlendiği ifade ediliyor.

Yapılan duyuruda panelin, Stuttgart'da Bürgerzentrum West Bebelstr. 22 70193 Stuttgart S-Wes adresinde yapılacağı ve saat 18.00'de başlayacağını da belirtiliyor.

BÜYÜK SAVAŞI DURDURABİLİR MİYİZ?

Ardı arkasına ilan edilen ve sonuçsuz kalan tek yanlı ateşkeslerin, BDP kadroları ve üyelerine yönelik sürekli artan tutuklamaların, seçilen 36 bağımsız milletvekilinin altı tanesinin TBMM'ye girmesinin engellenmesi ve halen süren yemin krizinin ardından, çatışmaların yoğunlaştığı bir döneme girdik.

Geçmişten farklı olarak PKK de gerilimi yükseltiyor ve büyük bir savaşa girmekten kaçınmayacağını gösteriyor.

Eylül ayında ve belki daha da erken hükümetin ordu ve polis vasıtasıyla büyük bir saldırıya girişeceği görülüyor.

Sınır ötesi operasyonun bu kez açık yapılması önümüzdeki günlerde çatışmanın daha geniş bir alana yayılma tehlikesini gösteriyor.

Sonuç iki taraftan da yüzlerce insanın hayatını kaybetmesi ve savaşı kimsenin kazanamayacağını yeniden anlaşılmıştır.

Yeniden bu noktaya gelmek zorunda mıyız?

Herhalde değiliz.

27 yıldır süren savaş karşılıklı güç gösterisiyle, kimin daha çok kayıp verdiğinin hesaplanmasıyla bir yere varılamayacağını fazlasıyla gösterdi.

AKP Hükümeti “korktular, onun için anlaşmak istiyorlar” mantığıyla bir yere varılamayacağını artık anlamak zorundadır.

Yeniden askeri çözümün denenmesi sonuçsuz kalacak bir çabadır.

Her yeni güç gösterisi daha büyük bir saldırıyı doğurur. Bu saldırının Kürdistan ile sınırlı kalması da söz konusu değildir. Ülkenin her yanında yaşamakta olan Kürtler genel bir saldırı tehlikesi altındadır.

Şu anda çözümü konuşmanın şartları yoktur. Bu şartların oluşabilmesi için önce ortamın yumuşaması, hangi taraftan olursa olsun akan kanın durması gerekir.

Avrupa Barış Meclisi olarak bu tehlikeli gidişin durmasını, silahların karşılıklı olarak derhal susmasını talep ediyoruz.

Önce herkesin sakinleşmesi gerek. Çözüm ancak bunun ardından konuşulabilir.

Dökülecek kanda kimin boğulacağını hesabını yapmak kimseyi bir yere götürmez.

Derhal çift taraflı ateşkes talep ediyoruz.

AVRUPA BARIŞ MECLİSİ

PANEL

SİLAH DEĞİL SİYASET KONUŞSUN

KAYNAKLAR SAVAŞA DEĞİL KARDEŞLİĞE

KÜRT SORUNUNDA ÇÖZÜMÜN NERESİNDEYİZ?

YER: BÜRGERZENTRUM WEST
BEBELSTRASSE 22
70193 STUTTGART S-WES

TARİH: 24.09.2011
GİRİŞ: 17:00 İLERİ
BAŞLANGIÇ: 18:00 İLERİ

KATILIMCILAR:
AHMET TÜRK
Siyasetçi
HASAN CEMAL
Gazeteci Yazar
ABDURRAHMAN DİLİPAK
Gazeteci Yazar

Stuttgart Barış Meclisi olarak çalışmalarımızın temel eksenini oluşturmaktadır.

Stuttgart Barış Meclisi:
Stuttgart-Baris-Meclesi@hotmail.de

ÖZLEDİĞİMİZ BARIŞIN GERÇEKLEŞEBİLMESİ İÇİN...

Günay Aslan

Barış; ötekinin kendini özgürce ifade etmesine ve yaptığı tercihlere saygı göstermektir. Mehmed Uzun'un deyişiyle söyleyecek olsursak barış; öteki'yi anlamak, onunla eşit ilişkiler kurmaktır.

Öteki'yle birlikte olmaktır barış. Konuşmak, paylaşmak, dayanışmak, özgür ve eşit ilişkiler temelinde birlikte yaşamaktır...

İnsan, hayvan ve çevre sevgisine dayanmalı barışın felsefesi. Bunları birbirinden ayıramayız. Rengi, dini, dili, cinsi, mezhebi, siyasal düşünceleri, cinsel tercihleri ne olursa olsun her insanı kucaklayan, her insanın yaşam tarzına, haklarına saygılı olan bir anlayışa dayanmalıdır.

İNSANCIL VE DUYARLI OLMALI

Tabii insanın insanca ve mutlu yaşayabilmesi için sadece insanlar arasında barışın sağlanması yetmez. Gerçi bu bir hayal zira, insan oldukça onun diğer insanlarla ve çevresiyle sorunları da olacaktır. Burada önemli olan bu sorunları kabul edilebilir bir düzeye indirmek, kan, gözyaşı ve yıkım nedeni olmaktan çıkarmaktır.

Önce silahlar karşılıklı susmalı. Askeri operasyonlar durdurulmalı. Sonra da oturup karşılıklı konuşulmalı.

Neyse, demek istediğim sadece insanlar arasında sağlanan bir barış insanca yaşamaya yetmez. Bu yüzden de barış felsefesinin insanla hayvan, insanla çevre ilişkilerini içermesi de gerekir. Hayvan sevgisine dayanan, hayvan haklarına duyarlı davranan bir barış felsefesine de ihtiyacımız var.

Aynı şekilde yaşanabilir bir çevre bilinci de gerekmektedir.

BARIŞ FELSEFESİ ÇEVREYİ DE İÇERİR

Barış felsefesi hayvanlarla ve bitkilerle birlikte paylaştığımız çevrenin korunması, havası, suyu, toprağıyla

temiz bir çevre için de mücadele etmeyi ve doğanın yaşama hakkına saygı gösterilmesini içermelidir. İrkçi nefrete, faşizme, asimilasyona, dinsel, mezhepsel, cinsel baskı ve dışlamaya karşı olduğu kadar hayvan haklarının çiğnenmesine ve çevrenin kirletilmesini kadar uzanan hayatın her alanına ve her canlıya ulaşan bir barış felsefesine ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum...

Benim ebedi barıştan anladığım şeyse dünya insanlığının insan odaklı evrensel bir düzen etrafında birleşmesidir. Bu insanları birbirinden ayıran bütün kimliklerin ve statülerin anlamsızlaştığı, çıplak insanın kut-

sandığı bir düzendir.

Ebedi barış benim için bütün insanların etnik, dinsel, cinsel vd. bütün kimliklerinin ötesine geçmiş evrensel bir düzen içinde mutlu bir şekilde yaşamalarıdır. Her insanın bütün yönleriyle kabul ve saygı görmesi, insanların insan olmanın hazzı ve bilinciyle birbirlerine yaklaşmaları ve birbirleriyle uyumlu ilişkiler kurmalarıdır.

İnsanların hem birbirleriyle hem de her bireyin kendisiyle uyumlu ilişkiler içinde olması, kendini yaşamını kendisinin yaratmasıdır.

Aynı şekilde insanların kendi aralarındaki uyumlu ve saygılı ilişkileri dünyaya paylaştıkları hayvanlarla, bitkilerle, havayla, suyla ve toprakla sürdürmelidir.

Bu hem insanlığın en önemli hedeflerinden biri hem en yüce değeri olmalıdır. Türkiye'ye gelince;

AÇILAN YARALARIN SARILMASI İÇİN

Barış için önce silahlar susacaktır. Karşılıklı olarak susacaktır. PKK'nin ateşkesine olumlu yanıt verilecek, askeri operasyonlar durdurulacaktır. Eller tetikten karşılık olarak çekildikten sonra karşılıklı oturulup konuşulacaktır.

Herkes eteğindeki taşları dökecektir. Geçmişle yüzleşilecektir. Hem devlet hem PKK geçmişle yüzleşecektir. Türk devleti geçmişte Kürt halkına karşı işlediği suçların hesabını verecek ve bundan ötürü özür dileyecektir. PKK de kendi geçmişinin

özeleştirisini verecektir. Ortak bir 'araştırma komisyonu' kurulacaktır. Açılan yaralar sarılacaktır. Savaş mağdurlarına rehabilitasyon uygulanacaktır.

Ardından ilkokuldan üniversiteye kadar eğitimin her kademesinde ırkçılık karşıtı bir müfredat için çalışmalar başlatılacaktır. İrkçi nefrete karşı basın başta olmak üzere hayatın her alanında kampanyalar düzenlenecektir.

Bu kampanyalarla ırkçı Türk zihniyetinin öteki'leştirdiği Ermeni, Asuri Süryani, Rum, Kürt, Arap, Çingene vd. kimliklerin Türk kimliği kadar saygın ve eşit olduğunun altı çizilecektir.

İnsan haklarına, temel hak ve özgürlüklere saygılı yeni bir anayasa yapılacaktır. Ülkenin bütün farklılıkları burada güvence altına alınacaktır. Zindanlar boşaltılacak, bölgeler arası sosyal adaletsizlik giderilecek, hayatın her alanında adalet ve eşitlik sağlanacaktır.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılacaktır. Koruculuk sistemi ve paramiliter güçler dağıtılacaktır. Bütün kimliklere ve kültürlerine kendilerini özgürce ifade etme hakkı sağlanacaktır. Cumhuriyet'in ezdiği kimliklere pozitif ayrımcılık yapılacaktır.

Kürt sorununun demokratik barışçıl çözümü yolunda her çözüm modeli özgürce tartışılacak ve halk oylamasına sunulacaktır...

Kısaca bunları belirtebilirim....

Doğan Özgüden

'VATANSIZ' GAZETECİ

Cilt 2
Sürgün Yılları
1971-2011

YAKINDA ÇIKIYOR

Fondation Info-Türk
Rue de Pavie 53
1000 Bruxelles - Belçika
Tel: 32-2-215 35 76:
Fax: 32-2-215 58 60
fondation@info-turk.be

Büyük Barış'ı istiyorsak

ÇATI PARTİSİ ya da KONGRE..!

Fuat Kav

Teorik belirlemeler her zaman hayatla, hayatın gerçeğiyle örtüşmez. Bazen sosyal ve siyasal yapının tahlilinde yetersiz kalır; bazen sürecin ele alınmasında gerekli objektif koşullara uygun bir derinliği olmaz.

Bazen de çok ütöpik ve düşünsel gelişim seyrinin ilerisinde olur.

Bu tür durumlarda yeni bir tespitte, yeni bir tahlile, daha anlaşılır bir ifadeyle yeni bir teorik-düşünsel çözümlemeye ihtiyaç duyulur. Bu ihtiyacın gereklerini yerine getirecek olanlar da, hiç kuşkusuz, dünyayı ve toplumu değiştirmek isteyen siyasal güçlerdir.

Hiçbir güç kendisini dayatan toplumsal değişim ve dönüşüme rağmen zamanı geçmiş veya zamanın ihtiyaçlarına yanıt vermeyen teorik belirlemelerden vazgeçemezlik edemez. Daha da önemlisi kendine devrimciyim diyen güçler, hayatın yeşil gerçekliğine rağmen teorinin griliğini asla savunamazlar.

Görevleri var olan sistemi, kendini dayatan düzeni, her gün biraz daha emek ve ulusal sömürüyü derinleştiren karşı iradeyi ortadan kaldırmaktır. Bunun için teorinin kuru ve dogmatik boyutundan çok, hayatın akışkan ve yaratıcılığını esas alarak kendi program ve konseptlerini oluştururlar. Tüm güç, birikim, deney ve tecrübelerini, oluşturmak istedikleri sistemin genel ve özel çıkarları temelinde birleştirir, bu bilinçle hareket eder ve bunun için ne gerekiyorsa onu yaparlar...

Gelinen aşamada demokratik bir güç birliğine şiddetle ihtiyaç vardır. Bencil ve egoist yaklaşımların bir kenara bırakıldığı; temel ilkeleri halkların kardeşliği, demokratik ulus perspektifi, özgürlük ve demokrasi olan birleşik bir iradeye gitmek elzemdir.

Bugün Türkiye böylesi bir süreci yaşıyor. Toplumu nefessiz bırakan sistemin bir bütün olarak değiştirilmesi veya alternatif iradenin yaratılması gerekiyor. Koyu karanlık faşizmi kat be kat aşan Yeşil Faşizme karşı mücadele etmek artık olmazsa olmaz bir görev haline gelmiş bulunuyor. Sistemi bir canavara dönüştüren, beslediği bir avuç çeteyle yaşamı adeta bir karabasana çeviren AKP ve Başbakan Tayyip Erdoğan'ın oluşturmuş olduğu dikta ve monarşist egemenliğe mutlaka son verilmesi gerekiyor.

Emek hırsızlığının, sosyal yozlaşmanın, düşünsel ve ruhsal çürümenin, siyasal baskı ve anti demokratik uygulamaların adeta bir yaşam biçimi haline getirildiği Türkiye'nin yeniden yapılandırılması artık kaçınılmaz bir vazife haline gelmiş bulunuyor.

gre'sinin birçok şeyi değiştirmeye gücü yetecektir.

Şu gerçeklik somut biçimde ortaya çıkmıştır: Türkiye'de devrimci, demokrat, aydın, özgürlük ve demokrasiden yana olan güçlerden oluşan bir birleşik cephe yaratılmadan ciddi bir gelişme yaratmak

BARIŞI SAĞLAYABİLMEK İÇİN BİRLEŞİK GÜÇ

Elbette ki Kürt hareketinin son otuz yıllık mücadelesi ile oldukça önemli başarılar elde edilmiştir. Boyun eğmeme, baş kaldırma, diz çökmeme, faşizme kafa tutma ve demokrasi mücadelesinde kesinti-

Blok, Çatı Partisi veya Kongre tüm bu gerçeklerin bir ifadesi olarak ortaya çıkacaktır. Onurlu bir barışı sağlayacak olan tek güç, Türk ve Kürt halklarının gerçek iradesini temsil edecek olan bu örgütlü ve birleşik güç olacaktır.

Anadolu ve Mezopotamya halklarının gerçek iradesi, karar gücü ve siyasi temsilcisi ancak böylesi bir birleşik kuvvet olabilir. Bu nedenle Blok, Çatı Partisi veya Kongre Türkiye ve Kürdistan halkları için tek kurtuluş yoludur.

YEŞİL FAŞİZMİ YENİP BARIŞI GERÇEKLEŞTİRMEK

Böyle bir oluşuma gitmek zor değildir. Önemli olan demokrasiye ve özgürlüğe inanmak ve bunun için mücadele azmi göstermektir. Olgunlaşmış devrimci, demokrat ve aydın bilinci temelinde hareket edilirse, birleşik bir irade de ortaya çıkar. İtalya ve birçok Latin Amerika ülkesinde buna benzer örgütlemeler gerçekleşmişse, Türkiye'de de gerçekleşebilir. Yeter ki içinde bulunduğumuz tehlikenin bilincinde olalım.

Bir avuç Yeşil Faşist ve Beyaz Türk'ün dışında herkes bu iktidarın hedefidir. Kürtler, namuslu Türkler, demokratlar, ilericiler, aydınlar, yazarlar, kadınlar kısacası iktidardan yana olmayan herkes hedef tahtasında yerini almaktadır. Demek ki aynı gemide yol alanların can güvenlikleri yoktur. Yeşil Faşizmin hedefinde olan gemi her gün biraz daha vurulmaktadır. Yara

DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİNE İHTİYAÇ VAR

Eğer bunlar doğruysa, o zaman yapılması gereken tek şey var: Emek ve Demokrasi Bloğu

mümkün değildir. Sadece bu da değil, bugün en az ekmek ve su kadar ihtiyaç duyduğumuz demokrasi ve özgürlüğün hakim olduğu bir ortamı yaratmanın tek yolu birleşik bir kuvvettir. Kürtlerin de, Türklerin de, Çerkezlerin de, Lazların da, aydın ve demokratların da, işçi sınıfı ve emekçilerin de özgürlüğü buradan geçmektedir. Tam bir halklar ve emekçiler hapisanesi olan Türkiye'nin demokratikleşmesi ve halkların ayağındaki pranganın sökülüp atılması için Blok veya Çatı Partisi ya da Kongre olmazsa olmaz bir örgütlenme aracıdır. Nasıl ki aklın, bilincin ve ruhun birlikteliğinden doğru bir anlam yaratmak mümkünse, Türkiye'de de demokrasi ve özgürlüğün gelişmesi ancak bir Çatı Partisi veya Kongre'si ile mümkün olabilir.

Çatı veya Kongre, dolayısıyla birleşik bir güç olmadan AKP faşizmi ve başbakan Tayyip Erdoğan'ın yeşil monarşik devletinden gerçek anlamda kurtulmak oldukça zor olacaktır.

siz mevzi yaratma gibi alanlarda önemli sonuçlar ortaya çıkmıştır. Ancak kesin sonuç yaratma, faşizmi bir bütün olarak yenilgiye uğratma, demokrasi ve özgürlüğü

Onurlu bir barışı sağlayacak olan tek güç, Türk ve Kürt halklarının gerçek iradesini temsil edecek olan bu örgütlü ve birleşik güç olacaktır. Bu nedenle Blok, Çatı Partisi veya Kongre Türkiye ve Kürdistan halkları için tek kurtuluş yoludur.

kalıcılaştırma bağlamında hala kesin bir zafer elde edilmediği gibi, belli bir tıkanma ve karşılıklı üstünlük elde edememe durumu da vardır.

İşte Blok, Çatı Partisi veya Kongre çalışması hem bu tıkanmayı aşacak, hem de demokrasi ve özgürlük alanında elde edilen kazanımları kalıcılaştıracaktır. Sadece bu da değil, Türkiye'nin gerçek anlamda bir devrime, halkların kardeşliğine, en önemlisi de devam eden savaşa son verilmesine, daha anlaşılır bir ifadeyle büyük bir barışa ihtiyacı vardır.

büyüyor ve gemi yol almakta giderek zorlanıyor.

O halde gemi alabora olmadan önce, gemide olanlar büyük bir savunma mekanizmasını oluşturmalıdırlar. Bu savunma mekanizması da Blok, Çatı Partisi veya aynı anlama gelen Kongre'dir. Demek ki gemidekileri koruyacak olan tek güç, birleşik iradedir... Evet, iki seçenek var: Ya Türkiye ve Kürdistan halkları okyanusun dibine batacak ya da Yeşil Faşizmi yenip, büyük bir barışı gerçekleştirecektir.

'Büyük barış' için de BLOK olmazsa olmazdır...

Barış sürecinde sürekli pedal çevirmek şart. Yoksa boşluğu şiddet dolduruyor.

BARIŞI ARARKEN SAVAŞA BOĞULMAK

Ayhan Bilgen

DPI (Democratic Progress Institute-Demokrasi Geliştirme Enstitüsü) tarafından organize edilen tecrübe paylaşımı amaçlı ziyaret programı vesilesi ile barışa dair tartışmalar bitmeden yoğun bir çatışma ortamına

bir süre sonra bizzat süreci engelleyici işlev gördüğünü son açılım tartışmalarında gördük. “Terörü tasfiye”, “milli birlik ve kardeşlik” gibi tariflerle çıkılan yoldan dönülmediği, sürecin devam ettiği açıkça dile getirilmektedir. Bu durumda yaşadığımız acıların ikna edici bir açıklamasının yapılması gerekiyor.

yansımalarını ağır faturalar ödeyerek öğreniyoruz.

Teslim olmak, kaybettiğini kabul eden taraf olmak kimsenin işine gelmez. Kendimiz için kabul edemeyeceğimiz bir pozisyonu karşımızdakine yaşatmaya çalışmak aslında henüz adil bir barışı isteyip istemediğimiz konusunda bile tereddütler oluşturuyor.

MASAYA ÖN ŞART İLERİ SÜRMEYEN OTURMALI

Uzun soluklu bir görüşme sürecine girilmesi için masaya oturmadan önce şartlar öne sürmek sadece sürecin geç başlamasına neden olmaktadır. Silah bırakma vs. gündemlerin masada ele alınması gerekirken konuşmanın ön şartı gibi sunulması son derece sıkıntı vericidir. Bu tutum üçüncü tarafların kolaylaştırıcı rol üstlenmesini de imkansız kılmaktadır. Toplumsal dinamikler yada uluslar arası güçlerin çatışmasızlık için vereceği destek, teşvik anlamsızlaşacağı gibi şiddete

IRA örneğinde önce gizli görüşmelerin, bir süre hem gizli görüşmeler hem kamuoyuna açık görüşmelerin devam ettirilmesi yaşanan gerilimlere rağmen görüşme trafiğinin sürdürülmesinde ısrar edilmesi son derece önemli olmuştur.

sürüklendik. İngiltere, İrlanda ve İskoçya’da barış sürecinin nasıl inşa edildiğine dair izlenimlerle Türkiye’ye dönen heyet, duygu ve düşüncelerini kamuoyu ile paylaşmaya çalışırken üst üste çatışma, operasyon ve saldırı haberleri gelmeye başladı.

Barışa dair umutları zayıflatan bu gelişme belki de tam tersi sonuçlar

YAPILAN HATALARDAN DERS ÇIKARMAK GEREKİR

Başkalarının hatalarından ders çıkarırsanız, hiç olmazsa kendi hatalarınızı yapmış olursunuz. Ziyaret boyunca bize hatırlatılan bu söz aslında sadece tevazu ifadesi değil aynı zamanda bir yöntem önerisi idi. Oysa biz henüz

İngiliz Hükümeti, Sinn Fein ile yaptığı görüşmelere, karşı çıkmalarına rağmen İngiltere ile birleşme yanlılarını da kattı bir süre sonra. Bizde katılımın barışı inşa ne derece belirleyici olduğu konusunda hala ciddi bir algı sorunu var.

teslim olmayı beraberinde getirmektedir.

DAHA ÇOK ÖZGÜRLÜK VE DEMOKRASİ ŞİDDETİ ÖNLER

İskoçya silah ve şiddetin çok gerilerde kaldığı bir tablo içeriyor.

Ayrılma dahil her şeyin savunulabiliyor olması silaha sarılma nedenlerini ortadan kaldırmaktadır.

Milliyetçiler daha doğrudan bağımsızlığı savunurken, Liberallerin ayrılma değil yetki devrini savunuyor olmaları ekonomik beklentilerle de doğrudan ilişkili.

Ancak silah bırakıldığında demokrasi olur dayatmasına girmeyip, bu durumun doğmasına ortam oluşturmak için ilk adımı atma cesaretini göstermek, bizdekinden farklı bir devlet ak-
lının işlediğini gösteriyor.

Görüşme sürecinde silahlı eylemler devam etmiş, hatta anlaşmadan sonra bile hemen silah bırakılmayıp kimi saldırılar gerçekleşmiştir. Bunlardan etkilenip süreci bozmamak belki istenen sonuca ulaşmanın en belirgin nedenlerindendir.

doğuracak bir potansiyele sahip. Sorunların sağlıklı bir diyalog yolu ile çözümü için en zor günlerde bile ‘barışı neden kuramıyoruz?’ sorusunu hepimizin kendine sorması gerekiyor. Bu sorunun cevabını söz konusu ziyaret vesilesi ile bir kez daha irdeleme çabasını sizlerle paylaşmak isterim.

BRİTANYALILAR “İSMİNİ KOYMAZ YAPAR”

Bizde ihtişamlı tanımlamalar ve ne yazık ki arkası gelmeyen, içi doldurulamayan süreçlerden bahsetmemiz gerekiyor. Bir şeyin adının baştan konulması ve bunun ilan edilmesinin

kendi hatalarımızdan bile ders çıkartma iradesi sergileyemiyoruz.

İngiliz Hükümeti, Sinn Fein ile yaptığı görüşmelere, karşı çıkmalarına rağmen İngiltere ile birleşme yanlılarını da kattı bir süre sonra. Bizde katılımın barışı inşa ne derece belirleyici olduğu konusunda hala ciddi bir algı sorunu var.

BARIŞ SÜRECİNDE DURURSA DÜŞERSİN

Barış mücadelesinde sürekli pedal çevirmek şart, süreç durursa boşluğu şiddet dolduruyor. Bunun çok somut

Bir görüşme süreci için masaya oturmadan önce şartlar öne sürmek sadece sürecin geç başlamasına neden olmaktadır. Silah bırakma vs. gündemlerin masada ele alınması gerekirken konuşmanın ön şartı gibi sunulması son derece sıkıntı vericidir

Herkes kendi kimliği ile özgürce yaşamalı ve kirli savaş biran önce bitirilmelidir.

Hamburg Alevi Kültür Merkezi Başkanı Hüseyin KAYATURAN Aşiti/Barış'ın sorularını yanıtladı. Kayaturan'ın Alevilerin sorunları ve Türkiye'deki son gelişmeleri değerlendirdi.

Bir Alevi örgütü olarak temel talepleriniz nelerdir?

Bizlerin Almanya ve Avrupa'da iki hedefi var:

Birincisi Avrupa'da Alevi toplumunu bir araya toplamak, inançlarını yaşamaları ve Alevi olmayan toplumlara Aleviliği tanıtmak için gerekli çalışmaların

yapılması. İkincisi Göçmenlerin sorunlarıyla ilgilenmek ve mücadelelerine katılmak.

Türkiye'ye yönelik taleplerimiz de şöyledir:

Laiklik sözde değil, gerçek olarak uygulanmalıdır. Diyanet İşleri Başkanlığı kaldırılmalıdır. Bizim verdiğimiz vergilerle cami yapılmasına son verilmelidir. Her inanç grubu kendi ibadethanesini kendi finanse etmelidir. Din dersi zorunluluğu kaldırılmalıdır. Cem evleri güvence altına alınmalıdır. Madımak oteli utanç müzesi olmalıdır. Bu istekler hemen hayata geçir-

Hamburg Alevi Kültür Merkezi Başkanı Hüseyin KAYATURAN

Tek taraflı barış olmaz

ilebilecek somut isteklerdir. Devlet, bu konularda samimi davranmıyor ve yapmacık çalıştaylarla meseleleri geçiştirmeye çalışıyor.

Alevilerin genel olarak barış konusunda tavrı nedir?

Bizlerin tavrı açıktır. Barış tek yönlü olmaz. Biz Alevilere göre barış, dili, dini, rengi, düşüncesi ne olursa olsun herkesin aynı haklara sahip olduğu ortamda gerçekleşir. İnsanların inancından, etnik kökeninden dolayı hor görülmediği, tersine bunun bir zenginlik olarak görüldüğü bir yerde barış olur. Kısaca insanların insanca yaşamasıdır barış. İnsanların horlanmadığı, zulüm görmediği barış içinde bir dünya istiyoruz.

Türkiye yeniden bir savaş havasına girdi? Sizce barış sağlanabilir mi?

Bu şartlarda barışın sağlanması çok zor. Hele de sözde barış sürecinde Türk devleti samimi davranmamış, operasyonlarını sürdürmüştür. Kürt halkı savunmaya geçince de suçlu ilan edilmiştir. Türk Devleti ve ordusu içinde barışı istemeyen güçler ağır basıyor ve bu yüzden barış öyle kolay sağlanamaz görünüyor. Şunu da bilmek gerekir ki, savaşın galibi olmaz. Savaşta sadece mutsuzluk ve üzüntü vardır.

Avrupa'da asimilasyona karşı olduklarını ve çocuklarının Türkçe öğrenmesi gerektiğini ileri sürüp, kendi inançlarını yaşamak için camiler ve kuran kursları açanlar, kendi geldikleri Türkiye'de tam tersine insanları asimile etmek için tüm imkanları seferber ediyorlar. İnsanların kendi ana dilini konuşması, kendi inancını yaşaması bugüne kadar suç sayılıyordu. Bir insanın kendi dilini konuşması,

öğrenmesi, inancını yaşaması kadar doğal bir şey yoktur.

Herkes kendi kimliğiyle özgürce yaşasın. Kirli savaşın bir an önce bitmesi ve güzelim dağlarda barış çiçeklerinin açmasını en içten duygularımızla diliyoruz. Eğer Türk devleti bunları kabul eder ve samimi biçimde gereğini yaparsa, o zaman barışı sağlamak hiç de zor olmaz.

Biz Aleviler Türkiye'de barışın kurulmasını ve Türk, Kürt, Ermeni, Alevi, Sünni, Süryani, Hristiyan ve daha sayamadığım tüm etnik gruplar ve inançlardan insanların özgürce yaşadığı bir ülke istiyoruz.

Barış kendiliğinden gelmiyor, biliyoruz. Onun için biz de barış mücadelesinde üzerimize düşen görevleri yerine getirmeye çalışıyoruz.

Kürt meselesinde senaryo yazıcılar

İrfan Cüre

Türk masalları şöyle başlar: "Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallarken..."

Günümüzün adı liberele çıkmış kalem erbabı da masalları aratmayacak senaryo yazıcılığıyla meşgul. Erdoğan ustalık döneminde nihayet başta Kürt sorunu olmak üzere tüm ülkenin ileri demokrasiye geçişini

miş hem de Kandile havadan seferlere başlamış.

Daha yazılanların mürekkebi kurumadan ortaya çıktı ki, Kandil'e sefer ve belki de bir kara harekâtı hiç de bu son olaylarla bağlantı değildir. Aksine uzun süredir hazırlanan bir saldırı ve imha planıdır. Tek yenilik, liberallerin yemin billah Erdoğan'a kefil olma gayretleridir. Bunun için de yaratıcı kalemleleriyle çeşitli senaryolar yazmaktadırlar.

HERKESİN BARIŞTAN ANLADIĞI FARKLI

Bir kısmı "kötü çocuk" PKK'nin Türkiye'yi kana bulama hesapları ve sonuçları üzerine bina olurken, bir kısmı da Öcalan'ı PKK ve Kandil'den, sivil Kürt politikacıları gerilladan ve genel olarak da tüm Kürt özgürlük hareketini Kürt halkından ayırıştırarak "akli, mantıklı, insani" senaryolar kuruyor. Erdoğan'ın BDP'ye yönelik "PKK ile aranızda mesafe koyun yoksa sonuçlarına katlanırsınız" tehdidi ile bunların "tavsiye" havasında yazdıkları arasında hiçbir fark yoktur.

Başbakanın halkın iradesini en güçlü biçimde temsil ettiğini ve halkın da onu zaten barışı sağlasın diye seçtiğini ileri

sürüyorlar. Sanki Emek-Demokrasi ve Özgürlük bloku adaylarına oy verenler savaş mı istiyordu?

Barıştan çokça söz edildiği doğru ama herkesin barışı farklı. Hiçbir halk kendiliğinden barışçı veya savaşçı değildir. Elbette halk kitleleri manipüle edilebilir, korkunç politikaların destekçisi haline de getirilebilir. Ne var ki bu sürgit varolan bir durum değildir. Bir yanda saf bir halk öte yanda onu kandıran politikacılar şeklindeki yaklaşımın hayatta karşılığı yoktur. Halk herhangi bir politikaya oy veriyorsa, ona inandığı, onda kendisi için bir iyilik, çıkar, gelecek gördüğü içindir. Kendi çıkarına olanın ille de herkesin çıkarı anlamına gelmediğini her insan bilir.

TERÖRLE MÜCADELEDE DEMOKRATİK AÇILIM

Türkiye'de Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarını talep ettiğini bilmeyen yok. Ama buna rağmen, bu hakları tanımaktan, sorunlara demokratik ve adil bir çözüm getirmekten yana politikaları değil de, tersini seçiyorsa, bunu sadece çoğunluğun kandırıldığına yormak hiç de inandırıcı değildir.

Erdoğan'ın bir yandan teröre karşı mücadele ederken, öte yandan demokratik açılımları sürdüreceği bozuk plak gibi tekrarlanıyor. Buna inanmamız isteniyor. Teröre karşı mücadele dedikleri, uzun yılların ortaya çıkardığı halk örgütlülüğünü dağıtmak, mümkün olduğunca en zayıf hale getirmektir. Dünün iflas etmiş şiddet ve savaş politikalarının bugün Erdoğan komutasında başarılı olacağını söylemek, mümkün değildir.

SOL VE BARIŞ HAREKETLERİ İLİŞKİSİ

Bu gidişe ilk elde ses çıkarması gereken sosyalist sol, Türkiye'de zayıf ve örgütsüzdür. Demokratik gelenekler de güçlü değildir. Ve nihayet bu halk da son otuz yılını milliyetçi ve islamcı, şöven Kürt düşmanı propagandayla geçirmiş yani zehirlenmiştir. Bu, Kürt

özgürlük hareketinin Türkiye yakasında güçlü dostlardan mahrum olması demektir. Bu durumdan kısa sürede bir çıkış yoktur. Yakın dönemin girişimleri bunun tanığıdır.

Solun zayıf olduğu yerde barış hareketi de güçlü olamıyor. Ancak barış mücadelesinin yükseltilmesi, solun gelişimi için de bir imkandır. Silahların konuşulduğu yerde, ister istemez gamizon nizamı da kendini dayatır. Bu nedenle derhal silahların susturulması, çift yanlı ateşkes hayati bir istemdir.

Büyük felaketlerin önu, küçük adımlarla kesilebilir. Evet, liberal gevezeliklere, psikolojik harp destekçiliğine verilecek en iyi yanıt, derhal ateşkes için sesimizin çıktığı, gücümüzün yettiğince mücadele etmektir.

Beklenecek bir şey yok. Evet, "barış hemen şimdi" mümkündür.

sağlayacak adımları atmaya tam niyetlenmiş ve de atıyormuş. Dahası Öcalan ile de anlaşma sonuç alma noktasına gelmiş iken birileri bu süreci berhava etmiş. Hükümetin hevesi kaçmış ve tabii devlet olmanın zorunlu gereği hem operasyonları yoğunlaştı-

SIYASİ GENEL AF OLMADAN DÜĞÜM ÇÖZÜLEMEZ

Herkesin siyasal çözüme katılımına olanak sağlayacak bir genel siyasal af sürecindeki tıkanmanın önünü açacak tek yol olacaktır.

RAGİP ZARAKOLU

Yeni parlamentoyu, seçilmiş milletvekillerinin TBMM'ye girmesinin önünü açma yanında, Genel Af ve siyasal tutsak ve sürgünlerin siyasal haklarının iadesini sağlama görevi de bekliyor. Bu yapılmadan kalıcı, gerçekten demokratik bir Anayasanın hazırlanması da mümkün değil

Almanya'da sürgünde yaşayan yazar-gazeteci A. Kadir Konuk, geçen yıl bir genel af çağrısı yapmıştı. Ne yazık ki bu, belki koşulları da olgunlaşmadığı için hak ettiği yankıyı bulmadı.

A. Kadir Konuk Avrupa'daki sayısız siyasal sürgünlerden biri, 1980 yılında İzmir Tarih Direnişi'ne katıldığı için idama mahkum edilmiş bir sosyalist...

Sözde sivil yönetime geçilmişti. Bu idamların dünya kamuoyunda yarattığı tepki, sırada bekleyen diğer Tarih direnişçilerinin idamını engellemişti. İdamların durması sayesinde, Türkiye edebiyatı, kitapları Almanca'ya da çevrilen bir yazar kazandı.

Kadir Konuk Tarih direnişinin romanını da yazacaktı bu arada. Bugün 12 Eylül darbesine giden süreçte, İzmirli işçilerin Tarih Direnişi'ni kim hatırlıyor, 15-16 Haziran olayları gibi işçi sınıfının bu şanlı direnişini kim anıyor? 1980'in Şubat ayında İzmir'de, Milliyetçi Cephe önderi Süleyman Demirel'in işçi düşmanı önlemlerine karşı fabrika işgalleri oldu ve mahallelerde barikatlar kuruldu. İşçilere ve devrimcilere karşı ordu devreye sokuldu.

Tanklar Tarih, Gültepe ve Çiment-

TÜRKİYE'NİN 30 YILDIR SÜREN AYIBI

Bugün 12 Eylül sorumluları sözde kovuşturuluyor. Ama 12 Eylül ve daha sonraki 'de facto' savaş döneminin siyasal sürgünleri hâlâ ülkeye dönemediği gibi, 12 Eylül mahkûmları hâlâ gözetim altında ve siyasal haklarından yoksunlar. İç savaşın Ülkücü kesimi milletvekili, hatta bakan bile oldu, ama Devrimci kesimi hala siyasal haklarından yoksun.

Kürt savaş generalleri bile parti kurdu, seçime katıldı. Kırli Savaş sorumluları milletvekili, bakan olabildi 90'lı yıllarda.

En basitinden, son seçimde milletvekili seçilenler bile parlamentoya girmedikten sonra, 12 Eylül kafasının peş peşe gelen siyasal iktidarlar tarafından sürdürüldüğünü söylemek zorundayız.

Kemal Burak'ın sürgünden ülkeye dönmesi elbette olumlu. Peki ya ülkeye dönemeyen binlerce siyasal sürgün, gazeteci, yazar, milletvekili, toplum önderi ne olacak?

Doğan ve İnci Özgüden gibi, bırakın 12 Eylül'ü, 12 Mart'tan beri sürgünde olan aydın ve gazetecilerin durumu ne olacak?

30 küsur yıllık fiili savaş durumunun kurbanlarının sorunu çözülmeden hiçbir "demokratikleşme"den söz edilemez.

Bu olayı çözecek olan, aynı 1970'lerdeki İspanya ve Portekiz'de, demokrasiye geçiş sürecinin ayrılmaz bir parçası olan Genel Af ve Siyasal Tutsak ve Sürgünlerin siyasal haklarının koşulsuz iade olunmasıdır.

Bu durum, Türkiye Cumhuriyeti'nin 30 küsur yıldır devam eden bir ayıbidir.

NEFRET SÖYLEMİNDEN ARINMAK ŞART

Geçenlerde, İtalya'da uluslararası bir gençlik kampında konuşmacıydım. Konuşmacılar arasında Salvador'dan, Kuzey İrlanda'dan, Güney Afrika'dan, İsrail'den, Japonya'dan, Ruanda'dan, Meksika'dan da aydınlar ve akademisyenler vardı. Elbette İtalya'dan da...

Kuzey İrlanda'daki barış sürecinin en önemli parçalarından biri koşulsuz genel afı.

Salvador'da da bu geçerliydi, Güney Afrika'da da...

Sürecin bir parçası da Gerçekle Yüzleşme Komisyonları idi. Bu ol-

KOŞULSUZ AF SÜRECİN ÖNÜNÜ AÇAR

Genel Af teslimiyet olamaz, Genel Af onursuzlaştırma olamaz. Herkesin onurunu güvence altına alacak bir çözüme ihtiyacı var. Çatışmaları olağan siyasal mücadele ve rekabet platformuna çekmek zorundayız.

1970'lerdeki Salvador İç Savaşındaki taraflardan biri olan FLMN, bugün iktidarda.

Uruguay'da Tupomaro'lar Hükümetin bir parçası. Brezilya'da eski bir gerilla devlet başkanı. Barışçıl çözüm, dışlamayan, ayrımcı olmayan, bütün tarafları kapsayan bir yaklaşımdan geçer.

Artık Osmanlı kafası, İttihatçı, tek partili tenkil, tedip, teslimiyet arayışlarından vazgeçilmeli.

30 küsur yıldır devam eden bu ayıba son verilmeli ve genel afa birlikte tutsak ve sürgünlerin de hakları koşulsuz iade edilmelidir.

madan geçmişin travmalarını atlatmak mümkün değil. Pontoslu Yazar Yorgo Andreadis, bir konuşmasında, "savaşın iyisi, adili, güzeli olmaz. Savaş savaştır ve insanlık dışıdır" der.

Bütün savaşınların savaşın travmalarından ve nefret söyleminden arınmaya ihtiyacı var.

Bugün eğer Kürt özgürlük savaşçıları, kendilerinin de yapmış olduğu savaş hukuku ihlalleri ile yüzleşmeye varım diyorsa, niçin daha fazla beklenmektedir?

Türkiye bugün, dünya genelinde İsrail ile birlikte, "çözumsuzlüğü marifet sayan, sorunu kangrenleştiren, toplumlar arası nefreti alabildiğine körükleyen ülkeler arasında anılıyor.

Koşulsuz, herkesin siyasal çözüme katılımına olanak sağlayacak olan bir genel siyasal affın, süreçteki tıkanmanın önünü açacak tek yol olduğunu düşünüyorum

Yoksa bundan sonrası kıyamet!... Herkes için...

1984 yılında Kürt başkaldırısının başlamasına karşı TBMM'nin başlattığı idam kampanyasında, Ali Akgün gibi ilk sırada bekleyen siyasi tutsaklardan biriydi Kadir. Burdur Cezaevi'ndeki idamlıklar koşundan alınan Tarih direnişçilerinden Hıdır Aslan ve İlyas Has 1984 Ekiminde idam edildiler.

Burdur Cezaevinde özel hücrelerde tutulan idam mahkûmları, koşullar biraz yumuşayınca, bir "İdamlıklar Korosu" oluşturacaklardı... Dışarıya kaçırılan bir kasetten dinlediğim saz ekibi ve koronun sesi hala kulaklarımda.

pe'ye girerek direnişi kırmaya çalışıyordu. Bir grup devrimci emekçi genç ise, direnişi sürdürmek için 'tank çukurları' kazıyor, barikatlar oluştuyordu. Sonunda tanklar yoksul işçi semtlere girecek ve direniş bastırılacaktı.

1989'da filmlere konu olacak biçimde hapisten kaçan A. Kadir Konuk, Almanya'da sürgündeki yazarlara açılan Heinrich Böll Evi'nin ilk konugu olacaktı.

A. Kadir Konuk, yurda onurlu bir biçimde dönüşü engellenen sayısız sürgünden sadece biri.

**Riya pêkanîna ashitiyek rasteqîn
êşkere ye: Yan otonomî, yan
federasyon, yan jî dewlete serbixwe!”**

Memo Şahin

Pirsa kurd êdî gîhiştiye qonaxek gelek bilind û taw girtiye. Qet beşek pirsa kurd tûneye ku nehatibe binav kirin û li ser mûneqêşe nehatibe kirin.

Pirs êşkere ye. Riya dermankirina wê, şeweyê çareserkirina birîna sedan salan jî êşkere ye.

Ev sed salin ku dewleta tirk dixwaze bi riya “vur kurtul”, angî bi qetliam û dare zorê, bi kuştin û talan ji vî pirsê xelas be. Ji qetliama Qoçgiriye pê ve, ji sala 1921an vir de çend sed hezar kurd hatin kuştin, ne diyar e. Çend sed hezar kurd hatin sirgûn kirin, kes nizane. Lê dîsa jî nikaribûn pirsa kurd bi riya “vur kurtulê” çareser bikin û bigihijînin armanca xwe.

Li ser de hemû nîfşên, hemû generasyonên sed sala dawî, sed sala

bîstan di bin nîrê jenosida çand û kûltûrî de derbaz bûn. Rejîma tirk xwest ku bi riya asimilasyonê kurd bihêlîne, asimîle bike, bike tirkên temam. Lê ev jî neçû serî.

Ev jî nîşan didin ku rejîma koledar bi rê û şeweyên “vur kurtulê” negihîşt armanc û arzûmendiya xwe. Lê dîsa jî dest ji vî siyaseta xwe ya qirêj bernadin.

Di dema kampanya hîlbijartina parlamenê de Erdogan bi vekirî û êşkere îlan kir û got: „Bo me pirsa kurd nema ye.“

Li gor Erdogan û rejîma tirk pirsa kurd bi vekirina TRT-Alti û kursiyên kurdolojiyê li hinek zankoyan de hal û çareser bûye. Niha jî dor hatiye pêkanîna “aşitiyê”!

Çawa ku pirsa kurd bi girtina hezaran siyasatmedar, bi qedex-

Aşitî bê statû pêk nayê!

“Di ferhenga rayadarên tirk de gotina aşitî cih nagire. Di kûltûra wan de lihevhatin û kompromîs nîne. “Ya hemû, ya jî hîç”, tim bûye felsefê, klawûz û rênîşa wan.”

ekirina zimanê kurdî di mehke-meyan de, bi cezayên sedan salan bo rojnamevanan, bi karanîna dehhezaran bombeyên gaze li sûk û kolanên bajarên Kurdistanê, bi lêdan û jopkirina jin û zarokên ku di protestoyên sîvîl de, “hal û çareser” bûye, niha jî bi bombebarana Qendil û Başûrê Kurdistan, bi kuştina gundiyên Başûr, bi operasyonên leşgerî li çar havirdorê bakûrê welatê me, dor hatiye “pêkanîna aşitiyê”.

Ev sûret, ev resm, ev wêne; sûret, resm û wêneya dewleta tirk e. Di ferhenga rayadarên tirk de gotina aşitî cih nagire. Di kûltûra wan de lihevhatin û kompromîs nîne. “Ya hemû, ya jî hîç”, tim bûye felsefê, klawûz û rênîşa wan.

Rejîma tirk a nijadperest bo “çareserkirina” pirsa kurd di nav sî salên dawî de çar hezar gund wêran kir, sê milyon kurd ji axa

bav û kalan sirgûn û nefî kir, pêncîhezar kurd kuşt. Niha jî bo “cihanîna aşitiyê” “êrişî başûrê Kurdistanê dike. Jin û zarokên kuştin û gundên wêran kirin. Û ûsa jî di bin êrişên dewleta tirk de yekîtiya kurdan di nav xwîn û rondikên çavan de tê tewandin û pêk tê.

Gelê kurd li bakûrê welatê me li ser piyan e. Li Başûr jî gelê kurd dijî êriş, bombebaran, plan û siyaseta dewleta tirk her diçe radibe ser piyan. Li Rojavayê Kurdistanê gelê kurd bi temamî li benda îşaret û ronîyek ku li Bakûr û Başûr bê dayîn, in. Û kurd li Rojhilata jî li heman rewşê de ne.

Ger kurd siyaseta dewleta tirk binasin û cûdahiyên xwe bidin aliyekî û hev bigrin, bi manifestoyek hevbeş û hemdemî derkevin pêşberî raya giştî, wê demek kurd de bibînin ku dor

hatiye “ver kurtulê”. Nişaneyên wê demê jî xûya ne. Bona vî jî bi êşkere dibê, “daxwazên kurdan her diçe zêde dibin û çiteya wan bilind dibe”. Ev êrişên hovane ya dewleta tirk jî, ji ber vî ye.

Gelê kurd, partî û rêxistinên li hemû perçeyên Kurdistan di nav demên dirokî de derbaz dibin. Rojhilata navîn tevlihev û serûbin e. Û pêlên lehîya serhildanên gelan gihîştiye qerex û sînorên Kurdistanê û gelê kurd hazir e ku qedera xwe bigre destên xwe.

Çareserkirina pirsa kurd û pêkanîna aşitiyê di destên partî û rêxistinên hemû beşên Kurdistanê ne. Dema “ver kurtul” e. Û rêyên “ver kurtul”, angî pêkanîna ashitiyek rasteqîn jî êşkere ne: Yan otonomî, yan federasyon, yan jî dewletek serbixwe!

AKP û çareserkirina pirsa kurd!

Ahmet Karamus

Bi germaya havînê re rojava siyasî ya Rojhilata Navîn, Turkiyê û Kurdistanê jî têra xwe germ bûye. Serhildanên li welatên ereban her ku diçe hîn bêtir ber bi alozbûnê ve dire. Erê ez dibêjim hîn bêtir ber bi alozbûnê ve diçe, ji ber ku pir zahmet e ku, mirov bikaribe li ser encamên analîzeke bi rêk û pêk bike. Lîbya berbi parçebûnê ve diçe.

Êrişên Îranê

Rewşa Suriyê jî we bibe wek a Lîbyayê. Mînakên weha li Rojhilata Navîn pirtir bibe. Rewşa Suriyê, me kurdan hîn bêtir eleqedar dike, jiber ku beşekî welatê me di nav sînorên dewleta Suriyê de ye. Mijara nivîsa min dê ne li ser rewşa Rojhilata Navîn be. Bêtirîn babet û mijara nivîsa min dê li ser Turkiyê û bakûrê Kurdistanê be. Rewşa Rojhilata Navîn bi serê xwe mijara meqalayekê ye. Bi vî babetê ve girêdayî ez dixwazim çend gotinan li ser êrişên dewleta îran jî rawestim. Her çiqas ez dizanim ku, ev ne mijara kû, bi çend gotina bê qedandin. Lê dîsan jî ev pirsa bi mijara serekîve girêdaye. Jiber vî jî ez dixwazim bi çend gotinan, rewşa aktuell bînim rojevê. Tê idîa kirin ku, êrişên dewleta Îranê di encama lihevhatineke nihênî di nav Turkiyê, îran û Iraqê de ye û hukûmeta Herêma Kurdistanê jî di

nav de ye. Gelo, ev idîa çiqas rast e û armancên xwe çî ye, hîn gelekî zelal nebûye. Eger hat û ev idîa raste be, dikare li ser du ihtîmalan be. Yek jê: Êrişê dê li ser daxwaz û konseptê Turkiyê û îranê be û ev jî ku dê li ser tasfiye kirina PKK ji Qandilê û ji herêma Kurdistanê başûr be. Ya duwem ew e ku, îran bi serê xwe van êrişan dike da ku korîdorekê di bakûrê Kurdistanê başûr de veke û xwe bigihîne ser sînorê Suriyê û bi gazîya Suriyê ve biçe. Ev korîdor jî bo îranê û tîkiliyên wê bi Suri, Hizbullah Lubnan û bi Hemasê re gelekî girîng e. Bi herhali armanc çî dibe bila bibe, dê rewşa herêma Kurdistanê û ji bo tevgera azadîxwaza a kurdî tehlûkeyek gelekî mezin e. Ev tehlûke, pêwîst e bête berteref kirin. Ev jî bi tî helwesteke mîsterek a netewî pêk tê.

Turkiyê û bakûrê Kurdistanê

Eger em vegerin ser rewşa bakûrê Kurdistanê û konseptê hukûmeta AKP li ber çava bigirin, em ê tehlûkeyên hîn mezintir bibînin. Gelek kesan bawer dikin ku, hukûmeta AKPê dixwaze pirsa kurd li bakûrê Kurdistanê çareser bike. Lê, tucarî bawerîyeke bi vî rengî li ba min peyda nebûye. Sebebên wê jî ew bû ku, îradeyek û daxazeke weha li ba AKPê tunebû. Jixwe hebûna AKPê bi serê xwe konseptê ku tevgera kurd a bi rêxistinî û îradeya

gelê kurd jî holê rake da ku li gor dilê xwe çareserîyekê bixwe rojevê. Ji ber ku hukûmeta AKPê her şeweyên hovîtiyê li hemberî tekoşîna gelê kurd bi kar anîbûn û bi sernektîbûn. Ji destpêkê de û heta roja îro helwestên AKPê li ser fen û fûtan pêk tê. Ne pêwîst e ku, em analîza van deh salên dawîyê yê li ser desthilata AKPê bikin. Eger em bi hûrgilî li ser van 3-4 salên dawî binêrin, dê xuya bibe ku dewlata turkî û hukûmeta wê xwestiye kurdan bixapîne. Di destpêka 2007ê de xwestin bi hêzên leşkerî û operasyonên gelekî berfireh û bi teknîka modern û bi alîkarîya istixbaratî ya dewletên mezin hêza kurda a leşkerî jî holê rakin. Tevî wan îhtîmalên di destê wan de jî bi serneketin û bi moraleke gelekî şikestî bi şûn da vegeriyan. Piştî vî hezametê, konseptekî nû bi kar anîn. Konseptê nû ew bû ku, piştî hîlbijartinê idara mehelî ku kurd bi serketin û hejmara serokatîyên beledîyên xwe du qat zêde kirin, dest bi girtina rêber û çalakvanên siyasî yê kurd hat kirin. Ji wê demê û heta îro bi qandî 1500-2000 rêber û çalakvanên siyasî, bes li ser îdiayan 2-3 sal in di zindanan de ne. Artêşa tirk jî nûh ve tê organîze kirin. Artêşeke profesyonel perwerde kirine û xistine nav şer. Bi hezaran hêzên taybetî û rêxistinên weke JITEMa berê li Kurdistanê bi cih kirine. Gelo hukûmeta ku bi rastî bixwaze li welatê wê bêtir demokrasî hebe û pirsa kurd

çareser bike, serî li van şeweyan dide? Hemû îhtîmalên dewletê jî bo artêşê, polis, hêzên taybet û ordiya profesyonel seferber dike? Naxêr. Meqsêda AKPê ne demokrasî ye û ne çareserkirina pirsa kurdî ye.

Em baş dizanin ku, gelek kurd, ronakbîr û lîberalên tirk û kurdan bi hin soz û peymanên AKPê xapîyan û hîn jî gelek kes jî wan di nav vî xapandinê de ne. Gelek diyar bûye ku, AKP û hukûmeta xwe rojeveke din a nehênî dane ber xwe. Eger artêşê jî nû ve reorganîze dike, eger soza guhertina destûra esasî dide, eger sîstema dadgerîyê diguherîne, ev ne jî bo peydakirina demokrasîyeke berfireh e. Armanca wan a sereke ew e da ku artêşê bikin artêşa AKPê. Guhertina destûra esasî dê li gor dilê xw pêk bînin. Ev her du dezgeh û sazûman bi tenê mabûn ku, ne dibin kontrola AKPê debûn. Guhertinên qismî di destûra esasîde ku di sala buhîrîde pêk anîbûn gelek dezgeh û sazûman ketibûn bin kontrola AKPê. Weha diyar e ku piştî pêkhatina civîna “Şûraya Bilind a Leşkerî” dê artêş jî bikeve bin kontrola AKPê.

Bala xwe bidin; Dezgeh û sazûmanên dewletê yeko yeko xistina bin kontrola xwe. Yanî Erkenekona kemalîstan tasfiye dikin, lê li şûna wê Erkenekona Senteza Turk-Islam û AKPê bi cih dikin. Ji ber vî ye ku AKP û Erdogan di demên dawîyê de gefan li kurdan dixwin û wan bi awayekî cidî tehdîd dikin. Ne zehmet e ku mirov bigihêje encamekê ku, ti daxwaz û biryarên AKPê jî bo çareserkirina pirsa kurdî tunene. Berevajîya wê bi stratejiyeke nuh gefan li kurdan dixwin. Eger hîn hinek kurd, ronakbîr û lîberalên kurd û tirkan hevîya ji hukûmeta AKPê dikin, ev bawerî jî xwe xapandina bêtir ne tiştê e. Ez bi xwe bawer nakim ku, AKP û hukûmeta AKPê kurdan muxetab digre. Jixwe gelek qelemşoren AKPê Erdogan weke padişahê osmanîyan yê nuh dibînin û dixwazin Împeratoriya Osmanîyan bi şûn da bînin. Siberoj wê van diyardayan aşkeretir bike

Çareserî di hêz, hevgirtin û yekîtiya gelê kurd de ye. Roj berî rojê; berî ku dereng be, pêwîst e kurd bi vî tiştî serwest bin.

Ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz... Vicdani Ret

Halil Savda

Gücün ve şiddetin, sözü ve hayatı ege-menliğine aldığı günlerdeyiz.

11 Eylül ikiz kuleler saldırıları olduğunda, dönemin ABD başkanı Bush “ya bizden yanasınız ya da teröristlerden...” diyordu. Bush ak ve karadan ibaret bir dünya tasavvuru çiziyordu. Sonrasında yaşananlar malum; savaş ve ölüm... Türkiye’de savaş yeniden tırmanıyor.

Başbakan “ya bizdensiniz ya da teröristlersiniz” diyor. Yaşananlar malumunuz... Her gün bir yerde gerillalar ölüyor, askerler ölüyor. Sivil demokratik siyaset yapanlar tutuklanıyor. Yine, dağlara ve sınır ötesine uçaklardan tonlarca bomba yağıyor. Başbakan Kürdistan’daki çatışmalarda yaşanan asker ölümleri karşısında “bir ölürüz bin doğarız” diyor. Yine cami avlularında imamın “şehitler sayesinde bu camide huzur içinde namazımızı kılabiliriz” sözleri çınlıyor. İmam ve cemaatinin huzurunun diyeti, başkasının ölümü oluyor. Nasıl bir ölmek ve öldürmek sevasıdır bu?

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin bütünü, bir savaş, öl ve öldür felsefesi üzerine güdülmüştür. Her döneminde katliam, etnik temizlik, askeri darbe ve inkâr vardır. Bu savaş kültürüne, öl-öldür, darbe yap ve yık kültürüne karşı esaslı bir söz ve duruş da var. Söylenmiş en önemli söz “Ölmeyeceğiz, Öldürmeyeceğiz, Kimsenin askeri olmayacağız” sözünde anlam kazanan Vicdani Rettir.

Savaş ve ölüm yakınıımızda değildir; biz zaten içindeyiz.

Militarizmi hala savaş kazanmak-kaybetmek denklemine okuyanlar var. Bizden almaya hala devam ediyor. Önüne geçemezsek daha çok alacak. Militarizmin sadece askerlik kurumundan beslendiğini varsaymak en büyük hatadır.

Çünkü asker erkeklerin militarize edilmesi için toplumun tümünün militarizasyonuna ihtiyaç vardır. Anneleri militarize etsinler ki “Kahraman, güçlü, yiğit erkek evlatlar” doğursunlar. Sonra gözlerinin bebeği gibi bakıp büyüttükleri çocukları öldüğünde “vatan sağ olsun, bir tane oğlum daha olsa onu da gönderirdim” desinler.

Eşleri militarize etsinler ki, fedakârca tek başına çocuklarını büyüten ama “katilleri sevindirmemek için” gözünden yaş akmayacak şekilde duyguları katılaştırılmış ve bundan gurur duyacak hale getsinler.

Azınlıkları, dışlanmışları ve yoksulları militarize etsinler ki, profesyonel askerlik ile zamanında sistemden dışladıkları, yoksullaştırdıkları, iş ver

İşte askerliği, “sevgi, vatan, onur, bağlılık” gibi psikolojik imajlar yüklenmiş terimler ile süsleyerek, hakim iktidar ideolojisini ve onun yok edici, otoriter, tektipçi ulus fikrini topluma benimsetmek amaçlanır. Bu bakımdan askerlik kurumunu aşmakla, hakim ulusalcı ideolojinin, kavgacı, otoriter ve yok edici özü ve karakteri de aşılmış olur.

Vicdani ret, bu anlamda basit bir “zorunlu askerlik karşıtlığı” hali değildir. Gencecik insanları savaşa süren, bedenlerine giydirilen askeri kamuflajlarla, ayaklarına geçirilen potinler ve ellerine verilen silahlarla çocukluk günlerine elveda dedirten, “Herkesi asker doğurtan” hakim ideolojiye karşı çıkma halidir. Oyun yazarı, şair ve öykücü Wolfgang

yapacağın bir tek şey var: HAYIR de! Sen. Fabrika sahibi. Yarın sana talk pudrası ve kakao yerine barut satmanı emrederlerse, yapacağın bir tek şey var: HAYIR de!

Sen. Hastasının başındaki hekim. Yarın sana cepheye gönderilecekler için sağlam raporu yazmanı emrederlerse, yapacağın bir tek şey var:

topraklarda kuruyacak, patatesler sürülmüş tarlalarda donacak, ölü sığırların kaskatı kesilmiş bacakları ters çevrilmiş süt sağma tabureleri gibi göğe dikilecek...

Son un çuvalları, son çilek reçeli kavanozları, balkabakları ve vişne suları mutfaklarda, odalarda, kilerlerde, soğuk hava depolarında

Vicdani Ret, gencecik insanları savaşa süren, ellerine verilen silahlarla çocukluk günlerine elveda dedirten hakim ideolojiye karşı çıkma hakkıdır.

HAYIR de! Sen. Kürsüdeki rahip. Yarın sana cinayeti kutsamanı ve savaşa övgüler yağdırmanı emrederlerse, yapacağın bir tek şey var: HAYIR de!

Sen. Dikiş masası başındaki terzi. Yarın sana asker üniformaları dikmeye başlamanı emrederlerse, yapacağın bir tek şey var: HAYIR de! Sen. Köydeki. Sen. Kentteki. Yarın askere alma belgeleriyle kapına dikilirlerse, yapacağın bir tek şey var: HAYIR de!

Sen. Normandiya’daki ana, Ukrayna’daki ana, Nepal’deki ve Hamburg’daki ana; yeryüzünün dört bir yanındaki analar, yarın size askeri hastanelerde hemşirelik yapacak, yeni savaşlarda savaşacak çocuklar doğurmanızı emrederlerse, yapacağınız bir tek şey var: HAYIR DE!

Çünkü hayır demezseniz analar, eğer hayır demezseniz, işte o zaman, çamur rengi, ağır, kurşun gibi bir sessizlik ortalıkta kol gezecek; tüm oburluğuyla büyüyerek, okullara, üniversitelere, tiyatrolara, spor alanlarına, çocuk bahçelerine ürkünç, açgözlü ve önlenemez bir biçimde çöreklenecek...

Altın sarısı, sulu üzümler bakımsız yamaçlarda çürüyecek, pirinçler kıraç

ve ambarlarda bozulup heba olacak; devrilmiş masaların altındaki, paramparça tabaklardaki ekmek küf bağlayacak, erimiş tereyağları arap sabunu gibi kokacak; tarlalardaki ekinler, paslanmış sabanların yanı başında bozguna uğramış bir ordu gibi boyunlarını bükecekler; fabrikaların çimenle örtülü tüten bacaları un ufak olacak.... Bunların hepsi olacak...

Sonra, deşilmiş bağırsakları ve zehirli çığırıyla son insan, ısıldayan güneşin ve yanıp sönen takımyıldızların altında bir başına dolanıp duracak; bir deri bir kemik kalmış, çılgına dönmüş son insan uçsuz bucaksız mezarlar, dev beton blokların soğuk putları ve ıssız kentler arasında yalnız başına bir küfür gibi dolanırken şu korkunç soruyu soracak: NEDEN?

Ve bu soru bozkırlarda hiç duyulmadan yitip gidecek, yıkıntılar arasında sürüklenip kiliselerin molozları arasında yok olacak, girilmez yer altı sığınaklarına çarpıp parçalanacak.

Son hayvan-insanın son hayvansı çığlığı hiç duyulmadan, hiç yanıtlanmadan kan göllerinde boğulacak...

Bunların hepsi olacak, yarın, belki bu gece, eğer... eğer... eğer... HAYIR demezseniz!"

medikleri gençlere iş olanağı yaratsınlar, karınlarını doyurarak, kardeşini öldürmeyecek olanı da militarize edebilsinler.

Toplumu militarize etsinler ki, bir savaşı bitirmenin yegâne yolunun, o halkın başları üzerine bomba yağdırmak olduğuna, zaferlerin ve barışın, kan, ölüm ve şehitlikle yazıldığına yüreктen inansınlar.

Seçimlerden önce veya hemen sonrasında askeri operasyonlar yapsınlar ki, insanlar en çok savaş narası atan partiye oy versin, “Haki seçmenler” yaratsınlar.

Borchert 1947’de 26 yaşında öldüğünde, ardında ‘Sonra Yapılacak Tek Şey Var’ şiirini bırakmıştı. Askere alınıp gönderildiği Rus cephesinde 1942’de ağır yaralanmış, daha sonra da Nazizme karşı yazdıkları nedeniyle hapislerde çürümüşü. Ancak 1945’te ordudan kaçabildi. O şiiri kısalttığım haliyle birlikte okuyalım:

“Sen. Makinenin başındaki adam, atölyedeki adam.

Yarın sana su boruları ve yemek kapları yapmayı bırakıp miğferler ve mitralyözler yapmanı emrederlerse,

Aysel Tuğluk AŞİTİ/BARIŞ'a 'Demokratik özerklik'i anlattı:

BİZ NEYİ İLAN ETTİK?

Bu özerklik yaklaşımı TC devletinin birliği ve sınırlarıyla uğraşmaz. Daha çok aynı devlet ve ortak vatan sınırları içerisinde, bireylerin, toplulukların, komünitelerin, farklı kimlik gruplarının nasıl hareket edecekleriyle ilgilidir.

Farklı ulusal grupların ayrımcı ilişkileri yerine, siyasal ve özerkçe tartışılıp oluşturulmuş demokratik bir ulus öngörüsüyle hareket ederek, ulus kavramını etoplumsal uzlaşma nitelikli, sürekli yenilenen bir sözleşme haline getirmekle ilgilidir.

Diyarbakır'da demokratik özerkliği ilan ediyoruz dedikten sonra yazılıp söylenenlere bakıyorum da şaşımadan edemiyorum. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki her an şaşımak imkan dahilinde.

Belki bazılarını bunu bir şans olarak değerlendirebilir. Ancak her seferinde çok acı verici sonuçları olduğunu da sanırım hepimiz tecrübelerimizden biliyoruz. 'Özerklik ilan edilmez, talep edilir', 'Öyle tek taraflı özerklik ilan diyorum demekle olmaz', 'Sahip olmadıkları özerklik mi var'? gelen tepkilerden sadece bir kaç.

Süphesiz herkes kendi konumuna ve siyasal anlayışına uygun bir şeyler söyleyecektir. Yine bu söylenenlerin bizim hoşumuza gitmesi de gerekmiyor. Ancak örtülü bir şekilde konuşanın zekasına hakaret edilerek bir aptal ayanı çekilmesi doğrusu insanı rahatsız ediyor. Bu kadarını bile düşünce ve ifade özgürlüğü başlığı altında görmeyi tercih ederek neyi ilan ettiğimizi anlatmaya çalışayım.

Öncelikle 20.yüzyılın ortalarına kadar kullanılan ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve onun çeşitli biçimleri minvalinde bir federalizm ve özerklikten söz etmediğimizi hemen belirtmek durumundayım. Bu bakımdan kolonyal (sömürgeci) bir güçten bir talepte bulunmak gibi bir durumdan da söz etmiyoruz.

Bizim üzerinde düşündüğümüz örnekler günümüze aittir. Buradan hareketle özerkliği, meşruiyeti olanın doğrudan eylemi olarak ele almak doğru olduğu kadar, anlaşılmanızıda iyi bir anahtar sağlar. Böyle bir özerklik yaklaşımı, geleneksel yaklaşımlarda ki devlet, sınırlar, uluslar vb. kavramları önemli oranda iptal eder. Bu özerklik yaklaşımı TC de-

ve özerkçe tartışılıp oluşturulmuş demokratik bir ulus öngörüsüyle hareket ederek, ulus kavramını etnisite merkezli olmaktan çıkıp, toplumsal uzlaşma nitelikli, sürekli yenilenen bir sözleşme haline getirmekle ilgilidir.

Biz, özerklik ilan ederken esasen

zihniyetle ilgili değiliz. Bunu ilan ediyoruz.

DEVLET KAPILARINDA BEK-LEMEK Mİ LAZIM?

Toplumsal tarihsel olarak şekillenmiş taliter, otoriter, standart ve güdücü kurum

siyasal kurumlarını oluşturan toplumsal bir zihniyetin oluşturulup harekete geçirilmesinden söz ediyoruz.

Mesele şudur; Türkiye'nin her yerinde farklı sayısız kimlik, sosyal, siyasal, ekonomik grupların kendi kendine örgütlerini kurup, çözümlerini,

grupları ve eğer sınıflar var olacaktır. Özerklik anlayışımız açısından bu katmanı adem-i merkezîyetçi ve katılımcı bir yönetim modeli ve yerinden yönetim açısından hukuki düzenlemeleri içeriyor. Yani yeni bir anayasa, yeni kanunlar ve ekonomik, sosyal, kültürel olarak ademi merkezîyetçilik lehinde ağırlığın art-

Biz Demokratik Özerklik adına özetle şunları ilan ettik:

- 1- Ulus devlet mantığını ve çerçevesini reddedip yerine demokratik ulus mantığı ve çerçevesini getireceğiz.
- 2- Tekelci kapitalist ve doğa düşmanı endüstriyel yapıları reddedip, komunal, ekolojik kurum ve üretim süreçlerimizi inşa edeceğiz.
- 3- Bağımlılık ilişkileri içinde çağdaş kölelik altında tutulan tüm kimliklerin üzerindeki tüm ağırlıkların kaldırılacağı bir sürecin ilk adımlarının atılacağı bir kişilikten söz ediyoruz. Bütün bunları fazlasıyla soyut bulabilirsiniz. Ancak bu bizi balık çiftliğimizi kurmaktan, bir ceviz ağacının gölgesini cem evi haline getirmekten, eski bir hangarı kadın sığınma evi haline getirmekten, yarı bırakılmış bir inşaatta anadil eğitimi yaptırmaktan alıkoymaz. Dahası sokağımızı temizlememiz, ya da il meclisimizi toplamamız neden imkansız olsun. Bütün uzun yolculuklar başlangıçtaki basit bir adımla başlar demiş Çinliler.

Sanırım iyi demişler.

Biz devlet babadan ilahi güçlerden bir şeyler bekleyen değil, kendi koşullarında kendi üretimini yapan, kendi kültürel, sosyal, siyasal kurumlarını oluşturan toplumsal bir zihniyetin oluşturulup harekete geçirilmesinden söz ediyoruz.

devletinin birliği ve sınırlarıyla uğraşmaz. Daha çok aynı devlet ve ortak vatan sınırları içerisinde, bireylerin, toplulukların, komünitelerin, farklı kimlik gruplarının nasıl hareket edecekleriyle ilgilidir. Yine farklı ulusal grupların ayrımcı ilişkileri yerine, tamamen siyasal

toplumun hem gündemini ve tartışma usullerini, hem de kendi kendini yarattığı çözümleri hayata geçirdiği bir politika yapma sürecinden söz ediyoruz. Kültürel, ekonomik, sosyal, kişisel

toplumun hem gündemini ve tartışma usullerini, hem de kendi kendini yarattığı çözümleri hayata geçirdiği bir politika yapma sürecinden söz ediyoruz. Kültürel, ekonomik, sosyal, kişisel ahlaki tüm başlıklarda toplulukların yarattığı örgütlenmelerle kendi sorunlarına çözümler oluşturma ve meşruiyet sınırları içerisinde özgürce hareket etmekten söz ediyoruz.

Belki anlaşılmanızıdır, devlet ve devletli

ilişkilerden kurtulma, çok yönlü, yaratıcı ve sürekli farklılaşan kurumsal yapıların oluşması için ciddi bir eleştiri hareketi olarak ele alınması gereken özerkleşme sürecinin toplumsal üretim katmanıdır. Hiç unutmadığım bir anım var. Şırnak'ın bir köyünde gazeteci köylüye soruyor: 'Neden burda kendinize bir balık üretim çiftliği yapmıyorsunuz?' Köylü: 'Beğim devlet bize bir şey vermiyor ki' diye cevap veriyordu. Devlet toplum ilişkilerinin elbette bir tarihi vardır. Ve bu tarih toplum aleyhine oldukça kanlı ve acı doludur. Burada üzerinde durduğumuz konu bu olmadığı için ayrıntıya girmiyorum. Sadece birlerce yıllık Devletli toplumun oluşturduğu o köylünün zihniyetiyle ilgiliyim. Devlet babadan ilahi güçlerden bir şeyler bekleyen değil, kendi koşullarında kendi üretimini yapan, kendi kültürel, sosyal,

paylaşımlarını oluşturmaları için birlerinden talep de bulunması mı gerekiyor? Yine devlet kapılarında beklemeleri mi gerekiyor?

İşte özerklik ilan ederken bu sorulara kocaman bir hayır diyoruz. Ve soğuk bir su kaynağı varsa varsa balık çiftliğimizi kuralım diyoruz.

TEMELİ: DEMOKRATİK KATILIM VE İŞLEYİŞ

Ve son olarak bir diğer katman da devletin yapısı diyebileceğimiz bu katman, belki de en zorlu olanıdır. Zira ilk katmanla ilgili insanların tartışıp örgütlenmeleri belli oranda sonuç almaları için yeterli olsa da bu ikinci katmanda yapmak istediklerimiz önünde direnç gösteren güçlü bir bürokrasi, elit çıkar

tıldığı bir idari düzenleme modelinden söz ediyoruz. Yine bu katman oluşturulan düzenlemelerde esas alınan kriter etnik, dini, dilsel yapılardan ziyade demokrasi olacaktır. Özerk yapılar azami düzeyde demokratik katılım ve demokratik işleyiş temelinde oluşturulur.

İşte ilan ettiğimiz şey genel hatlarıyla budur. İlk katmanda özerkliğinizi oluşturmak bizim ellerimizdedir. Bunu birlerinden talep etmek saçma olur. İkinci katmanda özerkliğin oluşumu ise toplum ile devlet arasındaki tarihsel mücadelenin bir parçasıdır. Burada da doğrudan toplumsal eylemle geleneksel otoritelerin zorunlu olarak kabul edecekleri merhaleye ulaşmaktır amacımız.

DEVLETE RAĞMEN ÖZERKLİK MODELİ

ÖZERKLİK Mİ, DEMOKRATİK ÖZERKLİK Mİ?

MERAL ÇİÇEK

Özerklik konusu bir süreden beri Kürtlerin gündeminde olup, değişik modellerin incelenmesine ve tartışılmasına sebep olmuştur

Özerklikle eşanlamli otonomi kavramı köken olarak Eski Yunanca'da 'kendi' veya 'öz' anlamına gelen 'autos' ile 'yasa' anlamındaki 'nomos'un birleşmesinden oluşmaktadır. Bir nevi kendi kendisinin yasa koyucu olması durumudur. Dünyada değişik özerklik örnekleri bulunmakta. Siyasi açıdan özerklik üç alt kategoride değerlendirilir. Bunlar; tam özerklik, sınırlı özerklik, kısmi özerklik.

Özerklikle eşanlamli otonomi kavramı köken olarak Eski Yunanca'da 'kendi' veya 'öz' anlamına gelen 'autos' ile 'yasa' anlamındaki 'nomos'un birleşmesinden oluşmaktadır. Bir nevi kendi kendisinin yasa koyucu olması durumudur. Dolayısıyla otonomi ile bağımsızlık, bizzat karar verebilme, öz yönetim veya karar özgürlüğü olarak ifadelendirilir. Dünyada değişik özerklik örnekleri bulunmakta. Siyasi açıdan özerklik üç alt kategoride değerlendirilir. Bunlar; tam özerklik, sınırlı özerklik, kısmi özerklik. Tam özerklik ile günümüz siyasi literatüründe bağımsız devletler kastedilir. Sınırlı otonomiler ise, dışta bir devlet tarafından temsil edilen, ancak içte özerk olan devletler veya bölgelerdir. Bunlar çoğunlukla etnik azınlıkların yaşadığı bölgelerdir. Gerçekte ne kadar bağımsız olduğu tartışması bir kenara, Irak devletine bağlı Federe Kürdistan Bölgesi de bu kategoriye aittir. Yine Moldova'ya bağlı Gaguzia, Azerbaycan'a bağlı Nahçıvan Özerk Cumhuriyeti, Özbekistan'a bağlı Karakalpakistan Cumhuriyeti, Danimarka'ya bağlı Grönland ve Faroe Adaları, Rus Federasyonu'na bağlı bir

Meksika'da Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN) öncülüğünde geliştirilen özerklik 'resmi' değildir. Devletin onayı ile kurulan bir federasyon veya farklı bir özerk yapı da değildir. Tersine, 'devlete rağmen' inşa edilen bir otonomidir.

olarak sağlıklı bir şekilde örgütlenebilmesi için söz konusu özerkliğin bir de demokratik olması gerekiyor.

DEVLETE RAĞMEN ÖZERKLİK

Bilinen özerklik modelleri dışında bir deneyim daha var ki devlet tarafından tanınmamasına rağmen yukarıdaki özerkliklere göre kanımca çok daha demokratik ve özgürlükçüdür. O da, 1994 yılından beri inşa edilen - ancak öncesinde de temelleri bulunan - Chiapas'taki halk otonomisidir. Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN) öncülüğünde geliştirilen bu özerklik, yukarıdaki kategorilerin hiçbirine sığmıyor. Bunun nedeni, 'resmi' olmamasıdır. Devletin onayı ile kurulan bir federasyon veya farklı bir özerk yapı değil. Tersine, 'devlete rağmen' inşa edilen bir otonomidir Zapatistaların özerklik modeli. Komünalizme, cinsler arası eşitliğe, katılımcılığa, ekolojik ve

çok cumhuriyet ve kısmen eski sömürgeler sınırlı özerklik statüsündeler.

Kısmi özerklikler ise, bir devletin sınırları içindeki bir eyaletin veya idari yapının belli yetki alanlarındaki bağımsızlığı ifade eder. Örneğin İsviçre'deki kantonlar eğitim, iç güvenliği, sosyal ve sağlık alanında, İsviçre Anayasası'na aykırı davranmamak şartıyla özerkler. Yine Fransa'nın Alsace bölgesi, normalde merkezileştirilmiş eğitim alanında bazı özel yetkilere sahiptir.

İTALYA VE İSPANYA MODELLERİ

İtalya ve İspanya'daki otonom yapılar da kısmi özerklikler oluşturuyor. İtalya devleti son yıllarda intikal ile bazı yetkilerini bölgelere devretti. Örneğin sağlık

İspanya'da Bask Bölgesi, Navarra ve Katalonya özel bir statüye sahip. Zira bu üç özerk yapı ayrı bir polis gücüne sahip. İspanya'daki özerklikler kültürel açıdan güçlü iken, siyasal olarak gerçek bir özerklikten söz etmek mümkün değil.

alanı ve turizm artık bölgesel yetki alanına giriyor. Sicilya ve Sardinya adaları ile etnik azınlıkların yaşadığı sınır bölgelerinde anayasal düzeydeki bir özel statünün düzenlediği bir özerliğe sahip. İtalya'da bu bölgeler özerk bölgeler olarak isimlendiriliyor. İspanya'da ise Franco diktatörlüğün sona ermesinden sonra 1978 anayasası ile birlikte 17 özerk bölge oluşturuldu. Anayasada bu bölgelerin özerk olduğu teminat edilirken, aynı zamanda İspanya ordusuna devletin birlik ve bütünlüğünü savunma görevi veriliyor. Her bölge için düzenlenen özerklik statüsü sadece esnek bir çerçeveyi oluşturup, birçok hususta muğlak kalıyor. İspanya'da Bask Bölgesi, Navarra ve

Katalonya özel bir statüye sahip. Zira bu üç özerk yapı ayrı bir polis gücüne sahip. İspanya'daki özerklikler kültürel açıdan güçlü iken, siyasal olarak gerçek bir özerklikten söz etmek burada da mümkün değil.

Sayılan bütün bu örnekler resmi özerkliklerdir. Yani, statüleri anayasal olarak tanınmış ve teminat altına alınmıştır. Bu değişik özerklik statüleri ile kimi zaman sorunlar kısmen çözüldü, kimi zaman olası sorunların önüne geçildi. Bazı yerlerde ise özerkliğe rağmen sorunlar bitmedi. Bask Bölgesi bunun en somut örneğidir. Dolayısıyla sadece kaba anlamda özerklik ile sorunlar çözülüyor, bir arada yaşamın çok renkliliğe dayalı

ortak yaşam anlayışına dayanan bu modelde cinsiyetçiliğe, jerontokrasiye, sömürüye, yetkiciliğe, iktidarcılığa, toplumsal hiyerarşiye yer yok. Zapatistalar, kendi öz yönetim model ve anlayışlarını Meksika devletine rağmen inşa edip geliştirirken - ve çok ciddi baskı ve saldırılar ile karşı karşıya kalırken - kuşkusuz günün birinde özerkliklerinin resmîyet kazanmasını istiyor - merkezîyetçiliğin ve antidemokrasinin aşıldığı bir üstyapı içinde. Ama demokratik sıfatına layık olmasının sebebi, dipten geliyor olması, 'alt'tan bir inşa sürecinin ürünü olması. Devlet tarafından 'verilen' bir lütuf olmaması, halk tarafından var edilmesi, geliştirilmesi. Farkı budur.

Ancak karşı tarafı tanımak, halklar arası anlaşma ve kardeşliğe götürür

Toros Sarian

Türkiye’de etnik ve dinsel grupların yabancılaştırılması, çeşitli boyutları olan bir inkâr politikasının sonucudur. Bu inkâr, Ermenilere karşı soykırımın inkârı ile Kürtlerin varlığının inkârı da dâhildir.

Resmi görüşten sapan bir bakış açısını temsil etmek, başka etnik kimliklerin inkârı ve baskı altında tutulmasını eleştirmek ve devlet ayrımcılığı ve baskısının sona ermesini istemek, İsmail Beşikçi örneğinde olduğu gibi yıllarca hapis cezası almakla, Hrant Dink, Musa Anter ve pek çok Kürt aydını örneğinde olduğu gibi öldürülmeye sonuçlanabiliyor.

Aynı devletin sınırları içinde yaşayan farklı etnik ve dinsel grupların birbirleri hakkındaki bilgisizliği ya da bilgi eksikliği sorunu, sadece Sünniler, Türkler ve Kürtlerde değildir. Vatandaş oldukları devletin içinde bir yabancı gibi yaşayan Ermeniler, Yunanlılar, Yahudiler, Yeziler, Süryaniler ve diğer azınlıklara da aittir. Çoğunluk toplumunda azınlıkların tarihi ve bugünü üzerine sadece bilgisizlik sorunu olmadığı Ermeniler örneğinde açıkça görülmektedir. Onlardaki Ermeni imajı, olumsuz bir tiptir. Bunun tam da Türk devletinin istediği bir şey olması ve bunu böylece korumakta çıkarı olması, kimseyi şaşırtmaz. Fakat şaşırtıcı olan, Türk devlet ideolojisi ve resmi tarih anlayışına muhalif sayılan Türk ve Kürt yazarlarının yazılarında da aynı Ermeni imajıyla karşılaşılmaktadır.

TARİK ZİYA EKİNCİ’NİN ERMENİLERE BAKIŞI

Bir örnek 2007’de “Gelawej.org” adlı internet sayfasında, tanınmış Kürt Kürt aydınlarından Tarık Ziya Ekinci’nin “Kürtler ve Ermeniler – Tarihsel ve Sosyolojik İnceleme” adlı makalesidir. Ekinci şöyle diyor:

„Kürtlerin ve Ermenilerin ortaçağdaki ortak yaşamlarında kapalı ekonominin bütün öğelerini görmek mümkündür. Ermeniler tarım alanında ihtiyaç duyulan saban, balta, kazma, kürek, orak, çekici, nal vb. tarımsal araçlar yanında el tezgahlarında giyim için pamuklu, yünlu kumaşların ve göçebe çadırlarında ya da bey konaklarında kullanılan kilim, palas (kıldan yapılan sergi) vb. ev eşyalarını da imal ederlerdi. Bu iş bölümü o kadar derinleşmişti ki, Kürtler Ermenilerin yaptıkları mesleklerle ilgilenmeyi kendilerine yediremiyor bunu aşağılık bir uğraş sayıyorlardı. Ermeniler de geniş topraklarda büyük köylü yığınlarının emeğini gerektiren tarımsal etkinliklere katılmıyor daha çok zanaatkarlık yapıyorlardı. Çünkü, feodal ilişkilerin sağladığı olanakları kullanarak köylü kitlelerini çalıştırmak Ermeniler için söz konusu

değildi. Sınıfsal temeli olan bu farklılaşma önemli sonuçlar doğurdu. Zanaatkarlık yapan Ermeniler şehirlerde, dışa açık bir yaşam sürdürüyor ticaretle de ilgileniyorlardı. Bu, onlara meta değişimini ve giderek para kullanmayı öğretmişti. Meta değişiminden paranın kullanıldığı ticari yaşama geçişte Ermeniler ciddi bir sermaye birikimi sağlamayı başardılar. Bu para kısmen Kürt beylerinin ve küçük üreticilerin parasal ihtiyaçlarına yanıt vermek için tefecilikle de kullanılıyordu. Zanaatkarlıkla birlikte

Ermenilerin toplumsal ve sınıfsal yapısı, elbette Ekinci’nin anlattığı gibi değildi: Çok katmanlı ve çeşitliydi. İşçi ve zanaatkarların yanı sıra, köylülük Ermeni nüfusunun çoğunluğunu oluşturuyordu. Ermeni köylülerin ve toprak sahibi olanların oranı zamanla sürekli azalmıştır. Bu durum esasında, özellikle Hristiyan Ermeni köylülerin yaşam koşullarının Araplar, Moğollar, Selçuklular ve son olarak da Osmanlıların istila ve talanları nedeniyle kötüleşmesiyle bağlantılıdır.

Luxemburg şöyle yazar:

“Hristiyan hakları bakımından geridedir. Yemini bir Müslüman karşısında geçersizdir. Silah taşıyamaz. Kural olarak devlet memuru olamaz. Ama daha önemlisi, çoğu kez köylü olarak Müslüman bir toprak sahibinde oturur ve çalışır ve Müslüman memurlar tarafından soyup soğana çevrilir. Aslında çok yönlü bir sınıf savaşıdır bu: Küçük köylü ve yarıncının büyük toprak sahibi ve memur sınıfıyla mücadelesi.”

bile Ermeni bölgelerinden bazılarında toprak köylünün elinden alınmıştı. (...) Sultan Hamid döneminde bu siyaset daha da dizginsizce devam etti ve bunun neticesi olarak Ermeni vilayetlerindeki Ermenilerin elinden ormanlar, otlaklar ve tarlalar alındı. Meşrutiyet ilan edildiğinde, Ermeniler bu mevcut siyasi hürriyetlerden faydalanarak çok olağan bir şekilde Ermenistan’ın her yerinde kaybetmiş oldukları toprak haklarını tekrar elde etmeye çalıştılar ve Meşrutiyetin bu ilk heyecanlı günlerinde, o zamana kadar bilinen fakat resmi olarak onaylanmadığı halde, şu veya bu beyin yahut aşiretin egemenliği altında bulunan topraklarını geriye alabiliyorlardı. (...) Fakat işgal edilmiş toprakların büyük bir kısmı Sultan Hamid rejiminin hoşgörülüğü sayesinde resmi niteliğe dönüşmüştü ve bundan dolayı Ermenilerin bu toprakları geri alma istekleri mahkeme yetkilileri tarafından kanuni olmadığı bahanesiyle durumda bir değişiklik yapılamayacağı sonucunu doğuruyordu.”

Ekinci ile Rosa Luxemburg ve Garo Sasuni zamanın toplumsal ve ekonomik koşullarını çok farklı biçimde tasvir etmektedirler. Ermeniler açısından soru, nasıl olurda bir Kürt aydını bir yandan tarihi, toplumsal, ekonomik ve politik koşulları böylesine aslına uygun olmayan şekilde anlatır ve Ermenilere ilişkin malum imajı çizer, ama aynı zamanda da Kürt ve Ermenilerin kardeşliğinden söz edebilir?

Bir de buna Ekinci’nin Ermenilerin yok edilmesini soykırım olarak nitelediğini ekleyelim. Diyor ki: “Yaptığımız bu değerlendirmeye göre, Osmanlı İttihat-Terakki hükümetinin sorunlu olduğu 1915 tarihli Ermeni tehcir olayını kısmen de olsa yok etme kastı ile yapılan bir déportation eylemi olarak tanımlamak gerekir.”

TÜM HALKLAR TARİHLE YÜZLEŞMELİ

Türk devletinin inkarcı tezleri çizgisindeki böyle bir formülasyona Ermenilerin oldukça duyarlı biçimde tepki göstermeleri elbette anlaşılır. Onlar için tarihle hesaplaşmanın ana noktası, soykırımın tanınması talebidir. Ayrıca tüm tarafların tarihle ve Türkiye’deki tüm halkların bugünkü durumuyla yüzleşmesi de kaçınılmazdır. Alabildiğine yayılan klişe, önyargı ve basmakalıp tiplerlere karşı tutarlı mücadele sadece bu yüzleşmenin bir parçası değil, aynı zamanda demokratik, barışçı ve adil bir toplum kurma mücadelesinin de bir gereğidir. Böyle bir perspektifi sahip olduğu iddiasındaki aydınların, ne yazdıklarına dikkat etmeleri gerekir. Her şeyden önce de söz konusu olan “başkaları” ise. Elbette Ermeniler de, Türkiye’nin diğer halkları hakkındaki kendi içlerindeki yaygın bakışı da eleştirel bir biçimde sorgulamalıdır.

Ermeni köylü nüfusu, Osmanlı’nın doğu vilayetlerinde en alttaki ve en fazla sömürülen toplumsal katmanı oluşturuyordu.

Abdülhamit yönetiminde doğuda izlenen Ermenileri katletme ve sürme politikası, Ermeni nüfusun kırsalda dramatik biçimde azalmasına yol açtı.

tefeciliğin sağladığı kazanç Ermeni sermayesinin birikimini hızlandırdı. Bu gelişme zengin bir Ermeni burjuvazisinin oluşmasını sağladı.”

TİP geleneğinden gelen Ekinci, Ermenilerin nasıl kapitalist olduklarını gösteriyor. Birkaç cümlede bir Ermeni sermayesinin birikim sürecini ve zengin Ermeni kapitalistlerinin ortaya çıkışı resmediliyor. Hiç kimse, acaba Anadolu’da, Ermenistan ve Kürdistan’da Ermeni köylüler de yok muydu diye sormuyor. Veya olduğunu biliyor ama sahip olduğu Ermeni imajına uymadığı için zikretmiyor. Ermeni köylülerden hiçbir yerde söz edilmemesinin belki başka nedenleri de olabilir. Ermeniler çoğunlukla şehirlerde yaşayan küçük bir azınlık idiyse ve sadece zanaat, ticaret ve tefecilikle uğramış iseler, o zaman “bu halkın bir yurdu var mıydı?” sorusu ortaya çıkmaz

Ermeni köylü nüfusu, Osmanlı İmparatorluğunun doğu vilayetlerinde en alttaki ve en fazla sömürülen toplumsal katmanı oluşturuyordu. Bunlar Kürt feodal beylerine kafir vergisi (cizye) ödemek ve pek çok bölgede de onların kölesi olarak çalışmak zorundaydılar. Şehirlere kaçış, Ermeni köylüler için bu durumdan tek çıkış yoluuydu.

Çok az bilinen veya sözü edilmeyen bir gerçek de, Ermeni ulusal devrimci hareketinin esas olarak kırsal alanda giderek artan baskı ve gasplarına karşı Ermenilerin bir savunması olduğudur. Doğu vilayetlerinde reform taleplerinin tümü, özellikle oradaki Ermenilerin yaşam koşullarını iyileştirmeyi ve savunmasız maruz kaldıkları saldırılardan korunmalarını hedefliyordu.

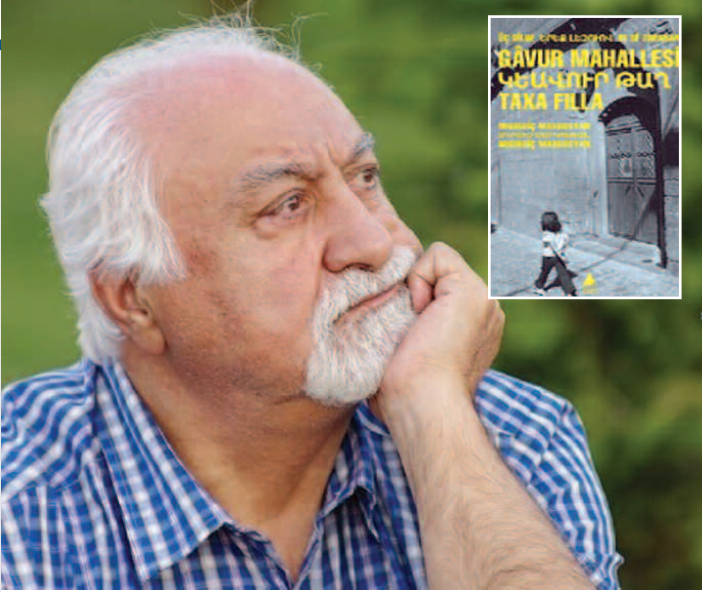
Türkiye üzerine incelemeleri olan Rosa

Ermenistan ve Kürdistan’da buna bir de, hükümete sadık Kürt aşiretleri ve Hamidiye alaylarının Ermeni kırsal nüfusuna istediklerini yapma ve topraklarını gasp etme icazetinin olması eklenir. Abdülhamit yönetiminde doğuda izlenen Ermenileri katletme ve sürme politikası, kırsal bölgelerdeki Ermeni nüfusun dramatik biçimde azalmasına yol açtı.

EKİNCİ SOYKIRIMI KABULETMİYOR

1908 Genç Türk devriminden sonra da doğu illerinde Hristiyan köylülerin durumu Ermeni partileri için temel bir sorundur. “Kürt Ulusal Hareketleri ve Ermeni-Kürt İlişkileri” adlı kitabında Ermeni politikacı Garo Sasuni şöyle der:

“En önemli sorun toprak sorunuydu. Daha Sultan Hamid döneminden önce

MARGOSYAN'IN 'GÂVUR MAHALLESİ' AYIN KİTABI SEÇİLDİ

Uluslararası P.E.N Kulüpleri Federasyonu Türkiye Merkezi, geçtiğimiz ağustos ayında, Ermenice taşra edebiyat geleneğinin son temsilcilerinden Mıgırdiç Margosyan'ın Aras Yayıncılık tarafından Türkçe-Ermenice-Kürtçe olarak tek cilt içinde basılan Gâvur Mahallesi eserini 'Ayın Kitabı' seçti.

"Bu kitap, kültür çeşitliliği ile zengin olan toplumumuzda herkesi daha derin bir anlayışa davet etmekte ve barış içinde gelişmemiz yönünde önemli bir katkı sağlamaktadır" gerekçesiyle ayın kitabı seçilen Gâvur Mahallesi, 1992 yılında yayımlanmış ve ardı sıra yeni baskılar yapmıştı.

Mıgırdiç Margosyan kitaplarında doğduğu yöreleri, Diyarbakır'ı, Ermenisi, Süryanisi, Keldanisi, Yahudisi, Yezidisi, Türkü ve Kürdüyle, kendine has dili, neşesi ve hüznüyle gözler önüne seriyor.

MARGOSYAN KİMDİR?

Mıgırdiç Margosyan 23 Aralık 1938'de Diyarbakır'da, Hançepik Mahallesi'nde (Gâvur Mahallesi) doğdu. Eğitimini Süleyman Nazif İlkokulu, Ziya Gökalp Ortaokulu, daha sonra İstanbul'daki Bezciyan Ortaokulu ve Getronagan Lisesi'nde sürdürdü. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi.

1966-1972 yılları arasında Üsküdar Selamsız'daki Surp Haç Tıbrebank Ermeni Lisesi'nde müdürlüğün yanı sıra felsefe, psikoloji, Ermeni dili ve edebiyatı öğretmenliği yaptı. Edebi çalışmalarını aralıksız sürdürdü.

Marmara gazetesinde yayımlanan Ermenice öykülerinin bir bölümü Mer Ayt Goğmeri/ Bizim Oralar adıyla kitap haline getirildi (1984) bu kitabıyla 1988'de, Ermenice yazarlara verilen Eliz Kavukçuyan Edebiyat Ödülü'nü (Paris-Fransa) aldı.

Kimlikleri bir asırdır inkar edilen Süryaniler: HALKLARIN BİRLİKTE YAŞAYABİLMESİ İÇİN DEMOKRATİK MÜCADELE

Yaşar Küçükbaşlan

Yüzyıllarca aynı coğrafyada birlikte yaşayan Kürt ve Asuri/Süryani/Keldani halklarının kimliği bir asırdır inkar ediliyor.

Halkımız, siyasal iktidarını yitirdiği andan, günümüze kadar değişik sistemlerin denetiminde yaşamını sürdürmüş, elinden geldiğince bu sistemlerle barışık bir anlayışla yaşamı esas almıştır. Ne yazık ki, bu sistemlerin özü sömürüye dayalı olmaları nedeniyle, Süryani halkının ayrı bir kimliğe, dile, inanca ve kültüre mensup olması bir suçmuş gibi, halkımıza karşı uygulanmadık yöntem bırakılmadı. Bu anlayışın sahipleri bununla yetinmeyip, birlikte yaşayan halklarımızın farklı inançlarını, kendi çirkef politikalarına alet ederek, halkları yıllarca bir birine karşı kullanmaya çalıştılar. Bu gayri-ahlaki politikalar halklar arası, ciddi bir güvensizliğe neden olmuştur.

Peki, bu politikalar, sadece Ortadoğu gericici sistemleri tarafından mı uygulandı? Yoksa Batı da kendi hegemonyasını her tarafa yaymak için, aynı yöntemi mi uyguladı? Doğrusu, bu iki anlayış, Ortadoğu halklarına her türlü zararı vermiştir ve günümüzde de vermeye devam etmektedir.

BATI YAPILAN HAKSIZLIKLARA SEYİRCİ

Her ne kadar bu zihniyetler, bazı konularda bir birlerine karşıt olsalar da, halkların demokratik hakları konusunda inkarcı, despot ve ikiye bölünmüş bir mantıkla yaklaşıyorlar. Özellikle halkımız ve Kürt halkı,

Batı'nın emperyal ve Ortadoğu'daki gericici sistemlerin dinsel duygusallığına inanarak, çoğu kez büyük haksızlıklara uğramış ve her türlü baskıyı, bu politikalarından görmüştür.

Batı'nın hegemon güçlerinin vazgeçilmez dost ülkesi Türkiye Cumhuriyeti, Süryani halkına karşı, sergilediği birçok haksızlığa karşı, Batı ülkeleri seyirci konumunda kaldılar. Demokrasi anlayışları buydu demek ki. Dünyaya demokrasi havarisi olarak sunmak istedikleri AKP hükümeti, şu ana kadar Süryani sözünü ağzına almaktan aciz.

**Erol Dora'nın
Emek Özgürlük
ve Demokrasi
Bloğundan
milletvekili
seçilmesi Süryani
kimliğinin
yeniden ortaya
çıkması demektir**

Bu uğursuz politikalar, Kürt Özgürlük Mücadelesinin gelişimiyle, sekteye uğramış ve halklar arası buzlar erimeye başlamıştı. Kürt halkı büyük bir fedakârlıkla verdiği mücadele sonucu, geldiği aşama tarihsel yanlışları gün yüzüne çıkarmış ve bu yanlışların asıl sahiplerini teşhir etmiştir. Böylelikle bu yeni mantık, halklar arası kırılganlıkları ortadan

kaldırıp, yerine güven kültürünü aşılamayı temel aldı.

DORA'NIN SEÇİLMESİYLE KİMLİĞİMİZ ORTAYA ÇIKTI

İşte bu demokratik kültürün gelişmesi neticesinde, tam bir asır boyu inkâr edilen Süryani halkı, 12 Haziran seçimlerinde Emek, Özgürlük ve Demokrasi bloku listesinden milletvekili seçilen Sayın Erol Dora, kimliğimizin yeniden ortaya çıkması anlamındadır.

Peki, bu kimliği kim, hangi zihniyet ortaya çıkarmıştı? Evet, bu önemli bir soruydu ve bu soru halkımızı iyice derin düşünmeye zorlamıştı. Halkımız, bu durumdan pozitif etkilenmiş, ayrıca şu sonuca varmıştır: "Birlikte yaşadığımız halkların demokratik güçleriyle hareket ettiğim sürece, haklarımla ulaşabilir ve sorunsuz yaşayabilirim."

Bu doğru bir tespittir. Ortadoğu halkı olmamız itibarıyla iki anlayıştan irak durmalıyız: Birincisi, Ortadoğu gericiliği, ikincisi ise Batı'nın din adı altındaki dayatmaları.

Bunların geçmişte halklara zarar verdiklerini hatırlarsak, günümüzde daha fazlasını vereceğini anlarız.

Dolayısıyla halklarımızın birlikte yaşamasını sağlayacak olan şeyin demokratik mücadele olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Bunun için, halkımızın, halkların gerçek demokrasi ortamında yer alması, kendi değerlerini yaşatması ve geliştirmesi anlayışıyla, bu mücadelede yerini alması şarttır.

Planet Oriental Restaurant
Hohenzollernring 57
50672 Köln / Friesenplatz

www.planet-oriental.de
info@planet-oriental.de

Mehmet Atak**(İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon Sözcüsü)**

Devletlerin, zimmi emirlerle doğrudan devlet aktörlerine ya da resmen devlet aygıtı aktörü olarak görünmeyen şahıslara, muhalifleri gözaltında kaybetmesi, bir strateji olarak 70'ler Latin Amerikası'ndaki militarist diktatörlüklerde başlar (şahısları kaybetme medeniyetin başından beri iktidarların baş vurduğu bir yöntemdir, ama Stalin dönemi SSCB istisna tutulursa, 70'ler Latin Amerikası'nda sistemli bir devlet stratejisine dönüşmüştür).

En basit tarifile, şahısların organize bir güç olan devletin kolluk aygıtı aktörleri ya da resmi hüviyeti olmayan devletin illegal para-militer yapılarınca gözaltına alınıp, tutuklanıp ya da kaçırılıp, daha sonra bu şahısların hürriyetlerinin gasp edilmesi ve akıbetlerinin inkar edilmesidir.

70'ler ve 80'ler boyunca Latin Amerika'da, daha sonraki yıllarda aralarında Türkiye'nin de olduğu bir çok ülkede bir devlet stratejisi olarak sistemli gözaltında kaybetme kullanılmıştır.

Yeryüzünde devlet aygıtları tarafından kaybedilen insanların sayısı tam olarak bilinmiyor ama sadece Irak'ta 1980'den bu tarafa, savaş ve akabinde kaybedilenlerin sayısının 375 binle 1 milyon arasında olduğu belirtiliyor, eski Yugoslavya'da hala 17 binden fazla kişinin kayıp olduğu tahmin ediliyor. Afrika'da da on binlerce kişinin kayıp olduğu biliniyor. Kızılhaç'a göre, yalnızca Angola'daki kayıpların sayısı 22 bini buluyor.

İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) 2003'de yayınladığı "Kayıpları unutmadık" kitabında Türkiye'de zorla kaybedilen insan sayısı 834 olarak geçiyor. Bazı raporlarda ise bu sayı 2 bini aşıyor. Bu raporlardaki ortak nokta ise en fazla gözaltında kaybedilme olan senenin 2004, şehrin ise Diyarbakır olduğu gösteriyor.

İHD: KAYBOLANLARIN SAYISI 2 BİNİ GEÇİYOR

Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın (TİHV) raporuna göre, Türkiye'de sadece 1980-2000 arasındaki yirmi senede 757 kişi gözaltında kaybedildi. Ama bu rakam medya taramasıyla saptandığı için, sadece gazetelere geçenleri kapsıyor. Gözaltında kayıplara dair inkar stratejisi sebebiyle pek çok zorla kaybedilen insan medyada hiç yer almadı. Keza toplu kaybedilme stratejisi uygulanan Bölge'de, pek çok kayıp yakını aynı akıbetle karşılaşmaktan korktukları için kayıplarına dair karakollara, savcılıklara başvuruda bulunmadı, Batı'da ise bu hususta bir toplumsal farkındalık olmadığı ve mahalle baskısından çekinildiği için tekil kayıp yakınları insan hakları teşkilatlarına başvuruda bulunmuyor; bu da pek çok zorla kaybedilenin belgelenememesine sebep oluyor. İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) 2003'de yayınladığı "Kayıpları

unutmadık" kitabında ise zorla kaybedilen insan sayısı 834 olarak geçiyor. Bazı raporlarda ise bu sayı 2 bini aşıyor. Bu raporlardaki ortak nokta ise en fazla gözaltında kaybedilme olan senenin 2004, şehir'in ise Diyarbakır olduğu.

Faili Meçhul ve Gözaltında Kayıp devletin ideolojik aygıtlarınca neticede topluma aynı sindirme mesajını verseler de (bazen belli bir iktisadi yapının devamlılığı adına, savaş ekonomisi gibi, bunlar sindirme değil de kışkırtma gayeli de kullanılabilir), sistemli kullanılmış iki ayrı stratejidir. Mesela Türkiye'de 1992-1993 senelerinde OHAL bölgesindeki "faili meçhul cinayetler" in yerini, devlet stratejisinin yeni bir düzenlemeyle 1994'de "gözaltında kayıplar" almıştır.

20 Aralık 2006 tarihli UN International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance (BM Kişileri Gözaltında – Zorla-Kaybedilmeye Karşı Korumayla İlgili Uluslararası Sözleşme), 18 Aralık 1992 tarih ve 47/133 sayılı kararıyla benimsenen Kişileri Başkaları Tarafından Kaybedilmeye Karşı Koruma Deklarasyonu çıkışıdır.

AKP GÖZALTINDA KAYIPLAR SÖZLEŞMESİNİ İMZALAMIYOR

Başbakan Erdoğan Cumartesi Anneleri ile görüşmesinde, "Bir bildiğimiz var ki imzalamıyoruz" dedi. Sözleşme imzalanırsa başta bazı AKP ileri gelenleri olmak üzere, geçmiş dönemin çok sayıda siyasetçi ve bürokratinin birçok faili meçhul cinayetin ve gözaltında kaybedilenlerin sorumlusu olarak yargılanması gerekecek.

İSTİSNALAR KAYBEDİLMİYİ MEŞRU KILMAZ

Sözleşmenin 1. Maddesinde "Hiç kimse gözaltında kaybedilemez." der ve "Savaşta olmak veya savaş tehdidi altında olmak veya herhangi bir umumi buhran dahil olmak üzere ne olursa olsun hiç bir istisnai durum bireyin gözaltında kaybedilmesini meşru kılmaz." diye devam eder.

BM'nin en son Somali, Sudan ve Cibuti örneklerinde olduğu gibi hakikatten insan hakları odaklı değil, güç odakları parafı iki yüzlü kararlarından dolayı sözleşmeye mütereddit yaklaşanlar, şerh koyanlar olabilir. Neticede sistemin bekasına odaklı ve sistem dahilinde merkezin güdümünde olsa da, çevre için çoğu kez makası ancak kırılmasını önleyecek kadar açsa da, yaptırımları olan, yeryüzündeki mevcut en geniş beynelmilel teşkilattır.

An itibarıyla 83 ülkenin imzaladığı ve 18 ülkenin taraf olduğu ve Türkiye'nin, Başbakan Erdoğan'ın "bir bildiğimiz var ki imzalamıyoruz" sözü ötesinde bir açıklama getirmeden imzalamamakta direndiği BM Sözleşmesi'ni Türkiye'nin imzalaması neden önemli? İmzalaması meseleyi ne kadar çözer? Sorularına aşağıda kısaca değineceğiz.

DEMİREL: DEVLET GEREKİRSE ADAM ÖLDÜRÜR

27 Eylül 2009 günü faili meçhuller döneminin cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in, bir gazeteyle "Devlet, 'de-

vlet politikası olarak' adam öldürür" açıklamasını yaptığı; Koramiral Atilla Kıyat'ın da 2 Ağustos 2010 günü bir televizyon programında, alenen "Failli meçhuller, gözaltında kayıplar bir devlet politikasıydı" dediği bir ülkede yaşıyoruz. Hatta Türkiye'nin 10 Mayıs 2010'da BM İnsan Hakları Konseyi'ndeki dönemsel gözden geçirme toplantısına zorunlu sunduğu raporda "gözaltında kayıplar" olgusunun bahsi

Ağar ise Susurluk Komisyonu'na "Devlet adına bin operasyon yaptık" demişti.

Sözleşmenin 2. ve 3. Maddeleri, taraf devletleri yetki, destek veya zimni muvafakatıyla hareket eden kişiler ya da gruplar veya devlet mensupları tarafından bireyin gözaltına alınması, tutuklanması, kaçırılması veya herhangi başka bir şekilde hürriyetinin kısıtlan-

Birleşmiş Milletler Kayıplar Sözleşmesi'nin 1. maddesinde "Hiç kimse gözaltında kaybedilemez." der ve "Savaşta olmak veya savaş tehdidi altında olmak veya herhangi bir umumi buhran dahil olmak üzere ne olursa olsun hiç bir istisnai durum bireyin gözaltında kaybedilmesini meşru kılmaz." diye devam eder

bile geçmez, inkar devam eder. Oysa aynı toplantıda Konsey'den Türkiye'ye doğrudan Sözleşme'yi zaman kaybetmeden imzalaması çağrısı yapılır. Ayrıca BM İşkenceye Karşı Komisyon da raporunda bu durumdan duydukları endişeyi yazar.

Hatırlarsanız başbakanlığı döneminde gözaltında kayıplar ve faili meçhullerin tavan yaptığı Tansu Çiller 22 Mayıs 1996'da TBMM'de DYP grup toplantısında yaptığı konuşmada, örtülü ödenekten çektiği 500 milyar lirayı nereye harcadığına ilişkin şunları söylemişti: "Bu sırlar açıklanırsa millet ayağa kalkar, insanlar, milletler birbirine düşer. Türkiye çöker, rejim tehdit altına girer. Herkes altında kalır." O dönem Emniyet Genel Müdürü olan Mehmet

mas, akabinde bunun inkarı veya kaybedilen kişinin akıbetinin veya nerede olduğunun gizlenmesi, ve ilgili kişinin hukukun korunmasının imkansız hale getirmeye ve bu fiilleri soruşturmak ve sorumluları adaletle teslim etmek için gereken tedbirleri almakla yükümlü tutuluyor.

4. maddede ise devletler, gözaltında kaybedilmeyi kendi ceza hukukuna göre suç teşkil etmesini sağlamak üzere gereken tedbirleri almakla, ceza hukukunu buna göre yeniden tanzim etmekle yükümlü oluyor.

En önemli maddelerin birisi ise 5. madde, çünkü bu madde sistematik olarak uygulanan gözaltında kaybedilmeleri, net olarak "insanlık suçu"

Cumartesi Anneleri kayıplarının peşinde

olarak tanımlıyor ve bunun beynelmil hukukta belirlendiği şekilde yargılanmasından sorumlu tutuyor devleti.

BAZI AKP'LI YETKİLİLER DE YARGILANABİLİR

Bireyi gözaltında kaybetme fiilini işleyen, işlenmesini emreden, işlenmesi için kıskırtan veya birini görevlendiren, işlemeye teşebbüs eden, fiilin işlenmesinde suç ortağı olan veya fiilin işlenmesine katılan herkesin, mevcut yetkisi ve kontrolünün altındaki kişilerin gözaltında kaybetme suçunu işliyor veya işleyecek olduğunu bilen veya bu durumu açıkça gösteren bilgiyi bilerek görmemezlikten gelenlerin, kişileri gözaltında kaybetme suçuyla alakalı faaliyetlerden sorumlu ve bu durumun üzerinde kontrolü olanların ve mevcut yetkisi dahilinde kişilerin gözaltında kaybetme suçunu işlemelerini önleme veya engellemesini sağlayacak makul önlemleri almayan veya durumu araştırılması ve kovuşturulması için yetkili mercilere aksettirmeyenlerin kesin olarak mahkum edilmesi gerektiği yükümlülüğünü getiriyor Madde 6. "Hiç bir sivil, askeri, veya başka kamu görevlisinden alınan emir veya talimat, bireyin gözaltında kaybedilmesi suçunu meşru kılmaz." Tanımlamasıyla da fiile doğrudan iştirak etsin-etmesin kaybetmedeki emir-komuta zincirindeki tüm şahısların mahkum edilmesi gerekiyor.

İşte Başbakan'ın imzalamamaya gerekçe gösterdiği "bir bildikleri"nin birisi bu.

Eğer imzalanırsa TBMM Başkanı

Cemil Çiçek; darbelerin, 28 Şubatların köklü bürokrati, emniyet müdürü, vali, "Devlet kim" diye sorulduğunda işaret edilebi lecek şahıslardan sabık Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Abdülkadir Aksu gibi AKP mebusları da "insanlık suçlusu" olarak yargılanacak; "bu da "bir bildikleri" oluyor. Eğer imzalanırsa AKP bazı mebuslarını, partililerini, bürokratlarını gözden çıkarmak zorunda kalacak.

Sözleşmenin 8. Maddesi ise faillerin "zaman aşımı"yla kurtarılmasının önünü kapıyor. Yani Kemal Türkler davasındaki gibi traji komik oyunlar oynanamayacak. Bu madde 12 Eylül ve önceki faillerin de korkulu rüyası.

9. Madde belki bazı açıklar taşıyabilir. Fail vatandaşlıktan çıkmışsa mesela... Ama beynelmil "insanlık suçu" mahkemeleri daha garanti. Ama "devlet, uluslararası yükümlülükleri nedeniyle, suçlu olduğu iddia edilen kişiyi başka bir devlete iade veya teslim etmesinin veya yetkisini tanıdığı uluslararası bir mahkemeye teslim etmesinin gerektiği durumlar hariç, suç işlediği iddia edilen kişi kendi yargı yetkisinin olduğu herhangi bir yerde olduğu müddetçe işlenen suç yargılamak üzere yetkisini kabul ettirmek için gereken tedbiri alır" tanımı TC hakim ve savcılarını, hukuktan ziyade teamülle işleyen Yargı'yı düşününce tereddüt yaratmıyor değil. Yargıtay'ın ağırlaştırılmış müebbetle yargılamakta ısrar ettiği Pınar Selek ya da resmen "aleyhinde delil yok ama tam kanaat var" denebilip 18 sene 9 ay hapis cezasına

çarptırılan Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü Necati Abay örnekleri önümüzde. Yargıların Sözleşme'ye rağmen bugüne kadar devam ettirdikleri teamülleri bırakacakları garantisi yok.

12. Madde de çok önemli, çünkü "devlet sırrı", "gizlilik" kararlarını ve askeriye gibi teşkilatların alan yasaklarını kırıyor: "Soruşturma ile ilgili bilgi ve belge de dahil, soruşturmanın etkin bir şekilde yürütülmesi için gereken yetki ve kaynaklara ulaşabilmelerini... gözaltında kaybolan

kişinin bulunduğu inanmak için makul sebep bulunan herhangi bir yere girebilmeyi" garanti altına alma yükümlülüğü getiriyor taraf devletlere. Ayrıca bu maddede devlet aygıtlarının ya da başka güç odaklarının engellemesine karşı devlete "soruşturmanın yürütülmesine engel olacak hareketleri önlemek ve bunlara karşı yaptırımda bulunmak için gerekli önlemleri almalıdır" yükümlülüğünü getiriyor.

EN ÇOK KAYBETTİRİLENLER SOLCULAR VE KÜRDLER

Gözaltında kaybetme, hep olsa da uzun seneler faili meçhul etme gibi sistematik olarak kullanılmamıştır. Gözaltında kaybetmenin sistematik bir devlet politikasına dönüşmesi 12 Eylül Askeri Darbesi'ne denk gelir. İlk sistemli gözaltında kaybetme kurbanları kendini "sol" olarak tanımlamış muhaliflerdir, geniş çapta ismi duyulan ilk kayıp da 21

kasım 1980'de İstanbul'da kolluk tarafından gözaltına alındıktan sonra bir daha kendisinden haber alınamayan Dev-Sol'dan Hayrettin Eren'dir (Hayrettin Eren'in medyada biraz yer bulmasına annesi Elmas Eren'in figanları vesile olur biraz da. Karagümrük Karakolunda gözaltı belgesini görür

Cumartesi Anneleri eylemlerimiz BM Sözleşmesi imzalanıp tüm kayıpların akibetleri açığa çıkıncaya kadar devam edecek, İHD ve TİHV merkezleri ortak bir rapor hazırlıyor. Yakında TC'yi BM Sözleşmesi'ni imzalamaya zorlayacak her kesimden insanın bireysel bazda yer alacağı geniş çaplı bir sivil kampanya başlayacak.

oğlunun ama akabinde "gözaltına alınmadı" derler. Daha sonra bir utanç müzesi olması gereken Gayrettepe Karakolu'nda olduğu duyumunu alır, yine yok derler ama nasılsa arabası oraya çekilmiştir. Eren'in Gayrettepe'de işkende gördüğüne aynı operasyonda alınan arkadaşları şahidlik etse de, Devlet hep inkar eder "yakalanmadı, hala aranıyor" der. Doğu blokunun yıkılması, devletin iktidarını ve kolluğunu ve de bütçesini meşrulaştırmasının "yaratılıp empoze edilen tehlike" olarak gösterilen "komünizm" in artık inandırıcılığı kalmayınca, yeni bir "tehlike" yaratmak gerekir statükonun bekası için. Bu da Kürdler eşittir "terör" olur. Sistematik olarak en çok kaybedilenler de Kürdler olur.

İMZALANAN KADAR EYLEMLERE DEVAM

Cumartesi Anneleri eylemlerimiz BM Sözleşmesi imzalanıp tüm kayıpların akibetleri açığa çıkıncaya kadar devam edecek, İHD ve TİHV merkezleri ortak bir rapor hazırlıyor, yakında TC'yi BM Sözleşmesi'ni imzalamaya zorlayacak her kesimden insanın bireysel bazda yer alacağı geniş çaplı bir sivil kampanya başlayacak. Ki bu yazıya ilave olarak "Türkiye, BM Kişileri Gözaltında Kaybedilmeye Karşı Korumayla İlgili Uluslararası Sözleşme'yi imzalamalıdır çünkü ..." yarım cümlesini iki cümleyle tamamlamalarını talep ettiğim, bir bölümü kurumsal ya da bireysel olarak

döneminde toplam iki kez gidebilmişim, ağır polis şiddeti tehdidi altında bu iki seferde duygu düzleminde tam algıladığımı söyleyemem ama 2009'da başlayan ikinci dönem buradaki duyguyu epey idrak ettim zannedirim. Kolay olmadı, ilk haftalar hep ağlıyordum, hala elime 12 yaşında Mardin Dargeçit'te kaybedilen 12 yaşındaki Seyhan Doğan'ın resmi geçtiğinde, bazı kayıp yakınlarının konuşmalarında, oğlunu kendi eliyle karakola teslim etmiş, bir daha da haber alamamış Hanife Anne (Murat Yıldız'ın annesi) fenalaştığında göz yaşlarımı tutamıyorum, ama göz yaşları buradaki acı ve hepimizin suç ortağı olduğumuz utancık karşısında çok hafif kalıyor.

"MEZAR TAŞINA DOKUNACAKSIN İÇİN İSİNACAK"

Bir cümle hatırlıyorum özellikle, bir anne, Kızıltepe'de evladının kalıntısı bulunmuş başka bir anneye sarılıp, "Mezar taşına dokunacaksın, için ısınacak" deyişi; "mezar taşı" ve "içi ısınmak"; tam bir kara deliğe düşmüştüm, cümleden sonra hiçbir şey hatırlamıyorum, kendime geldiğimde Galatasaray Meydanı boşalmıştı. Metin Göktepe'nin annesi Fadime anne'yle birlikte sarılışı, dokunuşu, bakışıyla hayatımda tanıdığım "en anne" iki kadından biri Emine Anne (Hasan Ocak'ın annesi); acısının yaşları gözlerinde katlaşıp billurlaşmış, "mezarına dokunayım ki artık ölebileyim" diyen 103 yaşındaki zihni de hala billur gibi Berfu Anne (Cemil Kırbayır'ın annesi); Batı'ya pompalanan ezberin körlüğüyle başına gelinceye kadar "bu benim başıma gelmez" demiş oğlunun hayaletiyle dolaşan yapayalnız Kadriye Hanım (Tolga Baykal Ceylan'ın annesi); uykusuzluğa gizli akıttığı yaşlarıyla iki çocuk büyümüş tavizsiz ve vakur Hanım Tosun (Fehmi Tosun'un karısı); bir kayıp yakını olarak doğumundan çalınmış çocukluğundan kırıntıları acıdan tırtıklamaya çalışan küçük Bahar (Kasım Alpoş'un torunu); 18 senedir oğlunun giysilerini dolaptan, çatal bıçağını sofradan kaldırmamış Zübeyde Anne (Ferhat Tepe'nin annesi); yaz demeden, kış demeden "ölüsünü ya da dirisini" isterken her an tıknafes kalıverecek gibi fakirlikle helmelenmiş Kiraz Hanım (İsmail Şahin'in karısı) ve daha niceleri...

Uykuyu öldürmüş insanlar, kayıp yakınları.

Cumartesi Anneleri eylemlerine ilk

Yok denilse de toplu mezarların yerini herkes bilir ve kaybettikleri yakınları için buralarda dua eder.

TOPLU MEZARLAR TÜRKİYE GERÇEĞİ

Eren Keskin

Türkiye Cumhuriyeti Devleti yalan bir tarihe dayalı resmi ideolojisi ile aslında "iflas" noktasındadır.

Üzerinde yaşadığımız coğrafyada yaşanan soykırım ve katliamların ve özellikle de son 30 yıldır yaşanan kirli savaşın sonuçları olarak toplu mezar gerçeği ile karşı karşıyayız.

Kürdistan'da yaşanan savaş nedeniyle yaşanan hak ihlallerinin ağırlığı ölçülemez niteliktedir.

Bu acıların en büyüğü ise savaşta yakınlarını yitirenlerin cenazelerine dahi sahip çıkma haklarının ellerinden alınmış olmasıdır.

Bugün Kürdistan'ın neresine giderseniz gidin halk birçok toplu mezarın yerini bilir... Bilir ve gizli bir şekilde o mezarların başında duasını da eder.

Ancak, bugüne dek yapılan birçok toplu mezar başvurusunda savcılıklar hep sessiz ve etkisiz kalmışlardır.

Bu konuda bir örnek vermek isti-

yorum; 1999 yılında, PKK ile ilgili bir araştırma yapmak üzere Kürdistan'a giden Alman sosyolog Andrea Wolf, bir grup gerilla ile birlikte Türk askerleri tarafından kurşuna dizilerek öldürülmüştü. Olayın sağ kalan birçok tanığı vardı.

Almanya'da, Andrea'nın arkadaşları tarafından olayı araştırmak üzere bir komisyon kuruldu. Bu komisyon olayın yeri ve oluş şekliyle ilgili birçok bilgiye erişti. Ve ben Andrea'nın annesinin vekili olarak olayla ilgili suç duyurusunda bulundum. Soruşturma devam ettiği süre içinde köylülerden aldığımız bir ihbarla birlikte Andrea'nın cenazesinin bir grup gerillayla birlikte Çatak yakınlarında bir toplu mezarda olduğunu öğrendik. Savcılığa bu mezarın açılması için başvuruda bulunduk. Savcı, önce olumlu yaklaşmasına rağmen, sonra sanırım aldığı bir talimat ile birlikte dosyayla ilgili takipsizlik kararı verdi.

Ağır Ceza Mahkemesine yaptığımız itiraz da reddedildi. Ve böylece iç hukuk yolları tükendi. Andrea'nın Almanya'daki avukatlarının Avrupa İnsan Hakları

Mahkemesine yaptıkları başvuru sonrasında, Türkiye Cumhuriyeti Devleti olaydan sorumlu bulunarak mahkum edildi.

Ancak gerçeklerden kaçış olmuyor. Gerçek peşimizi bırakmıyor.

Bugün Andrea Wolf ve arkadaşlarının gömülü olduğu mezarın açılması yine gündemde. Tabii ki tek toplu mezar bu değil. İHD Diyarbakır şubesinin hazırladığı 2011 tarihli toplu mezar raporuna göre; şu ana kadar açılmış 26 toplu mezarda 171 kişinin kemiklerine ulaşılmıştır.

Ve açılmayı bekleyen 88 toplu mezarda 1298 kişinin cenazesi bulunmaktadır. Ve her gün toplu mezarlar konusunda yeni ihbarlar yapılmaktadır.

Toplu mezar konusunda savcılıkların mezarın açılmasına karar vermeleri yeterli değildir. Mezarların özellikle Minnesota protokolüne uygun bir biçimde açılması gerekmektedir. Bunun amacı insanların cansız bedenlerine ilişkin delil olabilecek verilerin DNA testi açısından zarar görmemiş olmasıdır. Ancak görülmektedir ki, bugüne

kadar yapılan kazılarda gerekli duyarlılık gösterilmemektedir.

MINNESOTA PROTOKOLÜ

Toplu mezar gerçeğiyle ilgili olarak 25 -26 Temmuz 2011 tarihinde Diyarbakır'da bir konferans düzenlenmiştir. Bu konferansta toplu mezarların açılması ile ilgili bir takım esaslar dile getirilmiştir. Bunları şöyle sıralayabiliriz;

a) BM Minnesota protokolü prensiplerine uygun araştırma yapılmalı ve bunun için gerekli yasal düzenlemeler oluşturulmalıdır.

b) Bağımsız bir araştırma komisyonu kurulmalı ve bu komisyon üyeleri tarafsız, yeterli ve bağımsız üyelerden oluşmalıdır.

c) Her toplu mezar ve kazı alanı hukuki olarak bir olay yeridir. Buralarda Minnesota protokolü prensiplerine uygun kazı yapılmalıdır.

d) Devletin işlediği iddia edilen bir suçun araştırılmasında, sivil örgütler ve bağımsız gözlemcilerden destek istenmelidir.

e) Standartlara uygun çalışılmadığında bunlar ilan edilmeli ve devletlere baskı uygulanmalıdır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti yalan bir tarihe dayalı resmi ideolojisi ile aslında "iflas" noktasındadır.

Ancak kurulmuş olan ve ne yazık ki başarıya da ulaşmış olan totaliter yapısı nedeniyle halkını da örgütlemiştir.

Bugün ne yazık ki savaşın ve savaş acılarının son bulması konusunda yeterli bir iç talep bulunmamaktadır.

Bu nedenle yapılacak çok işin olduğu bir gerçektir.

ÖLÜLERİMİZE BORÇLUYUZ!

Soykırımlarda, katliamlarda, savaşta yaşamlarını yitiren her insan için çaba göstermek zorundayız. Bu, bizimde özlemimiz olan demokratikleşme ve sivilleşme konusunda " olmazsa olmaz" bir şarttır.

Hepimize büyük görev düşmektedir.

Levenes
AVUKATLIK BÜROSU

020 8826 1301
07870 703 867
07882 462 961

TRAFİK KAZALARI,
İŞ KAZALARI,
BELEDİYE EVİ KAZALARI,
YOLDA DÜŞME
KAYMA,
SALDIRI DAVALARI

Kaza yerinden arayın, gerisini bize bırakın

Kaza yerinde ne yapmanız gerektiğiyle ilgili sorularınızla, Kazanın sigortanıza rapor edilmesiyle, Arabanızın çekilmesiyle, Kiralık arabayla, Mahkeme işleriyle ve

Herşeyle biz ilgileniriz

Ne olur ne olmaz!
Siz numaramızı kaydedin...

Unutmayın!

Biz Avukatlık Firmasıyız

ARAYIN
HAKKINIZI
ARAYALIM

İŞ GÜVENLİĞİ
SİZİN
HAKKINIZ

ARAC VE MAKİNE KAZASI,
DÜŞME KAYMA, EŞYA YIKILMASI,
YOKTAJIMA VEYA İŞ ARKADAŞINIZIN
DİKKATSİZLİĞİ YUZUNDEN YARALANIP
İNCELEMEYİZE YATIRILAN
HAKKINIZ OLABİLİR

Telefonumuz cebinizde olsun

Avukat Şadiye Arslan

- Ücretsiz hukuk danışmanlığı
- Ücretsiz dosya transferi yapılır

Ashley House, 235 - 239 High Road,
Wood Green, London N22 8HF
www.levenes.co.uk

4 gün süren olaylar nedeniyle çoğu 18 yaşın altında 1000'den fazla genç suçlu yaftası yedi ama polisin öldürdüğü Mark Duggan'ın katilleri ve toplumsal barışın bozguncuları aramızda

Londra'da İSYAN GÜNLERİ

Londra olayları televizyonların canlı yayında saatlerce gösterdiği bu görüntüyle anımsanacak

Çocuklarımıza bir gelecek verin

Olayların hemen ardından düzenlenen yürüyüşe Britanya Barış Meclisi de destek verdi.

Armağan Kargılı

Ağustos ayında, Londra'dan başlayıp neredeyse bütün Britanya'ya yayılan eylemler başladığı gibi hızlı bitti. Olaylar yıllardır üstü örtülen, yokmuş gibi davranılan bir çok sorunu gün ışığına çıkardı.

Bunlardan ilki, polisin yıllardır sürdürdüğü ırkçı ve neredeyse provokatör tutumuydu. Herkes sonuçlarla ilgilenirken bu gerçek gözden kaçtı. Oysa olaylar, polisin Mark Duggan adlı siyah bir genci yolda durdurup öldürmesi ve bu yetmiyormuş gibi "silahı vardı önce o ateş açtı" deyip yalan söylemesi üzerine başladı. Bu olayı protesto etmek amacıyla Kuzey Londra'daki Tottenham semtinde yapılan barışçı bir protesto gösterisi sırasında yine polisin siyah bir genç kıza şiddet uygulamasıyla büyüdü.

İlinci olarak, politikacıların yıllardır gençliğin ve özellikle de yoksul gençliğin sorunlarına çözüm getiremedikleri gibi bu sorunu daha da büyüttükleri somut olarak ortaya çıktı.

Eğitim, eğitim, eğitim diyen İşçi Partisi'nin bu iddiası bir söylemden öteye gidememiş ki, olaylara katılanların neredeyse tamamı eğitim çağındaki gençlerden oluşuyordu.

Disiplin, disiplin, disiplin diyen

muhafazakarların iddiası da daha iktidarlarının ilk yılında çökmüş oldu. Gençlere iş, okul, sosyalleşmelerine olanaklar sağlamak yerine kendi kötü yönetimleri yüzünden batırdıkları bankaları kurtarmak için sıraya giren, Afganistan, Irak derken şimdi de Arap ülkelerinde dünyayı yönetmek peşine düşen, buralara milyonları aktırp kendi yanıbaşlarındaki sorunu görmezden gelen politikacılar kendi sorumluluklarından sıyrılmaya çalışıyor.

MEDYA DA İŞİNİN BAŞINDAYDI!

2011 yılı ayaklanmalarının, 1980'lerdeki siyahların ayaklandığı aynı sokaklarda olması bu sorunun üç-beş günlük bir sorun olmadığını yeterince güçlü bir kanıtı değil mi?

Ve tabii bu tip olayların değişmez aktörlerinden medya da olaylar sırasında yine iş başındaydı. Başta BBC olmak üzere çoğu medya kuruluşu olayların üzerine adeta körükle gittiler. Olan biteni sadece televizyondan izleyenlerin, "Londra yanıp yıkılıyormuş, siz nasılsınız?" diye telefonlara sarılmaları boşuna değildi. Yanan binaları saatlerce canlı yayından bizlere izlettirenler, göstericiler için "Bunlar lağım faresi" diyen bir kadının görüntüsünü gün boyunca ekrandan vermekten kaçınmayanlar bu kıskırtmada hiç payları yokmuşçasına ırkçı faşistlerin sokakta

cadı avı başlatmasını da eleştirir göründüler.

Başbakan David Cameron yarıda bırakmak zorunda kaldığı tatilinin dönüşünde "Olayların sorumluları cezalarını da çekeceklerdir" dedi. Haftasonu bile çalışan mahkemeler 1000'den fazla çoğu henüz 18'ini bile yakalamamış genci cezalandırdı. Oysa bu olaylar bize toplumsal barışın nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu, bir kıvılcımın görünürdeki barışı nasıl bir anda yerle bir edeceğini gösterdi. Olaylar medyanın gösterdiğinden daha da fazla büyüyebilir, ırkçılarla göçmenler, beyazlarla siyahlar birbirine girebilirdi ki o zaman ne askerle ne de polisle bu olaylar engellenemezdi.

OLAYLARIN GÖSTERDİĞİ BAZI GERÇEKLER

Bu olaylar bize, toplumsal barışın polisle sağlanamayacağı, ırkçı politikaların sadece şiddeti körükleyeceği, savaştan medet umanların bir gün kendi evinde de savaşa yüzyüze geleceği gerçeğini bir kez daha gösterdi. Ama yönetenler henüz bu gerçeği görmekten ne kadar uzaklar. Hükümetin olayları önlemek için bulduğu yöntem; İnternet yasağı, polisin yetkilerini artırmak ve çocukları olaylara karışan ailelere ekonomik yardım yapıyorsa onları kesmek...

tası yedi. Toplumsal barış ciddi bir yara aldı. Bırakın yargılanan, bu olaylardaki sorumluluğu sorgulanan ne bir polis, ne bir politikacı ne de bir gazeteci var.

Oysa toplumsal barışı sağlamanın yolu olayların üzerini örtmekten değil sonuçlarıyla birlikte nedenlerini araştırmaktan ve gerçeği ortaya çıkarmaktan geçiyor.

Ne oldu?

Olayların faturasının 100 milyon pound olduğu hesaplanmış. Ya polisin öldürdüğü 29 yaşındaki Mark Duggan ve polisten umudu kesip kendilerini korumaya çalışırken ölen 21 yaşındaki Haroon Jahan, 30 yaşındaki Shazad Ali ve 31 yaşındaki Abdul Musavir'in hayatları...

Olaylara karışan çoğu çocuk olan gençler "suçlu" yaf-

Londra'daki olaylar sırasında Türkiyeli esnaf da kendisini olayların ortasında buldu. Olaylar Türkiyeliler'in yoğun olarak yaşadığı ve çalıştığı Tottenham, Dalston, Wood Green bölgelerinde meydana geldi. Bu bölgede Türkiyelilere ait işyerleri Avrupa'nın bir çok kentinde olduğu gibi Londra'da da geç saatlere, hatta sabaha kadar açık. Her metropolde olduğu gibi Londra'da da bu işyerleri saldırı, hırsızlık gibi olaylarla sık sık karşı karşıya kalıyorlar. Polisin genellikle müdahale bile etmediği bu olaylara karşı koyabilmek için çoğunun beybol sopası sakladıkları bilinen bir gerçek. Gece patlayan Londra olayları sırasında kendilerini korumaya çalışan Türkiyeli esnaf da yağmaya karşı koyabilmek için bazı yerlerde isyancıları beybol sopaları ile kovaladılar. Olaylar sırasında şans eseri ölüm ya da yaralanma olmadı ama polisin aymazlığı Türkiyelileri son derece tehlikeli bir çatışmanın da eşiğine getirdi.

EGEMEN BAĞIŞ'IN RÜYASI

Bu tehlikeli karşılaşma, Türkiye'nin magazin meraklısı basınının ve her olayı kendi hanesine yazmayı alışkanlık haline getiren bazı politikacılarının günlerce malzemesi oldu ve bir "Beybol sopalı kahraman Türkler" edebiyatı yaratıldı. Türkiye'nin Avrupa Birliği Bakanı Egemen Bağış gazetecilere "Soğuk Savaş döneminde Avrupa'yı nasıl Türkler koruduysa, Londra'yı da şimdi Türkler koruyor. Bu nedenle Türkiye AB'ye üye olmalı" açıklaması ile bu edebiyata hatırı sayılır bir katkıda bulundu.

BEYBOL SOPALI AB YOLU

Çoğunluğu ya Kürt ya siyasi ya da sosyal gerekçelerle göçmen edilmiş ve ülkelerine yıllardır adım bile atamayan Türkiyeli sürgünlere taşeronluk rolü biçmek konusunda basın ve politikacılar sıkı bir yarışa giriştiler. Bu rol çerçevesinde "Türkiyeliler caddelerde ırkçı faşistlerle birlikte cadı avına çıkıp bugüne dek ırkçılık, işsizlik, yoksulluk ve göçmen olmaktan dolayı birlikte itilip kakıldıkları siyahlardan Londra'yı koruyacak ve böylelikle de Türkiye'ye AB'nin yolunu açacaklar" dı!

Kısacası Londra'daki Türkiyeliler bir bakan eliyle açıkça suç işlemeye teşvik edildiler. Çünkü Türkiye'de pek hatırlanmasa da hukuk devletlerinde insanların kendilerini polis, yargıç yerine koyup birilerini suçlu ilan etmeleri ve onları cezalandırmaları suç.

Türkiyeliler bu tehlikeli oyunun bir parçası olmayacaklarını olayların hemen ardından düzenleyicileri arasında Britanya Barış Meclisi'nin de olduğu "Çocuklarımıza bir gelecek verin" yürüyüşüne aktif olarak katılarak da gösterdiler. Türkiyelisi, Asyalısı, siyahı, beyazıyla Londralılar hem bu olaylara hem de bu olayların temelindeki nedenlere karşı seslerini yükselttiler. Barış içinde birlikte yaşamaya devam edeceklerini dosta düşmana gösterdiler.

ALT EMPERYALİZM ve TÜRKİYE

ENGİN ERKİNER

1990-2011 arasında bölgesel güç olarak Türkiye, yöneldiği alan, ideolojisi ve yönetici partisi farklı iki ayrı dönem yaşar.

Kandil'e İran ile birlikte operasyon, Güney Kürdistan'ında özellikle inşaat alanında yapılan yoğun yatırımlarla tüketim maddeleri ihracatı, Suriye'nin iç pazarında önemli yer tutmanın yanı sıra bu ülkedeki rejimin geleceğiyle yakından ilgilenme, Libya'ya yönelik tutum, Somali'ye yardım ve Türk şirketlerinin Afrika ülkelerindeki yatırımları...

Listeyi uzatabiliriz.

On yıl önce bu listede Kafkasya ve Orta Asya ülkeleri vardı. Bu alandaki asıl rakip Rusya Federasyonu idi. Türkiye, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar büyük Türk dünyası" söylemiyle ABD ile birlikte bu alanda egemenlik kurmaya çalışıyordu.

ANAP döneminde bazı adımlar attı, ama istediği başarıyı sağlayamadı. AKP döneminde ise alan değişti. Eski alan bırakılmamakla birlikte Ortadoğu ve Afrika ülkeleri, özellikle Müslüman ülkeler ön plana çıktı. Söylem Türkçülükten İslamcılığa doğru değişti.

1990-2000 döneminde Türkiye askeri gücü ön planda olan bir ülkeydi. Ekonomik gücü gerideydi. Son on yılda ise değişik bölge ülkelerine

yapılan yatırımlar ve ihracat önemli oranda arttı.

Türkiye silah sanayisi kurulmasında önemli adımlar attı ve bölge ülkelerine silah ihracatına yöneldi.

2000 yılında yayımlanan Alt Emperyalizm ve Türkiye adlı kitap, SSCB'nin dağılmasından sonraki ilk on yılı incelerken, ikinci on yılda önemli değişimler oldu.

ANAP'ten AKP'ye, Türk kökenlilerden Müslümanlara, salt askeri güçten askeri-ekonomik güce geçildi.

Bu değişimin altındaki çizgi ise aynı kaldı: bölgesel güç, alt emperyalizm.

BÖLGESEL GÜÇ-ALT EMPERYALİZM

1990 öncesinde SSCB ve ABD farklı tarafları desteklediği için bölgesel çatışma kısa sürede küresel karakter kazanırdı. 1990 sonrasında ise, tek kutuplu dünyada yerellik daha büyük önem kazandı. Yerelde güçlü işbirlikçileri olmadan ABD'nin küresel boyuttaki denetimi mümkün değildi. Bölgesel güç, alt emperyalizm kavramları güncellik kazandı.

Ekonomik ve/veya askeri gücüyle belirli bir bölgeyi emperyalizmle işbirliği içinde denetleyebilen güçlere verilen bu ismin geçmişteki tipik örnekleri Güney

Kore ve Brezilya idi. Bu tür ülkeler az gelişmiş ülke statüsüne girmezler, bölgesel güç durumundadırlar. Emperyalizmin bölgesel çıkarlarıyla uyumlu hareket etmelerine karşın, konumları nedeniyle belirli isteklerini pazarlık konusu yapabilirler, emperyalizme dayatabilirler.

Alt emperyalizm, geçmişte de görüldüğü gibi, sürekli değil, geçici bir olgudur. Aynı bölgede bir ülke geri düşebilir, başka bir güç öne çıkabilir.

Alt emperyalizm bölgesel yayılma isteğini de içerir. Türkiye'nin alt emperyalizminde ilk dönemi ANAP, ikincisini AKP temsil eder.

Bu durum, barış mücadelesinde olduğu kadar, iç politikada da büyük önem taşır.

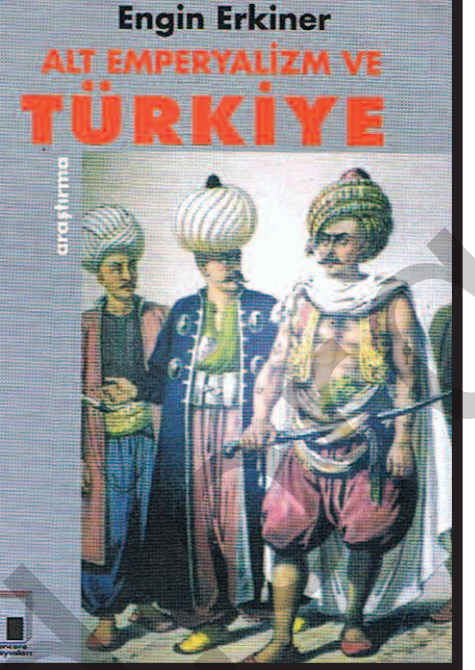
"AMA BİZ ROMA'NIN KÖLESİYİZ"

Bu tür ülkelerde iç ve dış politika arasındaki ayrım küçüktür. Ülke sınırları dışında kazanılan başarı, içerdeki politikayı derinden etkiler. Bu durum, büyük eşitsizlik içinde yaşayan ülkedeki halkın psikolojisini iktidara destek yönünde etkiler.

Eski Roma'daki kölelerin, başka ülkelerin kölelerine yönelik, "Hepimiz köleyiz, ama biz Roma'nın kölesiyiz" sözü, açıklayıcıdır.

İsrail ile çelişkinin, Suriye'ye yönelik

Silah alımlarının yanı sıra silah ihracatı da yapan, ordusunu hızlı müdahale gücü olarak yeniden örgütlemeye yönelen bir ülke ne oranda barışçı olabilir?

demokrasi söyleminin ve diğer örneklerin iç politikayı nasıl etkilediği ortadadır. Bu durum Kürt halkı ve demokrasiyle ilgili sorunlara farklı bir perspektiften bakılmasını gerektiriyor.

Büyük silah alımlarının yanı sıra silah ihracatı da yapan, silah sanayisinde küçük silah üretme aşamasını geride bırakan, ordusunu hızlı müdahale gücü olarak yeniden örgütlemeye yönelen bir ülke ne oranda barışçı olabilir?

Yeni silahların ve askeri örgütlenmenin deneneceği ilk yer ise Kürt halkı, gerilla ve Kandil'dir.

BARIŞÇILAR İÇİN AÇILAN ALAN

1990 sonrasındaki dönem, büyük bilgi birikimine sahip olan ama onu kavramsallaştıramayan, analitik düşünme özelliği kazanmayanların, kolayca şaşırabileceklerini gösteriyor. Olaylar tek tek değil kavramların eşliğinde

değerlendirildiklerinde anlam kazanırlar.

Bunların bir bölümü bilinçli şaşırmadır. AKP'yi destekleyenlerle, ülkenin bölgesel hedeflerini, alt emperyalizmini destekleyenler arasındaki örtüşmeye dikkat ediniz.

Benzeri bir şaşırma solda da görülür: "Kahrolsun emperyalizm" denilip, orada durulduğunda, seçenek geliştirilemediğinde, bunun pratikteki anlamı, Kaddafi ve Esad'ı desteklemektir.

Kurbağa gökyüzünü kuyunun ağzı kadar sanır. Sol gibi görünen bir bölümünün katılımı sağlanmadan emperyalizmin herhangi bir çeşidinin hayata geçmesi zordur ve tarih 1914'ten beri bunun örnekleriyle doludur.

Barışçılar, daha fazla zaman kaybetmeden, önlerinde açılan geniş alana dikkat etmelidir.

LIBYA, SURİYE VE TÜRKİYE

Libya'da Kaddafi'ye karşı muhalefetin açık olarak ortaya çıktığı ilk dönemde, Türkiye, Kaddafi yanlıydı. Libya'da Türkiye'den giden 25 bin elemanın çalıştığı, milyarlarca dolarlık büyük inşaat yatırımları vardı. AKP kazanması beklenen tarafı tutmak zorundaydı. ABD, İngiltere ve giderek NATO'nun işe karışması sonucu 25 bin kişinin büyük bölümünü tahliye ettiler ve saf değiştirdiler. Savaş büyük oranda sona erdi. Kaddafi yenildi. Türk firmaları da yarım kalan yatırımlarına kavuştular. Türkiye'nin Libya petrolünden herhangi bir pay alabilmesi ise beklenmiyor.

Suriye'de durum daha karışık... Ağır baskı koşulları ve katliamlara rağmen gösteriler durmuyor ve Esad'ın gidici olduğu görülüyor. Gidecek ama nasıl girecek, sorun buradadır.

Suriye, bölgede İran'ın en önemli müttefikidir. Türkiye de bölgedeki başlıca rakibi İran'ın zayıflaması için Esad yönetiminin düşmesini ister. ABD ve Avrupa Birliği de bunu istiyor ve Türkiye'yi Esad'a karşı daha aktif olmaya zorluyorlar.

Türkiye de bölgedeki başlıca rakibi İran'ın zayıflaması için Esad yönetiminin düşmesini ister. ABD ve AB de bunu istiyor ve Erdoğan'ı Esad'a karşı daha aktif olmaya zorluyorlar.

İran ile Türkiye'nin Kandil'e yönelik ortak operasyonlarının arkasında şöyle bir uzlaşmanın olduğu düşünülebilir: Suriye'ye karşı sert çıkma, karşılığında birlikte operasyon yapalım. AKP, duruma uygun olarak Esad'a esip gürüyor ama somut adım atmaktan kaçınıyor. Bu anlaşma ne kadar sürer, bilinmez.

Suriye'deki Kürtlerin durumunun ne olacağı ise gelişmelere bağlı... Esad, 300 bin kadar Kürdün yıllardan beri gasp edilmiş vatandaşlık haklarını tanıyarak bu kesimi muhalefetten ayırdı. Ordunun Kürtlere saldırmaması ve onların da

Türkiye'ye kaçmaları beklenmez.

Rejim değişirse Kürtlerin özerklik ilan etmeleri de kolay değil. Yeni rejimde Müslüman Kardeşler ağır basacak ve mücadeleye katılmayan Kürtlere karşı da tavır alacaklardır. Böyle bir durumda AKP'nin Suriye Kürtlerinin hamisi olarak ortaya çıkması muhtemeldir. Bu temelde AKP'nin tercihi, en azından şimdilik, Esad'a karşı ABD'nin istediği oranda sert olmamaktır. Rejim yumuşak yoldan değişsin ve sonunda herkes bana muhtaç olsun!

DIE LINKE

SOL PARTİ NE İSTİYOR?

Kadriye KARCI

*Sol Parti Berlin Eyalet Meclisi
Milletvekili*

18 Eylül 2011 Berlin Eyalet Parlamentosu seçiminde Sol Parti göçmenler için eşit haklar istiyor.

Berlin’de on yıldır süren Sol Parti-SPD koalisyonundan sonra, Sol Parti şimdi benim de içinde yer aldığım 78 doğrudan ve 50 liste adayı ile 18 Eylül seçimlerine hazırlanıyor. Medyanın boykotuna, diğer partilerin Sol Parti yokmuş gibi davranmalarına rağmen, seçim çalışmaları tüm yoğunluğu ile sürüyor. Sol Parti kısa seçim programında yaptıkları ve yapmak istediklerini şöyle dile getiriyor:

“Sol Parti güvenceli işyerlerini, yaratıcılığı ve başarıyı savunmaktadır. Berlin eyaletinin etkin olabildiği alanlarda bunu sağladık. Bizimle birlikte kamuya ait ihaleleri almak isteyen şirketlerin artık çalışanlarına asgari ücret ödemesi

veliler, öğrenciler ve öğretmenlerle birlikte başarıya ulaştıracağız. Tam gün eğitim-öğretim yapan okulların sayısını arttıracak, 5 ve 6. sınıflar için de okul sonrası kreş olanağını sağlayacağız. Kalitesini yükselteceğimiz yuvaların son üç yılını ücretsiz duruma getirdik.

Sol Parti yenilenebilir enerjilere geçilmesini savunmaktadır. Bu ancak yerel kamusal enerji kuruluşları ile mümkündür. Berlin’e ait bir kuruluş oluşturarak, enerjiyi ekolojik açıdan etkili ve kalıcı ve aynı zamanda herkes için ödenebilir fiyatlarla sağlayacağız. Gaz, su, elektrik ve ulaşım ağıları kentin can damarlarıdır ve kalite ve fiyat denetimini sağlamak için, bunlar özel şirketlere bırakılamaz. Sol Parti temel yaşam ihtiyaçlarının özelleştirilmesini halkoylaması şartına bağlamak istiyor. Berlinlilerin fikrini almadan yapılacak özelleştirmelere karşıdır. Bu hükmün Berlin Anayasasına eklenmesini istiyoruz.

Sol Parti, son günlerde Türkiye’de ve sınır ötesi operasyonlarla tırmandırılan şiddet ve çözümsüzlük politikasını kınamaktadır. Kürt kimliğinin tanınması, Kürtçenin varlığının kabul edilmesi ve okullarda isteyen çocuğa bu dili öğrenme olanağının sunulması vazgeçilmez haklardan biridir.

gerekmektedir. Kaldırılması istenen ÖBS’in -kamu destekli istihdam-devam etmesi Sol Partinin başarılarından biridir.

Genç insanların geleceği aldıkları eğitime bağlıdır. Biz bu alanda Berlin’de önemli adımlar attık. Hayata geçirdiğimiz Gemeinschaftsschule (birinci sınıftan onuncu sınıfa kadar birlikte eğitim sunan okullar) başarıyla çalışmakta. Orta öğrenim okullarını da (Sekundarschule)

Berlin, farklı insanlar için çekici bir kenttir. Bu, Berlin’e renklilik ve çeşitlilik kazandırmaktadır. Biz sosyal Berlin’i istiyoruz. Çok ve az kazananların, göçmen kökenli olan ve olmayanlar ile genç ve yaşlıların birlikte yaşadığı semtler istiyoruz. SPD maalesef işin ciddiyetini anlamış değil.

Kentin birçok iç mahallesi kiralının hızla yükselmesiyle yalnızca varlık-

lıların yaşadığı yerler oldu. Dar gelirli şehir dışı semtlerine taşınmaya mecbur bırakılmaktadır. Biz bu gelişmeye hayır diyoruz. Bunu önlemek için kamuya ait konut inşaatını geliştirecek ve Berlinlilerin istedikleri yerde ikamet edebilmeleri için tüm olanakları kullanacağız.

İrkcılık, ayrımcılık ve yabancı düşmanlığı ile savaşım, bizim için öncelik taşımaktadır. Kadın ve erkek arasında eşitliği ve yaşlıların güven içinde yaşamalarını sağlamak bizim görevimizdir. Berlin, göç ve göçmenler kentidir. Biz, Berlin hükümetinde bir Uyum Senatörlüğü kurulmasını sağladık. Sol Partinin katkıları ile Almanya’da ilk Uyum ve Katılım Yasası Berlin’de yürürlüğe girdi. Bu yasa ile göçmenlerin hak ve çıkarları daha etkin savunulmakta. Yabancılar dairesinde işleyişin değişmesi şart. Hizmetin saygı içinde ve insanlara yardımcı olacak şekilde sunulması gerekmektedir. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının Avrupa hukukundan doğan haklarının eksiksiz yerine getirilmesini sağlayacağız. Yaşlı ve bakıma ihtiyacı olan göçmenlere sunulan hizmetleri geliştireceğiz”.

Kuşkusuz kısa seçim programında değinilen pek çok talebin, özellikle de göçmenlerin eşit haklı hak ve

yükümlülüklerinin hayata geçebilmesi pek çok federal yasanın değişmesi, yani Federal Parlamento’da politik iradenin demokratik yaşamdan yana değişmesini gerektiriyor. Sol Parti ülkede yaşayan herkesin genel seçme ve seçilme hakkını ve bunun için Alman vatandaşlığının şart olmamasını istiyor, çok vatandaşlığın sadece uluslararası finans piyasası kodamlarına değil, herkese sunulmasını bunun da hak olduğunun artık kavranması gerektiğini vurguluyor. Ötekileştirmenin, dışlamanın demokratik yaşam kültürü ile hiç bir ilintisi yoktur. Bu anlamda bu ülkede ve bu şehirde yaşayan herkesin kararlara katılımı herhangi bir milliyete, dine veya politik görüşün mensubu olmakla açıklanamaz. Bu ülkede yaşayan göçmenler olarak etnik ayrımcılığın ne anlama geldiğini, yaşantımızı ne kadar etkilediğini kendi deneyimlerimizden biliyoruz.

TÜRKİYE’DE BARIŞIN YOLU DİYALOGDAN GEÇER

Türkiyeliler olarak bizlerin özellikle Kürt halkının demokratik istemlerini desteklemek ve dayanışma göstermesi gerekir. Sol Parti, son günlerde Türkiye’de ve sınır ötesi operasyonlarla tırmandırılan şiddet ve çözüm-

süzlük politikasını kınamaktadır. Barışın yolunun diyalogdan geçtiğini ve şiddetten arındırılması gerektiğini vurgulamaktadır. Demokratik çözüm arayışlarında milliyetçiliğin çözümsüzlük olduğu gün gibi açıktır. Kürt kimliğinin tanınması, Kürtçenin varlığının kabul edilmesi ve okullarda isteyen çocuğa bu dili öğrenme olanağının sunulması vazgeçilmez haklardan biridir. Sol Parti, Kürt kimliğinin tanınması için yürütülen kampanyaya gerekli desteği vermektedir. Sol Parti, Almanya ve Berlin’de çalışmalarını artıran sağ popülist ve sosyal şovenist partilere ve oluşumlara karşı göçmenlerin de içinde bulunduğu her türlü sivil demokratik protestoyu desteklemektedir ve bu direnişin hep birlikte güçlendirilmesinden yanadır.

Bu ülkeye Sol Parti gereklidir. Sosyal adaletin, toplumun demokratikleştirilebilmesi, toplumsal zenginliğin dağılımının yoksuldan yan değişmesi için Sol Parti olmazsa olmaz bir koşuldur.

Biz bundan böyle de Almanya’da ve Berlin’de yaşamamızı seviyoruz diyebilmek istiyoruz.

18 Eylül 2011’de Berlin Eyalet Parlamentosu seçimlerinde seçim sandıklarında görüşmek üzere!

TEŞEKKÜR

Zürich’ten barışsever
Mustafa İşbilir’e
5’inci sayımıza yaptığı
katkıdan dolayı AŞİTİ/BARIŞ
yayın kurulu olarak teşekkür
ediyoruz.

CUTTY SARK

CAFE RESTAURANT

38 Greenwich
Church Street SE10

020 8293 0168

Amed'de buluşmak DİLEĞİYLE!

"Bir ülkeyi tanıma yollarından biri, orada insanların nasıl öldüğünü bilmektir..."

Albert Camus

Gülnaz Bilge Duman

Basın, Kürt çocuğunu terörist olarak gösteriyor

Gelelim, adı 'olağanüstü' konmamış olmasa bile, olağanüstü hallerin yaşandığı, '90'lı yıllardan eksik kalmayan Kürt çocukları panoramasındaki 2010'lu yıllara. Kürt çocukları hakkındaki gelişmelerin, Haziran-Ağustos çetelesinin -yalnızca- birkaç başlığı şöyledir:

28 Haziran, Mersin. 5 defa gözaltına alınan ve cezaevinden daha yeni çıkmış olan Mahfuz Kutlu (15), polislin rastgele attığı gaz bombasıyla, yüzünden ağır yaralandı. Kutlu, 3 gün yoğun bakımda kaldı.

29 Haziran, Dersim. 16 yaşındayken polisler tarafından gözaltına alınan ve işkenceye maruz kaldıktan sonra tutuklanan Mazlum Erenci (19), Çemişgezek İlçesi'ndeki operasyonda çıkan çatışmada, yaşamını yitirdi. HPG gerillası Erenci (Yılmaz Piling), 9,5 ay sonra, tutuksuz yargılanmak üzere cezaevinden 22

Nisan 2009 tarihinde tahliye edilmişti. Tahliye sonrası, Roj Tv'de katıldığı bir programında "Basın her Kürdü, her Kürt çocuğunu terörist olarak gösteriyor" demişti. Erenci'nin adına, Amed'de bir kütüphane açıldı.

14 Temmuz, Muş. 14 Temmuz ölüm orucunun yıldönümünde Evrim Demir (18), bedenini ateşe vererek yaşamına son verdi. Eylem yazdığı notta; "Bu eylemle barışın sesi olmak istiyorum" dedi.

27 Temmuz, Yüksekova. Yaşları 6 ila 12 arasında değişen 4 çocuk "polise taş attıkları" iddiasıyla, polis tarafından tartaklanarak gözaltına alındı. Halk, çocukları polislerin elinden almaya çalışınca, polis çocukları sürükleyerek zırlı araca bindirdi.

Mazlum Eren

Evrin Demir

Çocuklar Yüksekova İlçe Emniyet Müdürlüğü nezarethanesinde yetişkinlerle birlikte tutuldu.

9 Ağustos, Siirt. Polisin üç mahalleye düzenlediği ev baskınlarında 7 çocuk, hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

14 Ağustos, Şırnak. Kendi bahçelerinde sulama yapan 13 ve 15 yaşlarında 3 çocuk gözaltına alındı... Adana'da, gösteriye katıldıkları iddiasıyla 4 çocuk gözaltına alındı. Mersin'de 10 çocuk gözaltına alındı.

16 Ağustos, Hakkari. 6 çocuk, ateş yaktıkları nedeniyle, polis tarafından gözaltına alındı.

Geçtiğimiz ay, ölümün her gece kapı kırıp, kalp kırıp, kafa kırıp, cana kıydığı yerlere gidip geldim... o kentlerin şimdiki durumunu daha iyi anlayabilmek için.

Görebildiğim birçok yer içinde, özellikle Amed (Diyarbakır) ve Nisêbîn'de (Nusaybin), insanların gerçek hayatları sanki duvara çivilenmişti. Herkes, aslında hayatını bir çerçevenin içinde, kapının tokmağının üstünde saklıyordu. Herkesin bildik gündelik yaşamına rağmen, bir de gerektiğinde çıkarılıp anlatılacak inanılmaz bir geçmişi vardı. Bu geçmişler, neredeyse birbirinin aynısıydı ve genel sona rağmen; iki seçenekli bir sonuç kalıyordu bugüne: ölenler ve kalanlar... göçenler ve kalanlar... ve hala, "ne öldü, ne kaldı" dedirten kayıplar.

Hem insanların, hem de havasının çok sıcak olduğu Amed'de sanki, yüzlerindeki ifadeyi bir çırpıda yalayıp yutuverceğini sandığımız herkesin, herkese karşı ördüğü bir sur'u var. Bu surlar, toplumsal hafızanın, tecrübe ve ehlileşmenin, en zoru yaşamının, size çarpan o sur'uydu. Nasıl ki yalnızlık insanı ve bir toplumu tanı ve tanıçalaştırıyorsa, işte bu toplumsal hafıza ve tecrübenin ehli de bu insanları kolay kolay yakalayamayacağınız-çıkmayacağınız sur'lara dönüştürmüştü.

Çöl sıcağındayız. Bu bölgede bir eylem yapmayı bırakın, o eylemi yapmaya niyet etmek bile eylemin başansıdır. Mağaraları şelale serinliğinde, havasıyla yılan sıcaklığında olan bu kentleri gezerken; kendimi hem şanslı, hem de suçlu da hissediyordum: Burada doğup büyüyen, buraya emek veren, en ufak bir demokrasi kırıntısı için bile müthiş bedel ödeyen, anasını-akrabasını burada bırakıp, 20-30 yıl görmeyen ve bir daha bu şehirleri görmeden, gurbette-Avrupa'da ölüp gidecek binlerce insanın şehrine git; gez-dolaş... onlaraysa, yasak olsun bu kentler...

Amed, nerede öğrenip, nerede öğreteceğini bilen çocukların kentiydi. Sadece orada değil, Entep, Nisêbîn, Mêrdîn, Midyat ve Hesenkeyf'de de çocuklar hayata damgalarını vuruyorlardı. Ekonomiden, kültürel geleceğe kadar... Nisêbîn'de size 'rojbaş' diyen çocuklar, Amed'de "Hello! Money?!" diyordu. Hançepik, kendi mahallesinden olmayana turist muamelesi yaparak, şehrin sosyo-ekonomisini de gözleriniz önüne seriyordu. Ekonomi bu durumdayken, Hançepik'deki aynı sokaklarda, aynı fakirlikte yer alan 3 kadın kuaförüysse, sistemin çarpıklığı üzerine tam bir bilgiydi. Bölgenin en leylim gecelerinin yerdeki yüzü olan Nisêbîn'de ise, birbirine mesafe olarak yakın bu her Nisêbîn evinin birbirine yakın ölüm hikayeleri, ölümlerden ölüm seçmiş bu halkın ve onların şimdiki çocuklarının hafızalarından canlanıp, sizlere sesleniyordu... Yani, hem birşeyleri ve hayatı eksik; hem de birşeyleri ve hayatı fazla yaşamış ve yaşayan kentlerdi.

İstanbul'a dönüşümde, yıllar önce ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etmek zorunda kalmış Nisêbînli genç bir kadınla (25) bir gece yansı sohbet ederken, "Onca yer dolaştık, neden bilmem ama Nisêbîn'i bir başka sevdim" diyorum. O'ndan, "Nisêbîn'i ben de çok seviyorum" yanıtını beklerken; "ben sevmiyorum" diyor bir anda... "Herkes gidip orada tatil yapıyor, bense gittiğimde, hep mezarların içinde dolaşıyorum" diyor... Bir kez daha anladım ki; ne söz gümüştü, ne de sükut altın. Ne anlatmak ne de dinlemek değiştirmiyordu geçmiş...

Aslında, sayfalarca süren; fakat size burada kısaca aktardığım bu yazıya; Amed'i, yıllar yıllar sonra, bir kez daha göremeden dağlarda yiten Genç Hidar'a hitaben, O'nun Avrupa'dayken dilinden düşürmediği o cümlesiyle başlayıp bitirmek istedim.. :

Amed'de buluşmak dileğiyle!

"gökyüzü gibi birşey
şu çocukluk...
hiçbir yere gitmiyor..."
Edip Cansever

BİLDİĞİN GİBİ DEĞİL

90'larda Güneydoğu'da çocuk olmak

'BİLDİĞİN GİBİ DEĞİL', Yıldırım TÜRKER'in o eşsiz sunuşuyla başlayıp; hayatta kalarak, bugünün yetişkinleri olabileme şansını bulmuş 90'lı yılların Kürt çocuklarının geriye dönük toplumsal hafızalarını kaleme almış bir çalışma. Kitap, 1975-80 yılları arasında doğmuş, savaşı tüm çıplaklığıyla çocuk yaşında belleğine kaydetmek zorunda kalmış hikayeler bütünü.

Türker'in 90'larda, "Burası artık kimsenin şehri değil. İnsanlar burada yaşamıyor, saklanıyor. Onların saklandıkları şeyin adını koymak... Bunun adı, olağanüstü hal..." dediği dönemler, Rojin Canan AKIN ile Funda DANIŞMAN'ın yaptığı röportajlarla anlatılıyor.

"Zulmün hayalgücü, tahammülümüzle sınırlıdır..." sözü, tam da bu kitabın durduğu yerdedir. Anlatımlar o kadar kabul

edilmez bir hikayeler bütünü ki; olan-bitene inanmak istemeyen ve/veya saklamak isteyen kimselere, 'bunlar birer hayalgücü' dedirtecektir.

... Siz daha küçücükken, sevdikleriniz öldürülüyor. Babanız öldürülüyor. Sonra arkadaşınızın babası öldürülüyor. Ardından abiniz. Komşunuzun kuzeni de ölüyor. Sonra sizin kuzeniniz, anneniz, yengeniz, sonra mahallede başka birisi... çarşıda bir kurşun sesi. Bir evde bir kurşun daha. Sonra gecede bir kurşun, sonra gündüz... Yerde bir adam, bahçede bir adam, kahvede bir adam... Yarısı kaldırımın üstüne düşmüş bir adam... kuyuda bir adam, elektrik direğinde, traktörün arkasında. Mahzende, dükkanda, evinde, mahallelinin önünde, karısının-kocasının çocuklarının gözü önünde... öldürülen

adamlar... öldürülen kadınlar... çocuklar... Doğanın o sesi değişip, metal oluyor. Gündüzler cenaze, geceler sığınak oluyor. Dil, hepten yasak... Bir de kırtasiyeler ve tabii ki Hizbullah.

İnsanların eceliyle ölemedikleri zamanlar yani... 'yaşları' ve 'failleri' meçhuller. Hani şu, '92 Newroz'u ve Nusaybin'deki köprü gibi... onlarca katliam dönemi yani. Günde 21 kişinin öldüğü zamanlar. Köyünüzde, ilçenizde 50'ye yakın gencin dayanamayıp, bir çırpıda dağa çıktığı zamanlar. Daha çocuk yaşta... Gitmesin diye, evlendirilenler. Daha çocuk yaşta... Sınır, mayın ve ölümle oynanan çocukluk... Yani, Türkçe, tam da alınlara dayanmış bir silahken.

... 310 sayfalık kitap Metis Yayınları tarafından yayımlandı.

Türkiye neden geçmişiyile YÜZLEŞEMİYOR?

Yeniden yayınlanan Yüzleşme Dergisi'nin 2'inci sayısında 'Türkiye'nin en önemli yüzleşme sorunları' araştırmasına katılan İsmail Beşikçi: "Türkiye, Kürtlerle, Ermenilerle, Asuri-Süryanilerle, Ezidilerle, Kızılbaşlarla-Alevilerle yüzleşmelidir." diyor.

İlk sayısı Toplumsal Olayları Araştırma ve Yüzleşme Derneği'nin bülteni olarak 2008 yılının Mayıs ayında yayınlanan 'Daha iyi bir gelecek için' Yüzleşme Dergisi'nin ikinci sayısı, içinde bulunduğumuz yılın Mayıs ayında yayınlandı.

Dergi bu sayısında, Türkiye'nin en önemli yüzleşme sorunlarının ne olduğu konusunda bir araştırma yapıyor. Bu soruyu yanıtlayan İsmail Beşikçi, Hakan Tahmaz ve Hasan Y. Başdemir'in açıklamaları derginin ana dosyasını oluşturuyor. Dergide ayrıca Eğitim sistemimizle yüzleşmezsek... Alevi sorununda 'açılım'ın yol haritası... Nasıl bir sol... E-muhtıradan 'sivil' darbeye... Andımız mecburiyeti... Kardeşlik mi dediniz? Avrupa'dan görünen Türkiye... Türk Tarih Kurumu'ndan tarihi itiraf... başlıklı yazılar yer alıyor.

Derginin editörü tarafından yapılan açıklamada özetle şöyle deniliyor:

"Elinizde tuttuğunuz dergi/bülteni tamamen kendi güç ve imkan-

larımızla hazırladık. Bizim inancımız, küçük-büyük demeden katkılarınızla içerik ve biçim yönünden daha kaliteli bir yayın hazırlamamızın mümkün

sadece geçmişle cesur yüzleşme pratikleriyle realize olabilecektir."

Türkiye'nin yüzleşme sorunlarının tartışıldığı dosyaya, 'Geçmişle yüzleşmek geleceği kurmaktır' başlıklı bir yazı ile katılan Türkiye Barış Meclisi sözcülerinden Hakan Tahmaz'a göre, "Kürt savaşı konusunda yapılacak, araştırma ve yüzleşme işlemi hiçbir kuşku yok ki, bir bütün olarak yüzleşme sürecinin kilidini açacaktır.

Yani Kürt Sorunu'nda yüzleşme turnosol kağıdı niteliğine sahiptir"

İsmail Beşikçi de aynı dosyaya yazıda, Türkiye'nin sağlıklı bir demokrasi kurmak için, sağlıklı bir toplum olabilmek için yüzleşmenin yolunu bulmak zorunda olduğunu söylüyor.

**Aşiti/Barış
Yüzleşme
Dergisi'ne yayın
hayatında başarılar
diliyor.**

BERFIN
VERLAG

...Flyer, Bücher, Plakate, Briefpapier
Visitenkarten, Postkarten, Blöcke
Kataloge, Eintrittskarten, Kalender
Broschüren, Mappen, Hochzeitskarten
Werbeartikel, Grafik & Design...

Flyer A6
5.000 Stk. 95,00 €

Flyer A5
5.000 Stk. 145,00 €

Flyer A4
5.000 Stk. 195,00 €

Flyer DIN Lang
5.000 Stk. 135,00 €

Plakate A3
500 Stk. 95,00 €

Plakate A2
500 Stk. 145,00 €

Visitenkarten
5.000 Stk. 175,00 €
beidseitig folienkaschiert matt

Postkarten
5.000 Stk. 4/1,
einseitig folienkaschiert matt
195,00 €

Tüm Matbaa ve grafik
işleriniz özenle yapılır...

wir erledigen für Sie
alle Drucksachen...

Tel.: +49 177 39 89 669
berfinverlag@yahoo.de
Escherstraße 140
50739 Köln

KANDİL MEDYATİK BOMBARDIMANI

Ragıp DURAN

Türk egemen medyası, Silvan olaylarıyla başlayan son süreçte, klasik/gelecekseki yani temel gazetecilik ilkelerini ve yaklaşımını bir kez daha açık açık ihlal ederken, propaganda ağırlıklı yayınlarıyla iktidar-medya ilişkilerinde eski dönemin sürdürdüğünü sergiledi.

Gazeteciliğin temel işlevi, meydana gelen bir olay konusunda, kamu çıkarını gözeterek, mümkün olan en doğru, en ayrıntılı bir şekilde (Ve tabi ki inandırıcı, güvenilir, dengeli ve hızlı bir yöntemle), tüm tarafların görüşlerini vererek, yurt-

‘Bıçak kemiğe dayandı’, ‘Artık söz bitti, uygulama başladı’ diyor. İktidar konumu (Saygılar Mösyö Foucault!), özellikle de ileri derecede demokrasi yoksunu olunca, Kürtlerin ve barışın perspektifinden baktığınızda herhangi bir yenilik getirmiyor.

Pennsylvania Mescidine yakın yayın organlarında reklamı yapılan bu yeni dönemin nesinin yeni olduğunu henüz kimse açıklayamadı. Tek gerekçeleri, silahlı güçlerin sivil yönetiminde ve denetiminde olması.

Maksat, asker kayıpları nedeniyle

okuma/inceleme/tahlil etme mesleği...

Vatan Millet Sakarya propagandası görünümünde Kürt düşmanlığı ve şiddet övgüsü yapılıyor bizim egemen medyada. Çünkü bu, kolay bir faaliyet. Ayrıca da, medya mülkiyet yapısı ve ideolojik bağımlılık hesaba katıldığında bu yaklaşım, mecburi yaklaşım. Yeni Şafak gazetesi, katil diye BDP’lileri hedef gösteriyorsa, bu yayın, bir sonraki adım için zemin hazırlamak anlamına gelir.

Ekranları, manşetleri hatta tüm sayfaları silah fuarı broşürleri gibi donatmak, resmi şiddeti meşrulaştırmak için binbir takla atan akademik ünvanlı ya da kendisini strateji uzmanı ilan eden (Aşağı yukarı herkes!) kişilerin görüşlerinden medet ummak, Kürt sorununun çözüm-süzlüğünü ‘sürdürülebilir’ hale getirmekten başka bir işe daha yarıyor. Kürt düşmanlığını yaygınlaştırmak.

BARIŞ GAZETECİLİĞİNİ KAÇ KİŞİ BİLİYOR?

Egemen medyanın Kürt karşıtı ve savaş yanlısı yayınları nedeniyle güvenilirliği ve inandırıcılığı her geçen gün azalıyor. PKK kampları yıllardır bombalanıyor buna karşılık PKK de yıllardır hedef bildiği TSK’ya yönelik operasyonlarını sürdürüyor. Mevcut iktidar yanlısı medya organları olsun, Kürt karşıtı kadim medya organları olsun, Kürt karşıtlığından, savaşperver davranışlarından vazgeçmediği sürece gazetecilik/habercilik yapamaz, yapmıyor da zaten.

Barış Gazeteciliği diye giderek gelişen bir ekolden haberdar olan kaç gazeteci, kaç editör, kaç yazı işleri müdürü, köşe yazarı ya da Genel Yayın Yönetmeni var acaba Türkiye’de?

Aslında, temel faktör, egemen medyanın siyasi iktidardan, siyasi, ideolojik, maddi ve manevi olarak bağımsız ve özgür olmaması. Aksi takdirde, şimdiye kadar muhalif kalemlerin, ke-narda köşede bin kez yazıp söylediği şu gerçeği iktidar da çoktan kavrar, kabul eder ve uygulardı:

Türkiye’de askeriye’nin vesayetini kırmanın en önemli aracı Kürt meselesini barışçı yoldan çözmektir.

KÜRT DÜŞMANLIĞI, ŞİDDET ÖVGÜSÜ

Gazetecilik esas olarak fikir/kanaat değil, bilgi ve belge

taşları/okurları bilgilendirmek, aydınlatmak.

Ne var ki, Silvan olaylarından Kandil’in 6. gün bombalanmasına kadar geçen süre içinde, Türk egemen medyası, mevcut iktidar yanlısı medyanın ‘Ergenekon dönemi’ olarak adlandırdığı zamanda kullandığı bütün manşet, başlık, spotları bir kez daha kullandı. Adeta hepsi arşivden... Ergenekon karşıtı köşe yazarları da, darbecilik ve askerperverlikle suçladıkları eski köşe yazarlarının tüm klişelerini ve yaklaşımlarını tekrar etmekte beis görmedi. Kürt karşıtlığı, AKP ile Ergenekon dönemi yönetimlerin ortak paydası, ortak zemini.

TERÖRİZME KARŞI YENİ MEDYA

Vakti zamanında, utangaç bir üslupla da olsa Çiller/Güleş döneminin sınırötesi hareketlerine karşı çıkan kalemler, bugün bu hareketleri can-ı gönülden destekliyor. ‘Yeni dönem’, ‘Terörizme karşı yeni strateji’ safsataları altında, Kürt meselesine hala salt güvenlikçi gözlükle baktıklarını, milliyetçi söyleme sarıldıklarını üstelik de şiddet övgüsü yaparak kanıtıyor.

Ulus-devlette iktidara gelen, önce Diyarbakır’a gidip ‘Bu devlet size haksızlık etti’ filan diyor, sonra kafası atınca,

Savaşçı medyanın marifetleri: “KARAYILAN YAKALANDI” SAHTEKARLIĞI

Türkiye medyası bir iki muhalif istisna dışında oldum olası savaş ve şiddet yanlısı tavrıyla biliniyor. Hatta zaman zaman askerlerin barış istediklerine şahit oluyoruz ama medyanın barışçı yaklaşımlara karşı tavrı inanılmaz bir şekilde ‘tavizsiz’ barış karşıtlığı, savaş yandaşlığı şeklinde ortaya çıkıyor.

Genel yayın politikasından, haberlerin diline, TV’lerde seçilen konuklara, sorulan sorular ve yaklaşımlara, haberlerin başlıklarına, fotoğraflara, fotoğraf altlarına kadar bir savaş çığırtkanlığı yapıp yapıp kendini gösteriyor.

Bu, 1990’lı kirli savaş yıllarında böyleydi, şimdi yine böyle. Hele AKP Hükümeti’nin Kürtlere karşı adeta yeniden ilan ettiği savaşın en ön mevzilerinde askerler ve zırhlı birlikler değil, medyanın genel yayın müdürleri, kalemleri, başlıkları, televizyon sunucuları, konukları var.

Gazetelerin yazı işleri adeta bir savaş barınağına dönüşmüş durumda. Buralardan savaş taktikleri veriliyor, savaşın niçin yükseltilmesi gerektiği anlatılıyor. Daha çok silah, daha çok şiddet, daha çok acımasızlık çağrıları yapılıyor.

Gazeteler, televizyonlar her gün savaş makineleri, uçaklar, tanklar, insansız keşif uçakları, topçu bataryaları ve yeni savaş araç-gereçlerinin adeta pazarlandığı broşürler gibi çıkıyor.

Her gazete, TV adeta bir askeri taktik ve strateji merkezi gibi. Silah ve terör uzmanları, eski yeni polisler, askerler ya da kendisini gönüllü olarak asker-polis zannedenler en makbul kişiler.

MEDYANIN KARAYILAN REZALETİ

Bunların tümü geçenlerde gazetecilik tabiri ile çok fena şiştiler. KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan’ın İran güvenlik güçlerince yakalandığına ilişkin düzmece olduğu çok kısa bir soruşturmayla ortaya çıkabilecek TRT ve Anadolu Ajansı kaynaklı bir habere, araştırmadan balıklama atıldılar.

Sonuç çok kısa bir süre içinde hüsrana uğradı ve medyanın Karayılan fiyaskosu hemen anlaşıldı. Buna rağmen medya gerçek ortaya çıktıktan, ANF ve ROJ-TV sürekli bu haberin yalan, düzmece olduğunu anons ederken dahi istifini bozmadan bu yalan haber üzerine yorumlar, analizler, değerlendirmeler yayınladı. Haber hem Türkiye Dışişleri kaynakları hem de İran resmi makamları tarafından yayımlandıktan sora da yüzüsüzlüğe devam edip özür dilemek yerine ‘Ya öyle olsaydı?’ denilerek varsayımlar üzerine yalan yanlısı değerlendirmelere ve analizlere devam edildi.

Haberin fos çıktığı kesinleştiği sırada Haber-Türk Televizyonun haberlerine bağlanan aynı kanalın genel yayın yönetmeni ise bu haberin kesin olma ihtimalinin fazla olduğunu, hatta edindiği bilgilere bakarak bunu yüzde yüz doğru kabul ettiğini söylüyordu.

Tabii her nasılsa gazeteci kisvesi taşıyan bu şahıs gerçeğin ortaya çıkmasından sonra ne özür diledi ne de istifa edip çekip gitti.

Sadece o değil, diğer benzerleri de hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler. Ama yalancının mumu yadsıya kadar.

Artık herkes çok iyi biliyor: Bu savaşçı medya ile barışa ulaşabilmek çok güç, hatta imkansız.